

LACEY DANCER

Caprice

ALCRIS

Capitolul 1

— Nici nu-mi vine să cred, dragă, spuse Lorraine Dayton—
St. James cu satisfacție.

Ochii ei străluceau de încântare, privindu-și cea de-a doua fiică adoptivă, din cele patru, care stătea în capul mesei, alături de proaspătul ei soț. Se întoarse spre dreapta, atingându-i ușor mâna lui Caprice, prima dintre fiicele ei alese și spuse zâmbind:

— Mi-era temă că planul meu nu va da roade. Dar din fericire, a dat.

Conștientă de privirile bărbatului tăcut, care stătea viza-vi de ea, Caprice se foi neliniștită, încercând să-și îndrepte atenția spre mama ei. O privise toată după-amia-za, în timpul ceremoniei de nuntă și acum, la restaurant. Nu-l cunoștea personal. Credea că este vreun prieten, sau asociat de-al lui Killian, proaspătul ei cumnat. Oricum, insistența lui o enerva.

— Caprice, nu ești deloc atentă la mine, spuse Lorraine, studiindu-și fiica. Ți-e bine?

Încercând să se adune, blestemând bărbatul care intervenea atât de jenant între ea și familia ei, Caprice încercă să și-l scoată din minte. Cea mai importantă persoană din ziua aceea era sora ei, Silke, și Caprice nu avea voie să-i strice petrecerea. Se concentrează asupra mamei ei, încercând să-i zâmbească natural. Aceasta îi aruncă o privire semnificativă, plină de avertismente. Nu era invidioasă pe fericirea mamei, sau a surorii ei și nici nu avea chef de atenții exagerate din partea necunoscuților. Avea problemele ei, pe care nu voia să i le împărtășească lui Lorraine. Și nimănui.

– Te rog să nu te aștepti s-o urmărim toate pe Silke. Ea dintotdeauna și-a dorit asta, murmură Caprice blând.

Lorraine o bătu ușor pe mână, înțeleghătoare:

– Nu mă aștept, dar am voie să sper. Știu că nu ai fost fericită să părăsești Philadelphia pentru mine. Tu, mai mult decât Silke, ai renunțat la cele mai multe.

Caprice simți părerea de rău din vocea mamei sale. Lorraine le oferise atât de multe fiicelor ei adoptive și nu le ceruse nimic în schimb. Ea singură, Caprice, mai mult decât oricare dintre surorile ei, se simțea foarte îndatorată.

– Am renunțat la câteva lucruri, e adevărat, răspunse Caprice. Dar, într-un an de zile, voi reuși să mă descurc pe cont propriu, fără să apelez la numele de St. James. Silke este altfel. Să nu te aștepti să-ți vin prea repede cu un soț la ușă. Eu sunt mai lentă, mai stabilă, mai greu adaptabilă, știi.

Lorraine încercă s-o împace:

– Știu. Mă ierți?

Caprice îi zâmbi imediat.

– Sigur. Am fost furioasă câteva zile. Am învățat să-mi temperez emoțiile. O să fie bine.

Ocoli cu precauție privirile străinului și se uită la surorile ei mai mici, Leora și Noelle, care pălăvrăgeau total neatente la ceea ce se petrecea în jurul lor.

— Știu, dragă. Am fost doar puțin îngrijorată. Nu intenționez să vă jignesc, voiam doar să vă fie vouă mai bine. Să reușiți să vă descurcați singure în viață.

— Sigur, faptul că ne-ai făcut să ne rupem de viața noastră liniștită, pentru un an de zile, ca un dar pentru aniversarea ta de șaptezeci de ani, este un mod foarte interesant de a acționa spre binele nostru.

Lorraine râse ușor. Caprice, fiica ei cea mai mare, era și cea mai luptătoare dintre toate. Doar așa reușise să supraviețuiască unui trecut instabil și unui viitor nesigur.

— Am făcut ce am crezut eu că era de cuviință.

Caprice începu să râdă, dar zâmbetul îi îngheță pe buze când întâlni privirile bărbatului de vizavi.

Randall Quinlan. Quin, cum îi spuneau prietenii, o privi pe Caprice și hotărî că era o fată bună. Silke îi povestise puține despre ea, dar o urmărise toată ziua și constatase singur asta. Ridică ușor paharul de vin spre ea, dar Caprice își întorse rapid capul, în altă direcție. Părea îngrijorată. Îi plăcea să descopere asta. Nu se așteptase s-o cucerească ușor. De fapt femeia visurilor lui era greu de cucerit. Felul în care destinul aranjase întâmplările fusese tare ciudat.

Datoriile de onoare pe care le avea de plătit lui Killian îl aduseseră în Atlanta. Pericolul îi pândise în multe feluri pe el, pe Silke și pe Killian. Dar ieșiseră învingători. Silke fusese ascunsă în brațele protectoare ale lui Killian, în timp ce el se aplecase să-i adune toate obiectele împrăștiate pe jos, din poșetă. Erau în garaj și poliția mișuna peste tot. Printre multe alte nimicuri femeiești, descoperise căzută,

într-o baltă de benzină, poza lui Caprice. Nu-i venise să-și creadă ochilor. Dorința care-l cuprinsese îi depășise puterea lui de autocontrol. Mai târziu, Silke îi povestise despre sora ei adoptivă și făcuse legătura. Silke își recăpătase poșeta, dar el păstrase poza lui Caprice.

Cu ocazia nunții, reușise s-o întâlnească. Poza nu mințea, dar realitatea întrecea orice imaginație. Caprice era înaltă. Pe tocuri, avea aproape un metru optzeci. Își purta înălțimea ca o regină, cu capul ridicat și cu ochii verzi-cenușii privind direct. Doar felul în care vorbea contrasta cu atitudinea ei. Obişnuia să „mănânce” finalul cuvintelor. Dar lucrul acesta o făcea mai seducătoare. Era ca o invitație de a te apropia mai mult de ea, ca s-o auzi. Observa la ea o ușoară încruntare a frunții, atunci când privea atentă lucrurile din jurul ei. Cu toate astea era o lady în adevăratul sens al cuvântului.

Dintr-o dată se întoarse spre el, privindu-l direct. Quin îi susținu privirea, simțind din partea ei o forță sexuală copleșitoare, dar și o dorință de a fi lăsată în pace. Răbdarea lui era infinită, atunci când își dorea ceva. Și își dorea această femeie, mai mult decât dorise pe oricine altcineva în viața lui. Provoca și în același timp respingea.

Caprice îl privi direct, încercând să-l intimideze. Poate așa, reușea s-o lase în pace. Dar citea în ochii lui de un gri-albastru mistic, mai mult decât interes. O cuprinseră niște senzații noi. Îngheță. Nimeni n-o atinsese în felul în care o făcea bărbatul acesta, printr-o simplă privire. Avea efect asupra ei și asta nu-i plăcea. Știa cum îl cheamă. Randall Quinlan. Era înalt, aproape un metru nouăzeci – poate prea înalt, era liștit – poate prea liniștit, vorbind din priviri, era tăcut – prea tăcut, uneori simțind asta ca pe o amenințare.

Nu făcea risipă de energie sau de zâmbete, părea că deține controlul perfect al emoțiilor lui.

Caprice înghiți ușor în sec. Nu voia să-i arate slăbiciune. Trebuia să reziste privirii lui iscoditoare. Zarva petrecerii se stinse. Lumea din jurul ei se risipi în câteva secunde, ca prin ceață, simțind fiecare respirație a lui, fiecare semnal care i-l transmitea din priviri, insinuându-se în sufletul ei, așa cum pământul înghițea picăturile de ploaie. Parfumul lui exotic și picant îi gădilă nările. Căldura atingerii lui, pe care o simțise atunci când se cunoscuseră, îi rămăsese imprimată pe piele, ca o marcă. Primea de la el niște semnale... primitive. Da, acesta era cuvântul. Primitive. Nevoi.

Dar ea nu era genul acela de femeie. Învățase să-și ascundă emoțiile, reacțiile, nevoile. Avea un comportament civilizat. Se autoeducase. Era o femeie de succes, cu un comportament social, cu o atitudine corectă și cu stăpânire de sine. Își ridică bărbia, înfruntându-l. Atitudinea asta nu dădea niciodată greș.

Până azi. Și simți cum se umple de admirație. Majoritatea bărbaților cărora le arunca privirea aceea, se linișteau brusc. Zidul pe care și-l construise cu atâta răbdare și grijă, în ani de zile, se dărâma. În fața lui se simțea slabă și neputincioasă. Păli ușor, în lumina difuză a restaurantului. Vocile și râsetele începură să-i zgârie auzul. Își ridică din nou bărbia, în semn de sfidare. Și în acel moment, bărbatul ridică încet paharul, în cinstea ei.

Caprice îi răspunse, repetând gestul, uimită de ușurința cu care se înțeleseseră. Îl privi ducându-și paharul de cristal la buze. Vinul rubiniu intră în căldura umedă a gurii lui misterioase. Savura lichidul cu o finețe de amant. Era o imagine erotică. Degetele ei se strânsă involuntar pe pahar și

buzele i se uscară. Simțise înaintea ei dorința ascunsă care-i anima. Așteptă să-l înfrunte din nou, tensionată, nervoasă, confuză. După un moment de tăcere, îl auzi:

– Un toast, spuse el tare, ridicând paharul, și toate privilegiile se opriă asupra lui. Pentru Silke și Killian, care au fost așa de norocoși să se găsească, într-o lume nebună, în care visele și promisiunile sunt deșarte. Fie ca viitorul vostru să fie plin de bucurie și speranță.

Caprice se ridică în picioare, alături de restul familiei, cu ochii pe sora și cumnatul ei, dar cu gândul la vorbele misteriosului Quin. Poezie și cinism. O combinație ciudată, ca și bărbatul care le rostise. Silke și Killian se țineau de mână privindu-se îndrăgostiți, arătând lumii fericirea lor. Dintotdeauna Silke fusese prima care dorise să-și umple golul din viață, să fugă de singurătate. Caprice știa că ea nu era capabilă de așa ceva. Îi trebuia prea mult curaj ca să se arunce cu capul înainte, în necunoscut. Nu-i plăcea să-și asume riscuri. Trebuia să fie sigură de acea persoană, trebuia să creadă în ea, s-o cunoască bine. Emoțiile nu erau suficiente. Cunoșcuse nebunia aceasta și nu mai avea nevoie de ea. Se așează pe scaun, atentă să nu-l mai privească pe Quin. Indiferent de relația care era între el, sora și cumnatul său, între ei doi nu putea fi nici una.

*

* *

Quin rămase mai în spate, privind familia cum își lua la revedere de la tinerii căsătoriți. Îl interesau reacțiile oamenilor. Mereu fusese intrigat de sentimente. Logica era pre-

vizibilă, perceptibilă și se putea aplica aproape oricând. Înțelegea felul în care gândeau oamenii. Dar felul în care simțeau, sau se îndrăgosteau, era o provocare. Emoțiile puteau insufla forțe supraomenești, sau slăbiciuni inexplicabile. Killian și Silke, Lorraine și Geoffrey găsiseră cheia fericirii, prin dragoste. Noelle și Leora erau încă inocente. Nu cunoscuseră emoțiile acestea.

La fel și Caprice. Avea o privire verde, rece, analizând fiecare om cu o minte precisă, ca un briliant. Nu respira pic de emoție sau îndoială. Dar nici nu părea să aibă acea plăcere de a trăi pe care o citise în ochii lui Silke. Nu părea temătoare, ca Noelle și Leora. Femeia aceasta era de o logică perfectă și de o frumusețe îngerească. Avea părul strâns în coc, ceea ce denota supunere și hainele o acopereau, ca un camuflaj. Știa că este o pradă grea. Simțise asta. Știa că trebuia să se lupte. Dar el deja se hotărâse. Era convins că ea își va folosi tot arsenalul ca să se apere. Dar el era un învingător. Își privi mâinile pline de cicatrice. Știa prea bine ce însemna lupta adevărată. Nu se speria așa ușor. Învățase să lupte, și la propriu și la figurat.

Își întoarse privirile de la Caprice, urmărindu-i pe cei doi tineri proaspăt căsătoriți, care împărțeau ultimele zâmbete și sărutări înainte de a se urca în limuzină. În curând aveau să ajungă la aeroport, unde avionul său personal, urma să-i ducă pe insula lui, pentru o lună de miere. El nu mai avea unde să locuiască. Dar nu conta. Avea alte planuri. O privi din nou pe Caprice care se retrăsese din mulțime, părând groaznic de singură. Își iubea familia și familia o iubea pe ea și poate de aceea nu-i înțelegea reacția. Acesta era încă un mister pe care voia să-l dezlege.

Caprice îl surprinse din nou privind-o. Dintr-o dată păru că-și pierde răbdarea. Ochii îi sclipiră de furie și emoții reprimite. Se încordă, gata să atace.

– Potolește-te, suieră ea.

Își lăsa capul pe spate, ridicându-și bărbia, privindu-l cu sfidare, stăpână sine.

– Ce vrei să spui? Întrebă moale Quin.

– Te uiți la mine de parcă ți-aș aparține.

– Citești bine oamenii.

– Recunoști? Întrebă ea tăioasă.

Simți cum o cuprinde frica și mâinia. Quin observă privirea ei și rămase uimit.

– Nu obișnuiesc să mint, spuse el. Cel puțin pe tine, nu te voi minți niciodată.

– Nici n-o să ai ocazia, replică ea dur.

Caprice regretă cuvintele, imediat cum le rosti. Se înfurie pe ea însăși. Nu trebuia să se lase cuprinsă de emoții. Cunoștea prețul izbucnirilor temperamentale. Autocontrolul era arma ei secretă și invincibilă.

Quin îi prinse încheietura fină a mâinii, simțindu-i pulsul fierbinte și rapid.

– Nu face asta, spuse el pe un ton de comandă, scuturându-i ușor mâna.

– Ce să nu fac? șopti ea clipind confuză, neînțelegând ce voia bărbatul acela să zică.

De ce se simțea așa? Cum putea să se simtă așa? Nu-și permitea luxul acela. Nu avea loc, în viața ei nesigură, de așa ceva.

– Nu-ți aminti asta. Nu-ți face bine. Nu reușești decât să strici fericirea acestor clipe.

Caprice încercă să dea înapoi, dar nu reuși, realizând că era captivă.

– Dă-mi drumul, icni ea.

Quin privi în jos, slăbind strânsoarea, desprinzându-și degetele de pe încheietura ei, rând pe rând.

Caprice își retrase repede mâna, ascunzând-o în buzunar, ignorând conștientă senzația pe care o resimțea pe pielea încheieturii. Dar nu putea ignora și vorbele.

– Nu știi ce vorbești.

Frica vie o măcina. Expresia lui se împlânzi. Deși nu știa cauza, o putea înțelege.

– Ba da. Într-o zi, poate îți voi spune de unde știi. Dar nu acum. N-o să mă crezi.

Caprice se retrase doi pași în spate.

– Pleacă.

– Ți-aș putea da orice mi-ai cere, dar nu asta.

– Atunci, fă ce vrei.

Privi ochii plini de emoții ai lui Caprice. Erau atâtea pe care ea nu le putea înțelege! Erau atâtea lucruri pe care trebuia să le învețe! Se vedea clar că-și cunoștea lecția auto-controlului. Probabil că numai așa supraviețuise.

– Te-am rănit fără să vreau, zise el observând rudele ei apropiindu-se. Vrei să plec?

– Nu știu ce vrei să spui. Din partea mea, poți să faci ce vrei. Pleacă, sau rămâi, mi-e tot una, minți ea.

– Curaj și sfidare. Irezistibil, zâmbi el.

Pentru o secundă, Caprice îi simți zâmbetul ca pe un cadou de neprețuit. Dar familia ei se apropie și ea uită repede totul. Quin rămase, vorbind cu tatăl ei, încântând-o pe mama ei și încercând să intre în lumea timidă a surorilor ei mai mici. O făcea curioasă. Aproximarea era primul pas. Apoi urma timpul. Și erau atâtea întrebări! Dar curajul ei se scufundase. Decise. Quin era riscant. Acesta era singurul lucru pe care-l înțelesese din ziua aceea ciudată.

Capitolul 2

– De ce mă eviți?

Caprice se întoarse brusc și privi fața impasibilă a lui Quin. Credea că scăpase de el.

– Nu te evit, replică ea scurt.

Quin scutură ușor din cap, interpretând fiecare schimbare a expresiei feței ei.

– Nu știam că-ți provoc teamă.

Caprice își îndreptă spatele și rămase rigidă. De la înălțimea celor o sută optzeci de centimetri, se simțea pe lângă el mică și feminină.

– Nu-mi provoci nimic, negă ea vehement.

Lumea începuse să plece. Fiind cavaler de onoare, Quin trebuia să rămână până pleca ultima persoană. Urmărind-o pe Caprice, observase că la un moment dat dispăruse la baie, pentru mai mult timp.

– Atunci de ce te fofilezi?

– Am fost la baie, răspunse ea acră. Nu mă fofilez, cum spui tu.

– Și de ce ai stat patruzeci și cinci de minute?

– Ce-ți pasă ție ce fac eu? Mă urmărești? Ești cumva detectiv? contraatacă ea ironică. Mă faci să fiu nepoliticoasă. Văd că te-ai coalizat imediat cu familia mea și asta nu-mi convine. Bine?

Quin îi prinse încheietura mâinii, simțindu-i pulsul accelerându-se sub degetele lui. Îl privea cu o teamă nedisimulată. Reacția ei îl duru.

– Ți-am promis că nu te voi minți. Dar văd că te deranjează, nu?

O privi, găsimd în ochii ei mai multă sinceritate, decât în vorbe. Frica se transformase în furie.

– Crezii că ar trebui să mă simt flatată de faptul că consideri că îți aparțin? Din ce secol vii?

Încercă din toate puterile să alunge teama și emoțiile care puseseră stăpânire pe ea. Îi era clar că o plăcea cum arăta. Dar asta nu era suficient. Citea în ochii lui secrete ascunse, mistere periculoase.

– Prin natura mea, sunt o persoană prevăzătoare, explică ea.

– Am remarcat.

Se concentră asupra ochilor ei frumoși, întrebători. O dorea mult. Trebuia s-o aibă cu orice preț. Trebuia să-și folosească toate armele. Se știa un maestru expert în logică, în analiza caracterelor. Nu avea cum să rateze.

Caprice îl studie și ea, conștientă de strânsoarea degetelor lui. Voia să se elibereze, dar nu dorea să pară speriată. O cuprinsese o emoție ciudată. Nici un bărbat nu mai insistase vreodată, după ce ea îi tăiasse avântul atât de categoric. Nici un bărbat n-o mai privise așa de intens. O atrăgea, ca focul într-o iarnă geroasă. Dar ca și focul, pentru ea putea fi distrugător. Nu intra în planurile ei.

– Bine, spuse Quin eliberând-o. Ia cina cu mine, te rog, spuse el politicos, luând-o prin surprindere.

Caprice se pregăti să refuze categoric, dar privindu-l și analizând mai atentă vorbele lui, descoperi un semn de prietenie dezinteresată. Nu părea o provocare. Părea o dorință de cunoaștere, de înțelegere. Pericolul se spulberase.

– Nu cred...

– Îmi place familia ta, o întrerupse el zâmbindu-i cald. Dar nu mă mai descurc cu Noelle. Deși mi-a plăcut mult nunta, nu mai rezist. Ai milă de mine.

Îi luă mâna, forțând-o să-l ia de braț, cu un gest masculin de modă veche irezistibil. Caprice simți că nu mai poate da înapoi. Quin încercă să se îndrepte spre ieșirea din restaurant, dar ea opuse rezistență. Quin se opri și o privi cu ochi politicoși, întrebători. Jenată de reacția ei, îi zâmbi ușor, impersonal.

– Nu știam că surorile mele pot fi așa de sociabile. Te-au deranjat?

Putea măcar să fie drăguță. N-o costa nimic. La urma urmei, bărbatul acela nu-i făcuse nimic. Dimpotrivă. Le pusese la dispoziție surorii și cumnatului ei avionul personal și insula pe care locuia.

– Nu m-au deranjat deloc. Sunt timide, dar dacă știi cum să le iei, nu mai scapi de ele, surâse Quin. Îți promit că nu voi mai face nici o remarcă supărătoare. Repet invitația. Vrei să iei, totuși, cina cu mine?

– Ești ciudat, spuse ea evitând răspunsul.

– Nu. Mi-a plăcut ce am citit în ochii tăi. Am crezut că e reciproc. Mă scuzi. M-am înșelat. Accept asta. Am încheiat subiectul.

Caprice se trezi nemulțumită de vorbele lui. Ce se petrecea cu ea? Ar fi trebuit să se bucure.

- Sau nu mă placi deloc?
– Nu mi-ești antipatic. Nu te cunosc deloc. De ce mi-ai fi?
Zâmbetul lui luminează restaurantul. Nu era de mirare că zâmbea așa de rar.
– Bine, cedă Caprice. O cină și atât.
Pe lângă asta, și ea voia să scape de atmosfera de la nuntă.

*

* *

Caprice se privi în oglindă. Rochia pe care o alesese ca s-o poarte în seara aceea, era simplă dar elegantă, potrivită stilului ei de femeie de afaceri. Era verde închis și nu atrăgea atenția în mod deosebit. Își strânsese părul în coadă și își pusese doar câteva bijuterii modeste.

– Ce banal! Își spuse ea cu voce tare, privind rezultatul. Dar suficient, pentru o cină cu Quin.

Se încălță cu pantofii cu toc înalt care-i plăceau așa de mult, dar pe care rareori îi purta, din cauza faptului că o înălțau cu un cap deasupra bărbaților din jurul ei.

Își verifica poșeta, când auzi o bătaie ușoară în ușa.

– Ai venit mai devreme, spuse ea deschizând ușa.

Quin se uită la ceas.

Caprice scoase un mic strigăt de uimire, observându-i cicatricile.

– Doamne! Ce ți s-a întâmplat? Ai avut un accident?

Quin era prea frumos ca să aibă asemenea mâini. Uimită, Caprice atinse rănilor vechi, cu delicatețe. Aproape că putea să simtă durerea pe care Quin o suferise în momentele acelea.

Quin îi studie carnația delicată, care contrasta cu pielea lui bronzată. Închis și deschis. Lumină și întuneric.

– Asta s-a întâmplat de mult, șopti el plăcut impresionat de grija ei, luându-i recunoscător mâna.

Caprice îl privi și până să-i descifreze semnificațiile privirii, Quin spuse:

– Îți place să dansezi?

– Da, răspunse ea vag.

– Dar ghicitorile, îți plac? întrebă el făcându-i loc să iasă din apartament.

– Mă iscodești în continuare, murmură ea, închizând ușa.

– Cum adică? întrebă el chemând liftul.

– Nu știu. Dar asta faci. Cred că ești periculos, domnule Randall Quinlan.

– Pentru tine? întrebă el pe un ton amuzat.

– De ce aș considera un om, care vrea doar să luăm cina împreună, periculos?

– Tu ai spus asta. Eu am tras concluzia, în mod natural, spuse el deschizând ușa liftului și făcându-i loc să intre.

– Nu văd nimic natural la tine.

Prea atentă la propriile ei reacții, Caprice nu-i observă încordarea maxilarului. Văzând-o neatentă, Quin se relaxă, realizând că o spusese fără intenție.

– Îți faci prea multe probleme, C.R.

Caprice îl privi uimită. De unde știa Quin de numele ei profesional?

– De ce mi-ai spus așa?

Quin îi făcu loc în limuzină, lângă el.

– Am vorbit cu părinții tăi, îți amintești?

– Nici nu vreau să știu ce au mai zis, spuse ea cu o grimasă.

– Dar n-au zis nimic rău, te asigur.

– Înseamnă că nu ai vorbit cu ei, zise Caprice mirată.

– Dar ce, e așa de grav?

Caprice se uită pe geamul fumuriu al limuzinei, privind luminile nopții.

– Sunt sigură că Silke ți-a spus că ne petrecem un an departe de casă.

Quin se așează mai comod, dispus să discute cu ea, la nevoie, toată noaptea.

– N-am avut timp să ne cunoaștem prea bine. Am fost ocupați cu altele, spuse el.

– Cu ce anume? Întrebă ea aruncându-i o privire rapidă.

Killian îl informase că doar părinții ei știau de afacerile necurate ale lui Silke.

– Cu logodna și aranjamentele pentru nuntă.

– Te-aș crede, dacă aș ști că e vorba doar de Silke. Ea obișnuiește să facă totul cu viteza luminii. Killian e altfel.

– Nici nu știi de câte lucruri e în stare un bărbat îndrăgostit.

– Vorbești din experiență?

– Nu.

– Crezi în dragoste?

– Dar tu?

– Într-un fel, da. Cred în dragostea părintească, în dragostea copiilor pentru părinți, în dragostea față de animale, în dragostea trupească.

– Dar nu crezi în dragostea care supraviețuiește timpului și spațiului, minciunii sau adevărului, completă el, ca o concluzie.

Caprice nu-i răspunse. Privea pe geamul limuzinei, îngândurată, neatentă parcă.

Mașina opri la un stop și Quin deschise rapid ușa.

- Hai să coborâm.
- Caprice îl privi uimită, dar coborî.
- Doar o cină, șopti ea.
- Ochii lui sclipiră ca două stele.
- Cum spui tu. Doar o cină.

*

* *

Quin se întinse între perne, oftând. Era trecut de douăsprezece noaptea, ora lui obișnuită de culcare. Viața lui era bine structurată și disciplinată. Trecuse prin viață plin de forță și energie, datorită autocontrolului. Pentru el, toate aveau un sens, o logică. Nu luptase cu forțe nevăzute.

Cu Caprice era altceva. Simțea în ea o putere nemaiîntâlnită la nici o femeie. Și îi transmitea niște semnale necunoscute, pe care nu reușea să le descifreze. Caprice deținea o cheie de a cărei existență nici nu știa.

Până și Killian era conștient de asta. Își amintise că văzuse în ochii lui acest lucru, în noaptea în care Silke îi povestise despre sora ei adoptivă. Aceasta fusese ultima piesă din puzzle. Forțele care-l învățaseră valoarea răbdării și disciplinei acționau și acum.

Se gândi la datorii. Își ridică mâinile pline de cicatrice, în întuneric. Îi aminteau de lucruri de care nu voia să mai știe. Profetia se împlinea acum.

Capitolul 3

Caprice privi pe hubloul avionului, gândindu-se la ce lăsase în urmă. Quin. Nu putea uita nici numele și nici bărbatul. Îi lăsase o impresie foarte puternică. Îi transmisese semnale pe care nu le înțelesese și nici nu voia să le înțeleagă. De unde avea cicatricile acelea? Deși petrecuseră o seară împreună, nu aflase nimic despre el. Sau aproape nimic. Avea o abilitate de a-și schimba stările, exact sub ochii ei. De la un moment la altul îl simțea când prieten, când dușman. De la un moment la altul simțea că știe mai multe lucruri decât ea, dându-i un sentiment de neliniște, de teamă, sau îi insufla siguranță și calm. Tremură, fericită că scăpase. Quin nu avea de unde să știe unde se află. Nu-i spusese nici măcar lui Silke unde plecase și nu avusese timp să vorbească cu părinții ei. Era în siguranță. Trăia un sentiment ciudat, dar se simțea liniștită. Quin nu avea cum să știe noua ei adresă.

— M-am transformat într-o fricoasă, își spuse ea cu voce tare, abia observând că avionul se pregătea să aterizeze în Houston.

Coborî alături de ceilalți pasageri, așteptându-și nerăbdătoare bagajele, după care se îndreptă spre parcare, căutându-și mașina. Timpul zbura pe nesimțite. Călătoria dde la Atlanta până la Houston durase mai mult decât anticipase. Părăsi aeroportul, încadrându-se în traficul aglomerat. Houston era orașul ei pentru următoarele unsprezece luni, două săptămâini și patru zile. Era un iad. Nu pentru că nu i-ar fi plăcut, dar nu era casa ei cu adevărat. Părăsise Philadelphia și toată viața ei liniștită. Și pentru ce? Pentru un capriciu de-al mamei sale. Un an departe de casă. Puteau să fie și cincizeci, tot același lucru era.

Până acum, viața ei fusese o luptă continuă. Și acum, trebuia s-o ia de la început, aici, unde hotărâseră părinții ei. Se simțea ca un pește mic într-un ocean. Nu avea referințe în muncă. Doar o diplomă, care n-o deosebea cu nimic de ceilalți candidați care tindeau să urce pe scara ascensiunii profesionale. Se dusese la nenumărate interviuri, așteptase, blestemase și iar așteptase. Nu. Nu. Nu. Frustrarea o sufoca. Cei câțiva dolari cu care venise se împrășteau rapid. Faptul că închiriasse un apartament prost și ieftin la marginea orașului, n-o ajuta cu nimic.

Caprice parcă în fața blocului în care stătea, râzând amar. Bine măcar că avea mobilă. Și asta datorită magazinelor de mâna a doua. Deschise ușa apartamentului ei minuscul și se trânti pe un scaun vechi. Își scoase pantofii și oftă obosită. Nu era chiar așa de rău. Deși avea mobilă puțină, măcar era confortabilă. Se uită la ceas. Într-o oră trebuia să se ducă la muncă. Se întrebă ce ar spune părinții ei dacă ar afla unde lucrează fiica lor afaceristă.

– Mamă, tată, lucrez într-o speluncă pe nume Billy. Singurul lucru bun este că nu au program de topless. Decorul este oribil. Ospătărițele prezintă mai mult interes pentru clientelă decât de băuturile alcoolice pe care le comandă. Dar bacșișul e bun și mănânc regulat. În zilele libere, alerg de la un interviu la altul. Asta vă așteptați de la mine? Credeți că nu-mi amintesc ce înseamnă noțiunea de sărac? Credeți că nu știu cum e să-ți fie foame și să tragi de fiecare bănuț?

Se ridică și se duse în baia ei micuță. Gândul la ce lăsase în urmă nu rezolva nimic, la fel ca și această conversație cu ea însăși. În mod ciudat, înțelesese ce încercau părinții ei să facă, și asta mulțumită lui Silke. Zâmbi, gândindu-se la sora ei. Cine crezuse că Silke era mai mult decât o fată iubitoare de petreceri, așa cum lăsase impresia? Tocmai ea, care o iubea așa de mult, nu observase puterea surorii ei. N-o crezuse capabilă de altceva. Ea era mult mai fricoasă. Nici măcar nu avea o viață personală. Era o lașă. Asta era! Quin. Numele îi reveni în minte. Nu, asta nu era un răspuns la problemele ei.

Își puse blugii ei obișnuiți și un tricou, pregătindu-se să plece la bar. Lucra nouă ore, pentru un dolar și ceva bacșiș. Uneori stârnea invidie, din cauza bacșișului bun pe care-l primea. Colegii încercaseră să-i facă greutăți la început, dar în cele din urmă o lăsaseră în pace. Trebuia să se lupte singură cu clienții insistenți. Dar asta nu era ceva permanent. Va găsi o slujbă care să se potrivească cu pregătirea și educația ei. Până atunci trebuia să rabde, să restrângă cheltuielile și să meargă la interviuri.

*

* *

Quin privi cu satisfacție camera de hotel. Măcar avea mobilă, nu ca apartamentul lui Killian. Își desfăcu bagajele. Deși avea serviciu de cameră special pentru asta, prefera să-și rânduiască singur garderoba. Avea anumite lucruri de care doar el trebuia să aibă grijă. Scăpa greu de vechile obiceiuri. Oricum, călătorise mult și era obișnuit cu despachetatul. Când termină, se duse în camera de zi și dădu un telefon. Într-o oră aranjă niște afaceri, vorbi cu omul lui de încredere, îi contactă pe Killian și pe Silke și o căută pe Caprice.

Închise în cele din urmă telefonul, satisfăcut că aflase o adresă și un număr de telefon. Îl surprinse constatarea. Slujba lui Caprice nu avea nimic de-a face cu ceea ce crezuse el că se ocupă, atunci când o cunoscuse. I se păruse hotărâtă să se remarce în lumea afacerilor.

Pe el îl interesau banii doar în sensul de a face ceva cu ei. Deținea un cont frumos, dar nu era un căutător de aur. Banii pentru el nu însemnau neapărat putere. La fel ca și succesul. Nu ținea să marcheze. Era mai degrabă interesat de autodepășire. Specializat într-un domeniu în care puțin îndrăzneau să se aventureze, își risca viața și se baza doar pe propriile-i puteri. Angajamentul pe care și-l lua pentru o anumită cauză era esențial. El și Caprice aveau multe în comun, deși aveau ocupații diferite.

Se uită la adresa din fața lui, plănuiind următoarea mișcare. Îi părea rău că o supăraseră și o dezorientaseră. Stângăcia cu care o abordaseră, îi nu-i stătea în fire. În conti-

nuare, trebuia să se concentreze pe logică și analiză. Începea prin a căuta cheia motivațiilor ei. După aceea, își putea da seama sub ce aspect reușea s-o cucerească.

Ghicitoarea îi profețise corect. De patru ani, uitase să mai spere, dar știa că există. „O soră, dar n-o soră adevărată, o războinică luptătoare cu întunericul, care împlânzește balaurul și bea din cupa vieții.“

Își căutase multă vreme „războinica“. Dar n-o găsisese. Ea venise singură, pe neașteptate. Caprice. Fusesse sincer cu ea, așa cum nu mai fusesse cu nimeni. El știa că adevărul, în mâinile dușmanului, este ca o sabie invincibilă. Dar ea îi răspunsese cu teamă. La un moment dat, chiar se îndoise că ea ar fi aceea și se deghizase. Dar nu trebuia să mai greșească. Ea era cu siguranță. Și merita să-i dea totul.

*

* *

Caprice își întinse mușchii. O dureau spatele și toate oasele. Zgomotul din bar era mai mare ca de obicei. Clienții cu care se obișnuise înainte să plece, se schimbaseră într-o săptămână, cât lipsise. Deja avea câteva vânătăi de la niște clienți pe care nu reușise să-i evite. Își pierduse antrenamentul.

— Te simți bine, dragă? o întrebă Belle, sprijinindu-se de bar, lângă ea.

— Da, mulțumesc, spuse ea uimită de grija sinceră a colegei sale mai în vârstă, pe care abia o remarcase.

— Mă bucur că ai ajutat-o pe Rose. Bubba ar fi concediat-o, dacă nu te-ai fi oferit tu, să-i ții locul.

– Își întreține singură copilul, explică ea, întrebându-se ce o determinase să intervină pentru o colegă cu care nici măcar nu schimbasese vreodată o impresie.

– Ți-a spus ea asta?

– Nu. Te-am auzit pe tine vorbind.

Belle o privi cu respect pe Caprice, întrebându-se ce căuta ființa aceea printre ele. Toți știau că locul ei nu era acolo. Dar se obișnuiseră. Își făcea munca bine și nu fura bacșul nimănui.

– Poate ne-am înșelat. Cred că și eu aș fi făcut același lucru. Credeam că o să fii o povară, că va trebui să te ajutăm noi. Ce vrei? Așa e lumea! Slujba asta e un rahat, dar e tot ce știm să facem.

– În locul vostru aș fi reacționat la fel.

Belle se luminează.

– Da? Nu ne porți pică?

– Nu.

– Atunci, mâine, după program, te rog să vii cu noi la o pizza.

Caprice o privi uimită. Nu avea nimic în comun cu femeile acestea și nici nu voia să se amestece cu ele, dar nu putea refuza o invitație așa de prietenoasă.

– Bine.

Belle aruncă o privire prin bar și se încruntă. O apucă pe Caprice de braț, înainte ca ea să plece.

– Îl vezi pe tipul de acolo? Ăla, care s-a așezat adineauri în sectorul tău.

Caprice îl reperă. Era masiv și avea o barbă crescută în dezordine. Părea fioros.

– Ce-i cu el?

– Fii atentă. Dacă îi cade ceva pe jos, nu te apleca, indiferent ce-ți zice. E foarte nesimțit.

– Mă descurc, spuse Caprice privind-o recunoscătoare.

– E vărul lui Bubba și se crede foarte șmecher. Știe că ești nouă.

Caprice îl privi cu o ură nedisimulată. Hărțuirea sexuală și umilinrea o înnebuneau. Erau niște arme bărbătești josnice. Dar la cei treizeci de ani ai ei, era capabilă să le facă față, cu orice preț. N-o interesa dacă Bubba o concedia. Abia aștepta să plece de acolo, fără să se mai uite înapoi.

– Ai grijă ce faci, spuse Belle. Bubba te va da afară, dacă nu te porți cum trebuie cu văr-su. Mai bine lasă-mă pe mine să-l servesc. Mie n-o să-mi facă nimic. Mă cunoaște.

– Nu, nu, spuse Caprice pornită. E clientul meu, problema mea.

– Ba nu-i al tău, dragă. Ar fi trebuit să fie al lui Rose și ea e cea mai bună prietenă a mea.

– De câte ori a lovit-o pe Rose? Întrebă ea gândindu-se la fata aceea firavă.

– Nu știu, spuse Belle privind în altă parte.

Caprice se hotărî. Avea nevoie de slujbă, dar deja asta era prea mult.

– Atunci, cum am spus, este clientul meu.

Caprice își îndreptă spatele, gata să-l înfrunte pe animalul acela, cu toată înălțimea ei. Dar costumul format dintr-o fustiță minusculă și o bluză decoltată n-o avantaja. O făcea vulnerabilă. Era mai mult goală. Și Bubba nu le lăsa să-și prindă părul, așa că toată coama ei blondă îi ajungea până la tivul fustei, dându-i un aer melancolic, romantic.

– Nu-l înfuria, Caprice, spuse Belle neliniștită. Indiferent ce face, nu te apleca!

Caprice abia o mai auzi. Era concentrată asupra bărbatului acela care terorizase toate chelnerițele. Ea trebuia să pună capăt umilirilor lui misogine.

*

* *

Quin privi cu îndoială firma localului, care sclipea în noapte oribil și lipsit de gust, în portocaliu, roșu și roz. „**Bi y.**“ Atâta se mai putea citea din „Billy“. Din interior răzbătea o muzică stridentă.

– Cred că mă înșel, își spuse el cu voce tare. Caprice nu poate munci într-o bombă ca asta.

Cobori din Mercedesul închiriat, gândindu-se că va fi norocos dacă-l va înapoia întreg.

Nu avea cum să se înșele. Nu puteau fi două Caprice St. James care să se mute tocmai săptămâna aceea în Houston. Vecina ei de apartament o descrisese exact. Trânti portiera și traversă strada în fugă, intrând în local. Fumul gros de țigară, îl înconjură imediat, făcându-l să se înece.

– Uite ce e, fetițo. Din cauza ta l-am scăpat, tu să mi-l ridici.

Vocea spartă îi atrase atenția spre colțul încăperii. Ea era! Caprice. Părul acela superb nu putea fi decât al ei. Ce păr avea! Se întrebaseră de multe ori cum îi stătea cu el lăsat liber.

Se apropie de masa la care bărbatul acela imens o încolțise pe Caprice. Îl cuprinse o furie nestăvilită văzându-i mâna murdară, de bădăran, în jurul taliei ei fine. Nu mai

pierdu timpul. Împinse mulțimea de oameni, care se adunase ca la spectacol în jurul lor și din doi pași o prinse pe Caprice și se așeză în fața ei, ca un scut. Atacatorul scoase un urlet de taur furios.

– Nu te băga!

– Fac ce vreau, răspunse Quin gata să atace, provocându-l. Vreau să știu ce ți-a făcut doamna, de te porți ca un măgar! N-ai pic de respect?

– Asta nu e doamnă. Nici una de-aici nu e doamnă.

Quin explodă.

– Ai de gând să-ți ceri scuze și să te cari de aici, sau vrei să te ajut eu un pic?

– Nu vreau să mă bat cu tine. N-ai tu treabă cu asta, spuse el arătând spre Caprice.

– În primul rând, după cum am mai spus, nu e „asta“, ci este „doamna“ și în al doilea rând, este cu mine.

Înainte să mai spună ceva, Bubba apărură în mijlocul lor. Probabil aflase că era rost de bătaie și voia să aplaneze conflictul.

– Ce se petrece aici? spuse el abia trăgându-și răsuflarea.

– Animalul ăsta îți hărțuiește una dintre angajate, spuse Quin. Are impresia că se află într-un bordel.

Bubba încercă să-și îndrepte spatele, să se mai înalțe puțin, pe lângă Quin. Dar era inutil.

– Nu te-am mai văzut pe aici.

Quin nu se deranjă să-i răspundă. Se întoarse spre Caprice ca să vadă cum se simte și în acel moment, agresorul atacă. Sau cel puțin încercă, pentru că lovitura nu-l atinse pe Quin. Cu o viteză de reacție surprinzătoare, apucă mâna brutei și i-o întoarse la spate, punându-l la pământ,

după care îi aplică la rândul lui un pumn bine plasat. Îl ținu câteva secunde imobilizat sub genunchiul lui și îl privi pe Bubba.

– Ai noroc că nu ți-am devastat localul, deși meritai.

Bubba înghiți greu, se îndepărtă doi pași înapoi și o privi pe Caprice, care stătea perplexă.

– Ești concediată.

– Nu, greșești. Își dă demisia, spuse Quin, eliberându-l pe atacator.

Se îndreptă spre Caprice și o luă ușor de mână.

– Astea sunt hainele tale?

– Nu. Ale mele sunt în spate, spuse Caprice regăsindu-și controlul.

– Schimbă-te. Te aștept.

Cercul de oameni se rupse, făcându-i loc lui Caprice să treacă.

Belle o aștepta în spate.

– Mi-a spus să te păzesc până termini, zise ea, mângâind-o ușor pe umăr. Ai făcut bine, dragă. Cred că vărul lui Bubba nu ne va mai supăra multă vreme. Spune-i prietenului tău că-i mulțumim.

Caprice aprobă tăcută. Prietenul ei? Nici măcar ea nu știa ce să-l considere. Adevărat, îi era recunoscătoare. Dar prima ei reacție, când îl văzuse, fusese una de furie.

Capitolul 4

– Aș vrea să-mi spui ceva, zise Caprice după cinci minute de mers în tăcere. Nu-mi place tensiunea asta.

Quin o privi. Adoptase o poziție defensivă, întoarsă cu fața spre el și cu spatele la ușă.

– Ce vrei să spun?

Caprice îl privi uimită. Avea o voce așa de calmă, de parcă ar fi vorbit despre vreme.

– Aștept măcar o predică, spuse ea rușinată că o găsisese lucrând în acel local, ca o femeie de rând, fapt care nu corespundea cu poziția ei socială.

– N-amnici un drept.

– Și nu mă întrebi chiar nimic?

– Ai peste douăzeci și unu de ani, ești majoră, vaccinată. Faptul că lucrezi într-o speluncă este alegerea ta. Înseamnă că asta îți dorești.

Lui Caprice nu-i plăcea atitudinea lui.

– Nu. Nu vreau să muncesc aici. Nu-mi doresc asta. Dar e tot ce am reușit să gălesc.

– Înțeleg competiția. Dar sunt surprins. Cu experiența ta de la corporația St. James, ai fi putut să găsești mai mult, spuse Quin parcând mașina în fața blocului ei.

Caprice uitase de mașina ei și rămase surprinsă când o văzu în parcare.

– Cum a ajuns mașina mea aici?

– Am rugat o colegă de-a ta să ți-o aducă.

– De ce ?

– Nu vreau să mai ai de-a face cu localul ăla. Și în afară de asta, n-amchef de poliție.

– Cred că n-am apucat să-ți mulțumesc pentru că m-ai salvat. Dacă nu apăreai tu, Bubba ar fi stat deoparte și ar fi privit cum mă aruncă vărul lui pe geam.

– Probabil, spuse Quin, bătând-o ușor pe umăr.

Caprice îl privi atent. Nimic din ochii lui nu indica vreun semn de furie, dar simțea asta în atmosferă. Vocea lui era blândă și joasă. Ascundea ceva.

– Nu este nevoie să mă mai conduci. De aici, mă pot descurca și singură.

– Ai mâncat azi ceva? spuse el urmând-o pe scări, spre apartamentul ei și ignorându-i sugestia.

– Nu.

– Cât timp îți ia ca să te schimbi?

– Nu este nevoie să mă hrănești.

– Dar vreau, spuse el luându-i cheile din mână și deschizând ușa în locul ei.

Intrară în apartament și Quin începu să studieze decorul. Se vedea clar că mobila era de la mâna a doua.

Avea doar un singur telefon, dar nici nu-i trebuiau mai multe. Apartamentul era foarte mic. O privi întrebător, cu sprâncenele ridicate.

– Te pricepi să vorbești din priviri, spuse ea. Știu. Am un apartament mic, dar îmi ajunge.

– Mie mi se pare perfect.

Caprice clipi uimită.

– Ai acționat sub impulsul momentului, când ai închiriat apartamentul ăsta, sunt convins. La fel ca în seara asta, cu bădăranul acela. Te-ai răzbunat.

– Ai dreptate, spuse ea încântată. Dar ești prea direct.

Pentru prima dată de când o cunoștea, Quin văzu speranța în ochii ei.

– Sunt mai bune minciunile?

– Nu, spuse ea punându-și poșeta pe masă, dar le fac față mai ușor.

Îl privi, observând cât de ușor își schimba expresiile ochilor.

– Mă derutezi, spuse ea, după un moment de tăcere.

– Știu.

– Cred că faci asta special.

Quin tăcu.

– Nu negi?

– Este doar o părere.

– ăsta nu-i un răspuns.

– E tot ce-ți pot oferi.

Se încruntă, așteptând un răspuns mai consistent, temându-se în același timp de ceea ce ar fi putut să afle.

– Hai. Du-te și schimbă-te.

Quin o privi îndepărtându-se și mintea lui începu să lucreze la viteză maximă. Atacatorul acela primitiv nici nu știa cât de mult îl ajutase. Frica lui Caprice față de el se transformase în încredere și recunoștință. Acum se simțea mai în siguranță cu el, decât cu oricare alt bărbat. Era momentul să acționeze, dar cu multă precauție. Nu trebuia să piardă ceea ce câștigase pe neașteptate și atât de greu. Lupta în sine nu fusese dificilă. Dimpotrivă. Era ceva foarte obișnuit pentru el. Animalul acela se dovedise mai slab decât părea. Știa din experiență că aparențele puteau să înșele. Dar niciodată nu putea să se bazeze pe asta. Imaginile trecutului, amintirile începură să-l hăituiască. Erau balaurii, fantomele întunecate, demonii care nu-i dădeau pace.

Auzi apa de la duș. Pentru o clipă se lăsă pradă imaginației, lăsând viitorul pe care-l așteptase atâta, să nască. Caprice sub duș. Curbe moi, umede, piele fină, roz, baloane de săpun. Ochii ei strălucitori, dilatați de dorință. Căldura și parfumul ei de femeie înconjurându-l, gata de a i se dăruia. Numai lui. Și numai el știa cum. Era un amant experimentat. Ei și doar ei, i-ar fi putut da în dar tot ce acumulasă. I-ar fi depus ca pe o ofrandă toate acestea la picioare, picioarele războinicei lui. Știa că profețiile nu mint.

*

* *

Caprice se îmbrăca rapid, conștientă de prezența lui Quin în camera alăturată. Inițial dorise să scape de el. Când apăruse în seara aceasta, pe neașteptate, luându-i apărarea, la început se înfuriase, dar apoi realizase cât de bucuroasă era. Dacă nu intervenea el, cine știe unde ar fi ajuns acum! Îl înfruntase pe Bubba, pe vărul lui și toată mulțimea. Era eroul ei. Nici nu observase intenția vărului lui Bubba, decât atunci când îl văzuse pe Quin parându-i lovitura. Părea un adevărat profesionist. Se apărase agil, lovind curat și bine țintit. Simțise exact momentul în care vărul lui Bubba se pregătise să-l atace. Lovise cu precizie și cu o forță bine cântărită, care nu putea fi dobândită decât în urma unei experiențe. Nimeni nu îndrăznise să-l înfrunte după aceea. Fusesse de ajuns să se uite la cei adunați în jurul lor, că aceștia îi și făcuseră loc să treacă. Nu ridicase vocea, nu folosisse cuvinte grele, nu gesticulase inutil. Își folosisse doar magnetismul ochilor. Și funcționase perfect, cu efect. Inițial citise în privirile lui un dușman. În seara aceea, acționase ca un prieten. Teama care o alungase din Atlanta i se părea acum prostească. Era o reacție normală, având în vedere evenimentele prin care trecuse.

Își puse o rochie neagră, frumoasă, pe care o adora. De data asta nu mai lua cina cu un necunoscut periculos. Încălță pantofii cu tocuri înalte, fericită că-i poate purta alături de Quin. Era hotărâtă să afle cât mai multe despre el.

– Sunt gata, spuse ea intrând în camera de zi și găsimdu-l privind pe geam, spre parcare.

Quin se întoarse, abia observând corpul ei superb, la

care visase mai devreme. Îl interesau ochii ei, expresia lor. Rămase surprins. Constată cu bucurie că teama din ei dispăruse complet, făcând loc unui anume interes.

– Îți place friptura? întrebă el apropiindu-se și luând-o de mână.

– Da, cu multe ciupercuțe, spuse ea zâmbind, acceptându-i strânsoarea.

– Mă bucur, atunci, îi zâmbi el în semn de răspuns.

Îi plăcea surâsul lui. Era ca o invitație la relaxare.

– Hai să mergem, spuse ea. Având în vedere că sunt someră, ar fi bine să iau o ultimă cină serioasă.

– Nu pari prea supărată că ți-ai pierdut slujba, spuse el închizând ușa în locul ei.

– Nu. Mi-am dat seama că nu sunt suficient de tare pentru o asemenea muncă.

– Așa cum erai mai de mult?

Încercă să și-o imagineze chelneriță, dar nu reuși. Dacă n-ar fi văzut-o azi, nici nu i-ar fi trecut prin cap că ar putea fi vreodată.

– Vorbești de parcă nu ai ști nimic despre mine, zâmbi ea.

– Știu doar că ești adoptată.

De fapt ar fi putut afla de la Killian și numărul de la soutien, dacă ar fi vrut, dar nu-i plăcea să investigheze, să scormonească în viața privată a oamenilor. Prefera să afle singur.

– Sunt surprinsă că Silke nu ți-a spus nimic. De multă vreme viața mea nu mai reprezintă un secret.

În lupta ei de a ajunge cât mai sus, Caprice pierduse nevoia de a se simți protejată de un bărbat. Și cei care

încercaseră ulterior să i-o insufle, o făcuseră cu brutalitate sau stângăcie, nereușind decât s-o piardă definitiv. Quin era altfel. Protecția lui era naturală, venită din căldură sufletească și lipsită de interes. O făcea să se simtă specială. Se simțea bine în compania lui. Impresia inițială pe care și-o formase despre el aproape că o dăduse uitării. Oare își găsisse bărbatul visurilor?

– Silke nu a avut timp să-mi vorbească prea mult despre tine, spuse el, așezându-se la volan. Ți-am mai spus că a fost ocupată cu aranjamentele de nuntă.

– Dar nu mi-ai spus ce căutai tu în Atlanta.

– Călătoresc mult. S-a întâmplat să fiu omul potrivit, la locul potrivit.

– Și cum de ai ajuns să te ocupi de aranjamentele pentru nuntă?

– Killian și Silke erau ocupați cu slujbele lor, cu analizele medicale, cu vânzarea apartamentelor, mă rog. Eu aveam mai mult timp la dispoziție, așa că m-am oferit să-i ajut.

– Bine, asta te acoperă pe tine, dar nu și pe Killian. El ce căuta în Atlanta? Eu nu l-am cunoscut până la nuntă. Știu că făcea afaceri cu tata de ani de zile. Mi-e greu să cred că-și căuta o slujbă.

– Ajuta un prieten.

– Într-o afacere nerezolvată?

– Parțial.

– Văd că nu reușesc să scot prea multe de la tine.

– Întreabă-l pe Killian, dacă vrei să afli mai multe.

– Ești discret.

– Și ți se pare neobișnuit?

– Vin dintr-o lume în care totul are un preț și nu ținem secrete, mai ales între prieteni.

– Așa este peste tot. Aproape peste tot. Ideea este să știi în cine poți să ai încredere.

– Vocea experienței, comentă ea automat.

– Mda, spuse el parcând în spatele restaurantului și întorcându-se spre ea. Chiar te interesează persoana mea, sau faci conversație?

Caprice îl privi debusolată.

– Ești foarte direct.

– Ăsta nu-i un răspuns.

– Cum te aștepti să răspund la o asemenea întrebare?

– Cu sinceritate, ca și mine.

– Înseamnă că trebuie să fiu mai dură cu tine și nu sunt în stare acum de așa ceva.

– Fugi în continuare?

– Nu știu la ce te referi.

– Ba știi prea bine, spuse el pe un ton plin de avertismente. Chiar vrei să ne jucăm? Să știi că mă pricep la asta mai bine decât tine. Credeam că vrei sinceritate.

– Nu mă cunoști.

– Nu? spuse el apucând-o ușor de umeri. Știu că ești deșteaptă. În multe sensuri. Știu că vrei să ai picioarele bine înfipite în pământ. Știu că nu-ți asumi nici un fel de riscuri. Și știu că ești aici dintr-un motiv foarte clar. Faci un lucru cu totul diferit de ceea ce erai obișnuită. Știu că nu-ți place că locuiești aici. Și mai știu că ai un temperament exploziv. Și îți pierzi ușor controlul. Știu că îți iubești familia, deși nu este cu adevărat a ta. Și mai știu că mă vrei, dar mai degrabă ți-ai tăia limba decât să recunoști asta.

Caprice înlemni. O citise perfect. Se simțea vulnerabilă, dezbrăcată.

– Oprește-te, șopti ea îndepărtându-i mâinile de pe umeri. Vorbești de drepturi și acum mi le furi? Îți folosești forța ca să mă dobori? Ce ți-am făcut? Am crezut în tine.

– Ai crezut? Sau doar ai încercat puțin marea cu degetul, ca să vezi în ce ape te arunci? Întrebă el fulgerând-o cu o privire coplesitoare.

– Ce vrei de la mine? spuse ea cu vocea întretăiată, privindu-și imaginea reflectată în temnița pupilelor lui dilatate.

– Ți-am mai spus că ți-aș da orice, dar nu-mi cere să te las în pace. Îți amintești?

– Da...

– O să-ți răspund, dar spune-mi în ce fel. În loc să-ți spun adevărul, preferi să ne jucăm?

Toată viața, Caprice prețuise adevărul. Fusese mințită de prea multe ori de mama ei, de tatăl ei și unchii adoptivi. Își ceruse dreptul de a-și face singură destinul. Houston fusese ultima dorință a altora, la care se supusese. Quin avea dreptate. Venise în seara asta cu gândul să încerce apele. Nu voia să-și asume responsabilități.

– Adevărul, șopti ea cu mâinile pe ale lui.

Quin citi în ochii ei frica și curajul, amestecate în proporții egale. Războinica lui se îmbărbăta.

– Te doresc enorm, spuse el, văzând-o pregătită.

– Și...

– Destul pentru seara asta. Nu mă forța să-ți dau răspunsuri pe care nu ești pregătită să le auzi.

O trase ușor spre el, dându-i timp să se opună, dacă ar fi dorit.

Caprice capitulă, dornică să afle dacă asta era ceea ce-și dorea. Nici ea nu știa. Dar găsi în brațele lui siguranța la care tânjea.

O strângea tandru și cu fiecare respirație, simțea cum dorința creștea în el, cum așteptarea părea prea lungă și răbdarea prea greu de suportat.

– Mulțumesc, spuse Quin.

– Pentru ce? întrebă ea șocată, îndepărtându-se de el.

O mângâie delicat, urmărind curba fină a feței.

– Pentru că nu mi-ai cerut să mă joc cu tine. Dacă aș fi făcut asta, te-aș fi rănit și pe tine și pe mine.

Pentru prima oară, Caprice citi în ochii lui vulnerabilitatea. Știa că se afla pe un tărâm necunoscut de nici o femeie, înaintea ei. Îl mângâie, simțind cum i se umple inima de emoții necunoscute.

– În ce fel?

– Cu fiecare minciună, te îndepărtezi mai mult de celălalt.

– Și ai fi fost în stare să te joci, dacă ți-aș fi cerut?

Îi luă mâna, sărutându-i încheietura, ca o promisiune.

– Da. Ți-am mai spus. Ți-aș da orice mi-ai cere.

Înainte ca ea să mai poată întreba ceva, Quin o sărută încet, pecetluindu-i vorbele pe buze. Caprice îl primi fără proteste, relaxându-se în brațele lui. Îi încercui timidă gâtul cu mâinile și îl trase ușor mai aproape. Avea un gust unic, de bărbat, exotic, sălbatic. Când limba lui îi atinse buzele, gemu încet, simțind cum dorința din ea îi

depășește puterile. Măinile lui o mângâiară languros pe spate, atingându-i niște nervi misterioși ai dragostei, care o făcură să se arcuiască, umplută de o energie stranie, mistuitoare.

– Quin, respiră ea greu, deschizându-și pleoapele care păreau de plumb. Te rog...

– Nu a sosit încă timpul, spuse el privind-o atent, urmărindu-i fiecare reacție. Trebuie mai întâi să ne cunoaștem mai bine.

Caprice își înfipse degetele în părul lui, așteptându-i sărutările cu o dorință vecină cu nebunia.

– Mi-ajunge cât cunosc.

Quin își plimbă provocator degetele pe pielea ei goală, acolo unde materialul rochiei se termina și spuse:

– Nu este de ajuns. Abia atunci când ție nu-ți va mai fi frică să mă întrebi nimic și mie nu-mi mai va fi frică să-ți răspund, vom ajunge să ne cunoaștem cu adevărat și nimic nu ne va sta în cale.

Capitolul 5

Caprice îl privi în întuneric, așa de aproape, încât îi auzi bătăile inimii.

– Ești sigur?

– Tu nu ești?

– Nu.

O îndepărtă ușor, privind-o drept în suflet.

– Vrei să vii cu mine?

Caprice privi spre restaurant.

– Da. N-amaltă șansă.

Quin îi zâmbi așa cum numai el știa s-o facă, se dădu jos din mașină, ajutând-o și pe ea să coboare și îi spuse:

– Atunci vino cu mine și vom vorbi despre trecut și prezent.

– Nu vom vorbi și despre viitor?

Quin îi oferă brațul.

– În seara asta nu.

Seara se desfășură așa cum promisese Quin. Caprice se trezi povestindu-i amintiri din perioada copilăriei și dinainte

de adopție. Nu se feri în nici un fel de el. Quin o ascultă atent, plin de grijă și compasiune, punându-i întrebări, zâmbindu-i, încurajând-o, făcând-o să se simtă în siguranță.

– Acum vreau să-mi povestești și tu despre tine, spuse ea la desert.

– Povestea vieții mele seamănă foarte mult cu a ta. Tatăl meu a murit când avem doar doi ani. Pe mama mea n-am cunoscut-o niciodată. Știi, eu sunt pe jumătate american și pe jumătate țigan.

– Serios?

Quin așteptă întrebările obișnuite, care veneau de obicei când mărturisea unei persoane originea lui. Caprice îi prinse imediat reacția. Simțea că începe să-l cunoască.

– Nu cunosc multe despre viața țiganilor, se scuză ea.

Dar Quin, oricum avea de gând să-i povestească.

– Nu mai suntem așa de mulți ca înainte. Se pare că suntem pe cale de dispariție. M-am născut în Europa, în munți, la granița dintre două țări, care acum nu mai există. Tatăl meu a fost acela care m-a moșit, la fel ca și pe sora mea.

– Ai o soră geamănă?

– Nu. Ea s-a născut un an mai târziu, în primăvară. Dar moartea ne-a răpit-o într-o noapte geroasă de iarnă.

Caprice tresări. Felul poetic în care o spusese o zgudui mai tare decât dacă i-ar fi spus-o direct.

– Câți ani avea?

– Doisprezece.

– De ce a murit? Din cauza unui accident?

– Nu, moartea ei nu a fost un accident.

– O crimă? Întrebă ea încet, nescăpându-i durerea și furia din ochii lui.

Nu era pregătit să-i răspundă la întrebarea asta. Luă o înghițitură de coniac și continuă:

– Trăim în șatră. Suntem nomazi. Pentru noi nu există granițe. Țiganii au nevoie de libertate și de spații deschise, ca de aer. Pune în lanțuri un țigan și va muri de dor.

Caprice descoperi o altă latură a personalității lui Quin. Avea suflet de poet, ochi cinici și vorbe realiste. Iar amintirile înunecate se potriveau cu ale ei. Pentru prima oară simți că ei doi aveau ceva în comun.

– Vorbești de parcă ai fi trăit experiența asta. Simt că ai cunoscut greutatea lanțurilor.

– Ai dreptate. Am cunoscut-o, spuse el cu o sinceritate dezarmantă.

– Spune-mi, îl încurajă ea.

– Țara în care trăiam atunci, era condusă de forțe militare. În ochii lor eu am comis o crimă. Am fost înțemnițat departe de familia mea mare, pe care ulterior, n-am mai revăzut-o niciodată.

– Dar ce crimă ai comis?

O privi cu atenție. Trăise toată viața asumându-și riscuri. Dar ea era altfel. Avea nevoie de siguranță, protecție, pe care el nu i-o putea da niciodată cu adevărat.

– L-am omorât pe cel care a furat viața surorii mele.

Caprice îl privi șocată, dar găsi în ochii lui împăcare cu el însuși. Știa că o făcuse din dragoste. Știa că era capabil de asta, când îl văzuse luându-i apărarea în bar.

– Dar aveai doar treisprezece ani.

Quin oftă încet. O dorea pe Caprice din ce în ce mai tare, dar știa că nu i se putea oferi, înainte ca ea să cunoască perfect persoana cu care avea de-a face.

– În lumea mea, eram deja bărbat.

- Te-au prins imediat, nu-i așa?
- Da. Și m-au întemnițat.
- Ai evadat?
- Nu. Mi s-a oferit libertatea, în schimbul unui preț.
- Ce preț? întrebă Caprice cu răsuflarea tăiată.
- Bărbatul pe care l-am uci, era soldat. Felul în care-l omorâsem a stârnit admirație în rândul superiorilor. Mi-au propus să mă antrenez cu grupul lor și în schimb, să renunț la acuzații.
- Și ai acceptat?
- Țiganilor nu le pasă de politică. Ucigașul era mort și eu îmi doream libertatea. Târgul mi s-a părut corect.
- Caprice îi înțelegea alegerea. Și ea fusese nevoită să aleagă de câteva ori.
- Și atunci ai devenit un fel de vânător?
- Da, spuse el făcând semn chelnerului să le dea nota de plată.
- Și asta faci și acum?
- Nu.
- Și atunci cu ce te ocupi?
- Rezolv puzzle-uri.
- Cum adică? Ce fel de puzzle-uri?
- Quin înmână chelnerului cartea de credit.
- Istorie veche scrisă în limbi ciudate, de oameni cu obiceiuri de mult uitate.
- Au legătură cu problemele guvernamentale? întrebă Caprice nedumerită.
- Uneori, spuse el evaziv. Dar acum, computerele lucrează mai bine în domeniile acestea. Te așteptai la ceva mai picant, din partea unui fost soldat țigan?
- Deja nu mă mai aștept la nimic din partea ta. Văd că mă înșel de fiecare dată.

– Îți place confortul și siguranța, dar nu obișnuiești să oferi și tu asta, constată el, fără supărare.

– Am *nevoie* de confort și siguranță. N-am spus că-mi plac. Ani în șir m-am trezit flămândă, mereu nesigură că voi mai avea unde să pun capul. Aveam mereu datorii. Credeam că voi uita toate astea atunci când m-au adoptat Lorraine și Geoffrey. Dar nu a fost așa. N-amreșit să scap de caracterul meu materialist. Mi-a intrat în sânge. Țin la lucruri mai mult poate decât la oameni. Presupun că nu sunt o ființă prea bună. Sunt dificilă.

– Îți dorești așa de mult să fii mai bună? întrebă el nelăsând-o să-i vadă durerea din priviri.

– Mai bună sau nu, surâse ea amar, important e că mi-ar plăcea să fiu mândră de sistemele mele de valori, să fiu mai altruistă, să nu mă preocupe atâta banii.

– Și ce te împiedică să fii așa? o provocă el. Lasă trecutul. Uită-l. Caprice intră în mașină și îi spuse oftând:

– Da, de parcă aș avea o baghetă magică! Mama mea ar face mătânii spre Mecca până la sfârșitul vieții, dacă aș reuși asta. Tu ești alt gen de om, Randall Quinlan. Ești curajos, puternic, îți asumi riscuri...

Quin îi luă mâna și începu s-o mângâie, fără pasiune sau dorință, ci pur și simplu din compasiune și înțelegere.

– Cred că te subestimezi. Poți face orice, dacă îți dorești și crezi că e posibil.

– În afaceri, probabil că da. Dar în viața personală, mă îndoiesc.

– Îndoiala e mai bună decât refuzul total, spuse el sărutându-i mâinile.

Aveau un miros înnebunitor, dar încercă să se concentreze mai mult asupra problemelor ei sufletești.

– Ai crezut că nu e posibil. De fapt, ai fugit de adevăratele tale posibilități, spuse el și nemairezistând o luă în brațe, strâns. În ciuda hainelor pe care le purtau își simțeau șoldul lângă șold, coapsa lângă coapsă, pieptul lângă piept. Își respirau unul altuia mirosul cald al trupurilor dornice.

– Ești așa de frumoasă și te doresc atât de mult. Te-aș săruta întruna.

Caprice simțea o satisfacție nemaicunoscută, auzindu-l vorbind așa. În brațele lui se simțea cu adevărat femeie. Îi puse degetul ușor, pe buze și îi șopti:

– Șșș... Vorbești prea mult.

– Dacă n-aș vorbi așa de mult, am risca să fim arestați pentru atentat la pudoare.

Caprice își strânse degetele pe pieptul lui, își închise ochii și se înălță spre el, căutându-i gura. Quin trebuia să se controleze, nu-și permitea să se lase pradă dorințelor trupești. Dar pentru a se controla pe sine, mai întâi trebuia s-o controleze pe ea.

– Nu ne putem face de cap aici, spuse el apucând-o ușor de bărbie.

Pasiunea din ochii ei se regăsea în sufletul lui.

– Chiar vrei să fii a mea în noaptea asta? Crezi așa de mult în mine?

– Speram să nu mă întrebi asta. Ar fi fost mai ușor dacă s-ar fi întâmplat pur și simplu.

– Nu e chiar așa de ușor. Suntem doi oameni dificili. Nu vreau să vii la mine, mânată de dorință carnală. Deși te doresc enorm, nu-ți vreau doar trupul.

– Iubește-mă pentru mintea mea, încercă ea să glumească.

– Nu te juca, spuse el brusc înfuriat.

– Trebuie, nu vezi?
– Nu, nu văd. Tot ce văd este că fugi din nou.
– Te doresc. Nu fug de asta.
– Nu, e clar că nu fugi de asta, spuse el îndepărtându-o. Deci, până la urmă, alegi jocul. Testul unei adevărate relații, râse el sarcastic. „Dacă e bun la pat, poate ne vom cunoaște mai bine, sau poate nu.” Astea sunt regulile, nu? Un armăsar pentru o doamnă.

Caprice îngheță cu bărbia ridicată, gata de atac. Știa și ea să lupte.

– Ar trebui să-ți ceri scuze. Eu nu sunt genul acela de femeie. Nu mă culc cu bărbați la întâmplare, doar pentru că par promițători la pat.

– Atunci răspunde-mi la întrebare, pară el, convins că ea era luptătoarea lui.

– Dacă te accept ca armăsar? Nu. Dacă vreau să-mi petrec noaptea cu tine? Da. Dacă îmi voi petrece noaptea cu tine? Peste cadavrul tău.

Quin o privi simțind intensitatea emoțiilor ei. Luptătoare? Nu. Conducătoare de oști? Da. Furia lui se topi. Și mai zicea că e lașă! Începea să creadă că femeia asta nu cunoștea noțiunea cuvântului. Începu să râdă din ce în ce mai tare.

– Cadavrul meu nu-ți va mai fi de nici un folos, luptătoarea mea mică, spuse el luându-o în brațe.

Caprice se luptă puțin, încă supărată și furioasă.

– Lua-te-ar naiba! Lasă-mă în pace.

Mâna lui Quin coborî pe spatele ei, în punctul acela.

– Să nu îndrăznești, amenință ea.

Încercă să se lupte, dar mâna lui expertă începu să se plimbe languros, topindu-i împotrivirea. Era ca o pisică

mângâiată de stăpân. Torcea. Pasiunea se înălță victorioasă deasupra furiei.

– Lua-te-ar naiba, gemu ea cu buzele captive în sărutarea lui dulce.

– Să mă ia naiba, dacă zici tu, dar mai întâi te voi lua eu pe tine.

*

* *

Caprice privi pe fereastră, în gol. Trecuseră patru ore, dar vorbele lui Quin îi rămăseseră întipărite proaspăt în memorie, pline de promisiuni, le fel ca atingerile lui.

– Lua-l-ar naiba! înjură ea cu voce tare, începând să se plimbe neliniștită, prin micul apartament, ca o leoaică în cușcă. Mai întâi mă va lua el pe mine?! Ha! S-o creadă el!

Trebuia să recunoască adevărul. Trezise în ea o pasiune de care nu se credea capabilă. Se despărțise de ea în pragul ușii, oferindu-i un sărut plin de promisiuni. Dacă ar mai fi rămas mult împreună, cu siguranță ea ar fi fost prima cea care l-ar fi luat, poate înaintea lui. Ar fi vrut să creadă că era vorba doar de sex. Dar bărbatul acela îi capta toată atenția.

Își puse înfrigurată mâinile în jurul taliei. Simțea cum îi arde pielea. Ochii ei verzi străluceau, privind numărul de telefon de la hotelul la care era cazat Quin. „Următoarea mișcare e a ta“, îi spusese el înainte de a se despărți. Șapte numere, o singură alegere. Întrebarea era când? Când se întâmplaseră toate acestea? Când se predase în fața acestui bărbat întunecat, care vorbea despre moarte poetic și cinic, în același timp, care o atinsese și stârnise în ea o dorință atât de insuportabilă?

În seara asta. Nevoia era aproape dureroasă. Măine. Frica

îi îngheța orice mișcare. Săptămâna viitoare. Singurătatea o copleșea. Șapte cifre, pentru șapte zile de singurătate. Puse mâna pe telefon. Receptorul era rece, dorința era fierbinte.

O cifră, două, trei...

Suna. O dată, de două ori...

– Quinlan, răspunse el scurt.

Degetele lui Caprice se încordară pe receptor. Tăcere. Cuvintele înghețaseră.

– Caprice? întrebă el blând.

Caprice înghiți cu greutate, blestemându-și lipsa de control.

– Da. Vreau să vin la tine în seara asta. Dacă mă mai vrei.

– Cine te-a îndemnat să suni? Trupul sau sufletul?

Caprice închise ochii neputincioasă.

– Vrei totul, nu?

– Am nevoie, o corectă el. Așa cum ai tu nevoie de confort și siguranță.

Un răspuns simplu. Un bărbat complicat.

– Trupul meu te dorește.

Quin oftă zgomotos.

– Și sufletul meu, la fel. Nu știu de ce. Nici măcar nu vreau să aflu.

Caprice simți cum i se umezeau ochii. Nu plângea ușor. Dar în seara asta...

– Vin să te iau.

– Nu trebuie, dacă...

– Vreau, spuse el închizând ușor, fără să-și ia la revedere.

Caprice rămase cu receptorul în mână multă vreme. Pentru prima oară, după multă vreme, se simțea eliberată, ușoară, fericită. Nu știa cât va dura sentimentul acela, dar trebuia să profite de fiecare clipă.

Într-un târziu, închise.

Capitolul 6

Ușa se închise cu o pocnitură. Caprice tresări. Conștientizarea lucrurilor pe care urma să le facă îi dădea fluturași în stomac.

– Sunt un pic stresată, spuse ea. Nu mă așteptam să reacționez așa.

Quin se apropie, dar n-o atinse. Știa ce voia de la ea. Putea s-o copleșească cu pasiunea lui, dar n-o făcu. O respecta prea mult, ca să folosească asemenea șiretlicuri.

– Te-ai răzgândit?

Caprice îl privi, citind în ochii lui dorința nedisimulată. Cu toate astea, îi dădea șansa să se retragă, dacă ar fi dorit.

– Nu, spuse ea umezindu-și buzele. Te doresc.

Quin se apropie de ea zâmbind.

– Mă întreb dacă mă dorești la fel de mult cum te doresc eu!

Îi luă obrajii fierbinți în palmele lui, sărutându-i ochii.

– Închide ochii, spuse el.

– De ce? întrebă ea supunându-se.

– Pentru că-ți voi dezvălui niște secrete.

Începu să-i maseze ușor capul, fruntea tensionată, simțind cum se relaxează sub degetele lui.

Căldura și mirosul lui exotic o înconjurau. Cu ochii închiși, intră într-o lume a tandreței, pe care n-o cunoscuse niciodată. Mâinile lui pricepute făceau minuni. Simțea cum toate tensiunile acumulate se risipesc, făcând loc unei relaxări revigorante. Îi masa umeri, brațele, spatele...

– Quin.

O sărută.

– Șșș...

O ridică în brațe cu o ușurință uimitoare. Caprice simțea cum plutește. Parcă ar fi fost drogată. Îi simți buzele tandre atingându-i ușor gâtul. Caprice își lăsă, capul pe spate. Era prinsă în lanțurile dragostei. Întunericul se adânci. Ușor, Quin o depuse pe pat, ca pe un trofeu.

O privi, memorând imaginea. Stătea întinsă pe spate, cu părul auriu răsfirat pe așternuturile fine, respirând ușor întretăiat și cel mai important lucru, părea relaxată, eliberată de frică. Se aplecă asupra ei și luându-i geznele în mâini și, îi dădu jos, rând pe rând, pantofii.

Carice oftă fericită. Încă o dată pielea ei ardea sub atingerea lui. Pierdu noțiunea timpului și hainele zburară de pe ea rând pe rând, până ce trupul ei rămase gol sub ochii lui. Mângâierile lui deveniră mai pasionate. O atingea așa cum creatorul își mângâia opera. Dar ea era vie și vibra sub palmele lui. Caprice descoperi o altă latură a caracterului lui. Quin nu era nerăbdător s-o posed. Voia s-o cunoască, s-o descopere, stârnindu-i în același timp o dorință cutremurătoare.

– Quin, spuse ea cu o voce schimbată.

– Încă nu, spuse el sărutând-o cu buze umede.
– Te rog... suspină ea încercând să deschidă ochii, dar nereușind.

Quin îi luă sânii în cupele palmelor. Era prima lui atingere cu adevărat sexuală. Trupul ei răspunse dureros, instantaneu. Ea era gata. Quin o eliberă puțin, desfăcându-și nasturii cămășii. Părul de pe pieptul lui era des și negru. Dar ea nu-l văzu. Se aplecă peste ea, lipindu-și pieptul de sânii ei. Plăcerea era mai adâncă, mai profundă și mai dulce decât își imaginase.

Caprice îl cuprise cu brațele, trăgându-l mai aproape.

– Dă jos tot, suspină ea.

Quin râse ușor.

– Tot, repetă ea, zâmbind.

Trupul ei se arcui brusc, în momentul în care Quin o atinse sub buric, acolo unde o fâșie fină de păr blond cârlionțat abia o acoperea. Intră, umplând lumea întunecată a feminității ei. O mângâie ușor, masând din ce în ce mai repede și mai energic. Și deodată, întunericul se transformă într-o explozie de artificii.

– Quin! strigă Caprice în delir.

Zbura cu o viteză amețitoare, cu răsuflarea tăiată, prin univers, și flăcările pasiunii o urmau. Mâinile ei se încheștară pe pieptul lui Quin, singurul punct de sprijin. Atinse soarele, și arsă de dorință împlinită, simți cum se eliberează. Încet, încet, începu să respire regulat și întunericul, liniștea și pacea reveniră. Focul se stinsese.

Quin se aplecă și o sărută. Caprice stătea liniștită, strâns alăturată de el. Era așa de vulnerabilă. Putea să-i facă orice, dacă i-ar fi cerut. I s-ar fi supus orbește. Oferindu-i mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată, Caprice i se dădea necon-

diționat. Dar Quin nu voia să ia. Nu putea să ia. Niciodată. O acoperi cu un cearșaf, ferind-o de răcoarea din cameră, știind că simțurile ei erau pe moment adormite. Era așa de sensibilă. Căldura și frigul o cuprindeau imediat. La fel ca durerea și plăcerea.

O strânse în brațe și îi șopti:

– Stai liniștită. Totul e în regulă.

– E în regulă, repetă ea în șoaptă, ca un copil ascultător.

Siguranță era principala ei preocupare, chiar și în momentele de extaz.

Quin se băgă în așternut, lângă ea. Îi îndepărtă delicat firele lungi de păr blond de pe fața ei udă. O sărută delicat și apoi din ce în ce mai puternic, până când buzele ei se deschiseră, primindu-i limba. Și în acel moment, ușor, dar dintr-o singură mișcare, se uni cu ea. Căldura umedă îl înconjură, dându-i sentimentul de acasă.

Caprice deschise pentru prima oară ochii dilatați de plăcere.

– În sfârșit! respiră ea greu. Mă simt plină.

– Ești sigură, războinica mea curajoasă? întrebă el ridicându-și coapsele, crescând ritmul.

Caprice oftă de plăcere înconjurându-l cu picioarele, sperând să nu-l piardă.

– Ce bine...

– Curând va fi mai bine.

– Mai bine nu se poate.

Quin zâmbi și ochii lui sclipiră cu o dorință sălbatică. Caprice își înfipse unghiile în carnea lui lăsând dâre adânci. Quin accepta fiecare zgârietură ca pe o ofranadă eliberatoare, intrând și ieșind încet, într-un ritm studiat, privindu-i fața,

ascultând limbajul trupului ei, dându-i tot și mai mult decât atât. Mișcările lui se accelerară, ritmul deveni alert, puternic.

– Ești a mea! strigă el răgușit, dându-i totul.

Erau unul. Un trup, un gând, o senzație, un suflet.

Caprice rămase atârnată de el, cu capul lipit de inima lui.

Încet, el își eliberă strânsoarea, lăsându-se pe cearșafurile reci.

– Ești magic, murmură ea dorind să vadă dacă mai trăia. Ești de o magie uluitoare.

Genele ei păreau de plumb. Închise ochii, neașteptând răspuns.

Quin o luă în brațe strâns.

– Am fost catalogat în multe feluri de către femei. Dar niciodată magic. Sunt un bărbat cu o dorință pe care numai tu o poți potoli.

*

* *

Caprice se trezi prima. Simți greutatea brațului care o ținea și căldura trupului de lângă ea. Zâmbi ușor, deschizând ochii către o nouă zi. Întoarse capul privindu-l pe Quin, care dormea lângă ea. Îi studie chipul, fericită că-l poate admira în voie, cu garda jos. Chiar așa relaxat cum era, Quin părea foarte puternic. Pielea lui închisă contrasta cu a ei. Pe gât, lângă gulerul cămășii, avea o zgârietură proaspătă. Întinse mână s-o atingă.

– Nu-i nimic, murmură el, prinzându-i degetele. E singura care... nu mă doare.

– Dar... Îmi pare rău... Eu ți-am făcut asta?

– Asta... da. Dar restul... Să-mi vezi spatele...

O spunea cu resemnare. Sunase ca și cum i-ar fi fost frică să nu-l părăsească. Suferise așa mult din cauza femeilor? Din cauza oamenilor? Poetul din el ar fi putut fi rănit, dar cinicul și realistul? Logica nu funcționa. Se aplecă ușor asupra lui și îi sărută cea mai adâncă cicatrice. Quin se încordă, dar o lăsă să se îndrepte spre următoarea, apoi spre alta și așa mai departe, nelăsând nici un semn nesărutat.

Nici o femeie nu-l atisese în felul acela. Simțise căldura buzelor ei vindecându-i rănilor, deși acestea nu dispăruseră de pe pielea lui. Sărutările ei nu aveau nimic de-a face cu pasiunea. Veneau din inimă.

Caprice îi simți trupul relaxat. Știa că poate câștiga războiul acesta doar prin tandrețe.

– Noaptea trecută m-ai purtat pe un tărâm necunoscut. Puteai să-mi ceri orice și ți-aș fi oferit. Am avut încredere totală în tine.

Quin o privi cu ochi triști.

– Văd suferință în ochii tăi, spuse Caprice, ca o constatare.

– Nici nu știi cât de greu a fost.

– Nu exagerezi niciodată. Dacă tu spui că a fost greu, atunci a fost.

Se aplecă și îl sărută ușor, dar Quin nu reacționează.

– Te rog...

– Ai spus asta și astă-noapte.

– Și o să mai spun. Închide ochii.

– De ce?

– Pentru că te rog.

– De ce? Ca să te ascunzi?

– Nu. Ca tu să te ascunzi. Toți avem nevoie de asta, une-

ori. Întunericul este potrivit atunci când vrei să împărtășești ceva. Tu ai împărtășit ceva cu mine astă-noapte. Acum e rândul meu.

O privi încercând să ghicescă secretele pe care le scăpase în nevoia de a o face a lui. De unde știa ea cât suferise? Cicatricile nu făceau decât să-i amintească prin ce trecuse. Sufletul lui era mai rănit. Voia să aibă încredere în ea. Trecuse atât de multă vreme de când nu mai crezuse în cineva... Închise ochii.

– Mulțumesc, șopti Caprice.

Îi desfăcu cămașa pe care n-o dăduse jos de seara trecută, privind îngrozită trupul iubit, mutilat. Nu se putea descrie în cuvinte suferința prin care trecuse. Lacrimile începură să-i curgă de-a lungul obrazilor, ca o ofrandă adusă durerii prin care trecuse trupul și sufletul lui Quin.

Lacrimi fierbinți. Quin le simțea picurând pe cicatricile lui, așa cum odată își simțise sângele. Lacrimi vindecătoare. Armele războinicei lui curajoase. Răni adânci. Balaurii care nu-i dădeau pace.

Se întoarce spre ea, luând-o în brațe, ca pe un scut. Părul ei îi mângâia fața. Cu fiecare lacrimă, cu fiecare suspin alunga câte un demon.

În cele din urmă se opri. Îl privi cu ochi roșii de plâns. Era așa de frumoasă!

– Vino cu mine. Uită anul promis.

Nevoia lui era puternică, dar n-o învingea pe a ei. Când îl întâlnise, fusese pustiită. Când o atinsese, o umpluse de viață și dragoste. Când îi zâmbise, crezuse pentru prima oară în vise. Dar făcuse promisiuni unor oameni care o salvaseră atunci când pentru ea nu mai exista prezent și viitor.

– Nu pot. Mama avea dreptate. Ea m-a salvat și trebuie să-i arăt recunoștința mea. E drept, doar ai fost acela care mi-ai oferit viața.

– Îți pot da mai mult decât atât.

– Accept, dar numai aici. Poți să stai cu mine, dacă vrei.

Quin trebuia să-i dea timpul necesar. Își întâlnise sufletul pereche și nu voia să-l piardă.

– Nu-mi place unde stai. Lasă-mă să găesc un apartament mai bun.

Caprice zâmbi.

– Ai fi în stare să-ți calci cuvântul dat?

– Nu. Dar nu te aștepta să-mi placă propunerea ta.

Caprice izbucni în râs. Nu știa că era așa ușor iritabil. În dimineața aceasta, autocontrolul lui era slab. Oare din cauza ei și a celor împărtășite? Spera că da. Oricum, simțea că poate schimba multe.

– Vom face mai multe ca astă-noapte? întrebă ea provocator.

– Daaa, zâmbi el diavolesc. Vom îmblânzi scorpia.

– Și vreau să mă mai înveți câteva secrete.

– Cum ar fi asta? întrebă el atingând-o în locuri ascunse.

– Așa... oftă ea cutremurată de dorință.

Cu fiecare atingere, stârnea un nou foc. Caprice închise ochii savurând senzațiile. Nimic nu se asemăna cu ceea ce trăise noaptea trecută. Experiențele erau noi și totuși aceleași. Se împreună, străbătând împreună timpul și spațiul, urmăriți de același foc, pe care nu-l puteau controla sau opri.

Capitolul 7

– De ce nu mă lași te ajut să-ți găsești o slujbă? întrebă Quin iritat, privind-o pe Caprice, care studia atentă ziarul de dimineață.

De patru zile luau micul dejun împreună, împărțind diminețile în același fel. Caprice trimisese zeci de C.V.-uri, fusesse la interviuri și degeaba. Nu obținuse nimic.

– Am mai discutat subiectul ăsta. Nu. Am hotărât să fac asta, nu mai dau înapoi. Silke a reușit. Nu văd de ce n-aș reuși și eu.

– Pe Silke a ajutat-o Killian.

Caprice puse ziarul deoparte.

– Poftim? Ce vrei să spui? Nu te cred. Silke nu m-ar trișa în felul ăsta.

– Dar nici n-a știut că a fost ajutată.

– Și cum a ajutat-o? Din câte știu, pe vremea aceea nu se cunoșteau.

Quin se ridică și se duse la aragazul minuscul, ca să-și

mai toarne niște cafea. Killian nu-i povestise totul despre asocierea lui cu St. James. Îi dăduse informații strict în interesul de a-i salva viața lui Silke. Golurile le umpluse singur, prin deducții. Ajunsese la concluzia că erau mari șanse ca prietenul lui să fi fost angajat de St. James și pentru a le supraveghea pe cele două fete și pentru a le ajuta să răzbată în lume.

– Ei? Întrebă Caprice nelăsându-se ușor.

– Știi că nu s-au cunoscut înainte. I-a vorbit despre ea prietenului său, Spike Douglas, proprietarul companiei Douglas Plastics. Știi că a căpătat o slujbă în care nu avea nici un pic de experiență. Poate am înțeles greșit.

Lui Caprice îi scăpa ceva.

– Și?

– Și nimic.

– Killian venise în Atlanta pentru Silke?

– Cred.

– De ce? N-are sens...

– Dar bărbatul care te urmărește zilnic, are sens?

– Poftim? De unde știi?

– L-am văzut eu.

– Și?

– Poartă la el o armă și are permis de conducere obținut în Pennsylvania.

Pe Caprice n-o deranja faptul că o urmărise Quin. O uimea nevoia părinților ei de a-i angaja un bodyguard.

– Crezi că lucrează pentru Killian?

– E posibil, spuse el surprins de faptul că pe Caprice n-o deranjase să afle că o urmărise. E posibil ca ai tăi să fi angajat niște bodygarzi care să aibă grijă de tine și de sora ta.

– Dar ideea era să ne descurcăm singure, protestă ea.
– Tu și Silke v-ați descurcat. Probabil că Noelle și Leola se vor descurca și ele.

– Dar ai spus că Silke a fost ajutată.

– Da. Dar chiar și în numele prieteniei sau prin cine știe ce obligații, nici un afacerist nu ține un angajat prost. Mai ales când este vorba de filiale noi. Silke și-a făcut bine treaba. De aceea, te rog să mă lași să trag niște sfori ca să treci și tu mai ușor peste interviuri și proceduri. Altfel n-o să ajungi prea repede să-ți găsești ceva mai bun decât o slujbă ca la Billy.

– Nu!

– La naiba! Ești tare încăpățânată.

– Dacă ai de gând să-ți pierzi cumpătul, fă-o în altă parte. O să vă arăt la toți că o să mă descurc, fără ajutor. Apropo. De ce m-ai urmărit?

– Ești cea mai încăpățânată și temperamentală femeie pe care am văzut-o vreodată. N-am făcut-o pentru că te-aș fi considerat incapabilă să ai grijă singură de tine. Pur și simplu am fost obișnuit să nu scap din ochi persoanele pe care le iubesc.

– Nu se vede că mă iubești, după felul în care mă caracterizezi.

– Bine, mă simt prost pentru ce am făcut, dar m-aș simți și mai prost dacă ai sfârși să te angajezi într-un bar gen Billy, spuse el și se ridică luând-o în brațe prin surprindere.

– Ce faci? întrebă ea râzând.

Văzând expresia ochilor lui, îi pieri zâmbetul.

– Te avertizez. N-amde gând să stau și să privesc cum

te distrugi. Ți-am promis sinceritate. Dar nu ți-am zis că voi sta deoparte. O să te ajut și o să te protejez. Mi-am câștigat dreptul ăsta, atunci când mi-ai oferit trupul, spuse el printre dinți, strângându-i sânii.

Caprice tremură de dorință, alături de el. Se simțea vulnerabilă și puternică, în același timp.

– N-ammai avut un bărbat care să mă protejeze, până acum. Mă faci să mă simt dependentă.

– Nu vreau să te fac să te simți slabă. Dimpotrivă. Vreau să te întăresc.

Îl privi adânc, știind că făcuse multe compromisuri. Acum era rândul ei. Nu voia să riște să rupă încrederea fragilă dintre ei, care tocmai se clădea.

– Bine. Trage ce sfori vrei tu. Dar numai atâta cât să-mi faci intrarea. Nimic mai mult. Dacă am aflat că ai intervenit și cu altceva, o să te fac să-ți dorești să nu mă fi întâlnit, zâmbi ea.

Quin îi sărută rând pe rând degetele și spuse:

– Te cred.

Acum, că ajunseseră la o înțelegere, își permiteau să glumească.

– Dar nu voi renunța la apartament, mai spuse ea. Asta ca să nu crezi că am capitulat definitiv.

– Mi-am dat seama, spuse el ridicând-o în brațe.

– Ce faci? țipă ea disperată, simțind cum zboară prin aer, drept pe umărul lui.

– Te duc în pat.

– Poftim? Pune-mă jos, imediat. Nu-ți permiii...

Nu mai apucă să sfârșească propoziția, că se trezi aterizând cu fața pe saltea.

– Nu te pune cu mine, amenință el râzând, așezându-se peste ea, atent să n-o strivească. Nu sunt obișnuit să cedez ușor. Sunt o natură posesivă.

– Nu mă poți înlănțui în pat.

– Nu pot? întrebă el începând s-o gâdile.

– Aaa!!! Poți, poți! Lasă-mă! Îmi doresc să muncesc cot la cot, alături de tine, spuse ea devenind serioasă. Să știi că n-am mai spus asta nici unui bărbat.

– Speram să mi-o spui mie, zise el, gășind în ochii ei adevărul.

– Îmi pare bine că îți pasă, spuse ea desfăcându-i un nasture de la cămașă. Ai dreptate, nu trebuie să trec prin corvoada interviurilor. Mi-a ajuns. Dar nu mă deranjează nici dacă ai de gând să ne petrecem ziua în pat.

– Bine. Dar mai întâi lasă-mă să dau niște telefoane.

– Asta o să te coste.

– Ce anume?

– Un prânz. Într-un restaurant scump. Aș mânca un... homar.

Quin se strâmbă.

– Să fii mulțumită dacă o să-ți iau o friptură...

– Bine. Dar aștept mai întâi niște rezultate, spuse ea sărutându-l și strecurându-se cu o agilitate de felină printre picioarele lui.

Quin o privi admirativ. Femeia asta nu înceta să-l uimească. În fiecare moment, descoperirea aspecte interesante ale personalității ei. Îl ținea în tensiune, cu garda sus. Nu-l lăsa să se odihnească nici o clipă.

– Vreau să-mi spui de unde știi tu cui să te adresezi,

din moment ce mi-ai spus că nu cunoști orașul așa de bine, spuse a absentă, îndreptându-se spre oglindă ca să-și aranjeze părul.

Quin se relaxă atunci când observă că ea nu realizase ce ușă deschisese – o ușă în spatele căreia era mai multă minciună decât adevăr.

– Sunt o mulțime de corporații aici. Îi cunosc pe cei care le conduc.

Caprice se pieptăna. Imaginea era de o senzualitate aparte. De obicei, Quin nu era interesat de misterele femeilor, pentru că le cunoștea. Dar Caprice era altfel. Tot ce făcea ea avea valoare. Simțea nevoia s-o privească pur și simplu, făcând lucruri comune, cum ar fi pieptănatul.

Caprice îi zâmbi prin oglinda aburită.

– Vrei să spui că ai pile.

– Un fel de.

Caprice realizează că secționaseră viața ei în toate direcțiile. Nu putea spune același lucru despre Quin. Aflase numai istoria de la suprafață. Simțea că existau anumite dedesubturi misterioase.

– Cum se face că un om care rezolvă puzzle-uri, are de-a face cu oameni cu influență?

– Ți-am spus că înainte de asta m-am ocupat cu altceva.

– Ți-ai clădit atunci o bază puternică? Întrebă ea încercând să-și amintescă amănunte importante în legătură cu ce-i povestise.

Quin mințise în viață, fără să clipească și fără să-i pară rău. Dar cu Caprice era altfel. Avea o sălbiciune în fața ei. N-o putea minți privind-o în ochi.

– Poți s-o iei și așa.

– Ce-mi ascunzi?

Încerca s-o încuie și asta o durea.

Quin nu voia s-o mintă, așa că-i spusese adevărul parțial. Știa că într-o zi îi va povesti totul. Luă carnetul cu numere de telefon și începu să-l răsfoiască.

– Nici tu nu mi-ai spus chiar totul despre trecutul tău, se apără el.

– Ți-am zis cele mai importante lucruri, replică ea.

Se așază, privind-l cum vorbea la telefon cu tot felul de persoane. Dintr-o dată, sub ochii ei, se transformase într-un necunoscut. Părea dur, brutal chiar. Notă ceva pe o hârtie, mulțumi scurt și închise tăcut, gânditor. După câteva clipe se ridică și începu să se plimbe neliniștit prin cameră, cu viitorul ei posibil în mână.

Lui Caprice nu-i plăcea tăcerea aceea. Mirosea a pericol.

– Păreai că știi totul despre mine, reluă ea subiectul.

Quin o privi multă vreme. Citea în ochii ei pură curiozitate, fără urmă de teamă. Cel puțin deocamdată. Nu își permitea s-o piardă. Fără ea, lumea ar fi devenit o închisoare rece.

Caprice nu mai rezistă. Trebuia să afle adevărul, cu orice risc.

– Cred că a venit timpul să-mi răspunzi la toate întrebările nerostite.

Caprice îl privi, realizând că bărbatul acela nu mai era Quin, cel care o urmăse la Houston. Și asta nu din cauza telefoanelor pe care abia le dăduse. Privi cicatricele de pe mâinile lui, amintindu-și de cele de pe corp.

– Începi să înțelegi, spuse el, băgându-și mâinile în buzunare cu un gest reflex, căpătat de ani de zile.

– Spune-mi, șopti ea, aproape clătinându-se, știind cât de multe lucruri erau în joc.

Îi dăruise raiul și ea acum era pregătită să înfrunte iadul.

– Nu te voi lăsa. Te-am căutat prea multă vreme și mă bucur prea mul, că am reușit să te găsesc, ca să risc.

Intensitatea privirii lui o făcu să tremure. Îl credea. Știa că ar fi fost în stare să mute munții din loc pentru ea.

– Îmi asum riscul.

– Știu.

– Te voi înțelege.

– La noapte.

– Nu. Acum. Te rog.

Închise ochii îndurerat. De data asta nu mai avea cum s-o protejeze. Dar nici nu mai avea cum să dea înapoi. Deschise ochii privind pentru ultima dată ceea ce era posibil să nu mai vadă niciodată.

– Bine.

Privi în gol, pe fereastră.

– Scurt și la obiect. Sunt un mercenar. Ucigaș plătit. Sunt expert în domeniul meu. Perfect. Nu las urme. Sunt scump.

Caprice îl privi cu milă. Quin avea o voce dură, se auto-condamna. Fiecare cuvânt rostit era încărcat de durere și rușine. Experiența o deosebea pe Caprice de alte femei. Compasiunea ei era nemărginită. Concepțiile ei despre bine și rău erau diferite de ale societății. Înțelegea aspectele nevoii de supraviețuire, indiferent de modalități.

– Te ascult, șopti ea, mângâindu-l pe spate. Nu mă vei pierde, dezvăluindu-mi trecutul tău. Mă vei ajuta să te cunosc mai bine.

– Dar nu vreau să te gonesc.

– Atunci nu te mai învinovăți și povestește-mi simplu. Spune-mi cum ai ajuns mercenar.

Quin oftă adânc.

– E o poveste lungă.

– Nu-i nimic. Sărim peste masa de prânz. Hai să ne așezăm, spuse ea apucându-l de braț.

Quin se supuse, urmând-o în camera de zi. Se așezară pe canapeaua veche, dar confortabilă, mână în mână. Quin văzu în ochii ei înțelegere, acceptare, consolare. Și rămase uimit. Nu se așteptase la așa ceva. Sperase, dar nu crezuse că era posibil.

– Credeam că te-am înțeles.

– Și eu credeam că m-am înțeles, zâmbi ea. Nu-i nimic. Învățăm lucruri noi împreună. Acum, spune-mi. Fără să omiți nimic. Și bun și rău.

– Am fost recrutat. Patru ani de antrenamente speciale. Iubesc disciplina, dar urăsc lipsa de libertate. Nu mă interesa politica, dar eram preocupat de felul în care erau conduse afacerile. În momentul în care angajamentul meu s-a terminat, am plecat. Nu a fost simplu. Comandantul avea alte planuri cu mine. Dar eu îmi făcusem niște prieteni, cunoștințe, relații. M-au ajutat să evadez.

Caprice îl strângea de mână. Voia să-i mai pună niște întrebări, dar Quin se pornise și nu mai putea fi întrerupt.

– Așa-zișii mei prieteni erau mercenari. Bănuiam

lucrul ăsta, încă înainte de a le accepta ajutorul, dar nu aveam altă alternativă decât să fiu soldat, ucigaș de oameni inocenți. Așa că mi-am asumat riscul și m-am împrumutat de niște bani. Am lucrat alături de ei, am trăit așa cum au trăit ei. La început, asociația a mers perfect. Grupul era mai idealist decât orice altă organizație militară. Dar, la un moment dat, liderul a fost ucis. Și în locul lui a venit un om căruia nu-i păsa de valoarea libertății și a vieții, în general. Ne vindea la licitație serviciile, celor care ofereau cel mai bun preț, fără ca măcar să ne consulte. Făceam mai mulți bani decât visasem vreodată, dar idealurile noastre se prăbușeau. În primul nostru raid, după preluarea comenzii de către noul lider, am avut senzația că ceva nu era în regulă. Toți cei patru oameni care m-au ajutat să evadez au murit. M-am întors ca să-mi iau banii. Politica nu mă interesa. Dar libertatea da. Nimeni nu avea dreptul să fie înlănțuit de un guvern. Banii curgeau. La treizeci de ani, am ajuns să fiu milionar de câteva ori. Am învățat cum să mint, să trișez, să fiu tot timpul pe fază. Obosisem. Așa că am plecat. Mi-am luat toți banii, mi-am cumpărat o insulă și am început o nouă viață. Eram cu adevărat liber. Trăiam după propriile mele reguli. Nimeni nu-mi mai spunea ce să fac.

– Te-ai privat de nevoi umane, la fel cum am făcut și eu.

– Nu-i același lucru. Eu puteam să-mi aleg o altă viață, dacă aș fi vrut. Ultimii șapte ani n-am făcut decât să mă gândesc la ceea ce am făcut, frământându-mă, învinuindu-mă. Îți dai seama cât m-am chinuit știind că puteam să aleg altceva?

– Te-ai învinovățit pentru niște lucruri în care nu crezi cu adevărat, pe care nu le simți, pe care nu le consideri valoroase. Ai ales, după părerea ta, ceva ce ai perceput la vremea aceea a fi corect. Cred că e mult mai onorabil decât să lupți într-un război care nu-i al tău, care nu te reprezintă.

Quin o privi, încercând să găsească vreo urmă de minciună. Nu se așteptase să-i ia apărarea.

– Nu sunt persoana care m-am pretins a fi.

Caprice îi oferise mai mult decât merita. Se simțea dator să-i răspundă cu aceeași monedă.

– Trebuie să admit că nu mi-am dat seama de la început, spuse Caprice.

Îi mângâie tâmplele, simțindu-i pulsul accelerat. Se gândi la cicatricele lui și o cuprinse teama pentru el. Închise ochii, pentru ca el să nu-și dea seama. Crezuse că era un bărbat infailibil. Care nu putea fi rănit în nici un fel. Se înșelase. Poetul, cinicul și realistul erau la fel de sensibili, fiecare în alt fel. Își pusese sufletul la picioarele ei, ca un dar fără preț. Nu l-ar fi rănit niciodată. Sufletul lui, mai mult decât trupul, nu mai suporta nici o cicatrice.

– Mai ai dușmani, nu-i așa?

– Mulți. Prea mulți.

Quin îi simți căldura. Își asumase riscuri toată viața. Moartea nu mai însemna nimic pentru el. Dar în acel moment, datorită lui Caprice, viața avea altă semnificație, altă valoare, poate mai mult decât libertatea. Numai Caprice îi putea oferi acel ceva care i-ar fi completat sufletul. Dacă l-ar fi părăsit acum, ar fi fost pe jumătate om, condamnat

să-și poarte povara prin timp și spațiu, înlănțuit pe veci.

– Ți-ai asumat riscuri, când ai părăsit insula?

– Puține. Dar n-aș fi venit la tine, dacă aș fi știut că te pun în pericol. Am ieșit din scena aceea de multă vreme și mulți dintre dușmanii mei pot fi morți.

Își aminti de cel mai mare dușman al său, Gustaf, care fusese de nenumărate ori foarte aproape să-l găsească. Nu-și lăsase jos garda, dar acum începuse să creadă că era destul de puternic să supraviețuiască.

Caprice oftă. Dacă el zicea așa, așa era. Îl credea.

– Poți trăi alături de mine, știind ce am fost? Întrebă Quin plin de speranțe.

Trebuia să știe, trebuia sălase totul în urmă, o dată pentru totdeauna, pentru a reuși să continue.

Caprice îi sărută cicatricile de pe mâini.

– Nu ești perfect. Dar nu ți-am cerut niciodată să fii. Ai putea să mai faci ceea ce ai făcut?

– Nu. Niciodată.

– Atunci pot trăi alături de tine, spuse ea zâmbindu-i.

Quin oftă ușurat. Unul dintre cei mai înfricoșători balauri fusese învins.

– N-o să uit ce ai făcut pentru mine, zise el, sărutând-o.

Încrederea și acceptarea ei îi dădeau un nou impuls. Viața avea alt sens. Acum Quin era gata să-i dea orice. Profetia, mai mult ca o promisiune, mai mult ca o speranță, începea să se adevărească. Găsise cheile trecutului. O găsise pe Caprice.

Capitolul 8

Așteptând-o în mașină, Quin o privi pe Caprice îndreptându-se spre parcare. Nici nu se uită la ceas. Avea exact noțiunea timpului. Știa că era ora cinci. De altfel, Caprice era foarte punctuală. De când se angajase la Martinville, numele ei redevenise C.R. Își recăpătase vioiciunea pe care o pierduse cu câteva zile după ce venise la Atlanta. Avea putere executivă în firmă și lucrul acesta o făcuse să se transforme total. Hainele, mersul, privirea erau adaptate noii slujbe. Părea mult mai sigură pe ea, mai dură. Lui Quin nu-i prea plăcea schimbarea. Așteptase trei săptămâini ca să vadă o îmbunătățire și răbdarea lui ajunsese la capăt. Trebuia să acționeze până nu avea să fie prea târziu.

Decizia lui nu era luată din gelozie. Îi cunoștea trecutul și îi înțelegea nevoia de a controla, de a-și asigura viitorul. C. R. era o creție a propriei existențe, ca și el. Dar știa că nu avea suficientă putere pentru a putea controla ceea ce obținuse.

Se îndreptă spre el, cu servieta în mână și cu un mers care dovedea o dorință aprigă de a controla lumea.

Quin coborî din mașină, deschizându-i ușa.

Caprice își aruncă zâmbind servieta în spate și se așează pe locul ei.

– Mă aștepți de mult? Întrebă ea cu o voce obosită, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Stresul acumulat în cursul zilei părea s-o mai lase. Lansarea într-o nouă arenă o costase mai mult decât se așteptase. Noii ei colegi o întâmpinaseră la fel ca în Philadelphia. Cu ostilitate. Dar era obișnuită cu asta. Numai că atunci era protejată oarecum de faptul că era fiica patronului.

Quin o privi, observând schimbările de stare de pe chipul ei. Îi scoase acele, desfăcându-i părul strâns.

– Ce faci? Întrebă ea indignată.

– O aduc pe Caprice înapoi. Mi-e dor de ea, spuse el trecându-și degetele prin părul moale și blond. Nu-mi place noua ta coafură.

Caprice încercă să remedieze stricăciunile, pieptănându-și părul cu mâinile.

– Parcă ai fi Silke, constată ea. Ahh... oftă ea simțind mâinile experte ale lui Quin eliberând tensiunea din umeri, printr-un masaj binefăcător. Așa da...

– De ce-ți faci asta? Întrebă el tăios.

– Dacă n-aș face asta, aș arăta ca o blondă proastă, proverbială. Indiferent de atitudinea mea, trebuie să recunoști că lumea e condusă după regulile bărbaților.

– De asta te îmbraci în armură, îți ascunzi părul ăsta superb și te bați pentru niște bani care nu-ți trebuie și nici nu-ți vor trebui vreodată?

– Ai rezolvat puzzle-ul, zâmbi ea vag. Da, asta încerc să fac.

– Dar te-ai transformat. Nici nu-ți dai seama cât. Nu mai ești Caprice. Ești C.R. Nu-mi place. Și nici ție n-ar trebui să-ți placă. Nu ești tu.

Caprice îl privi realizând că îi era greu să protesteze. Nu avea argumente. Dacă era vorba doar de un capriciu de-al lui, era altceva. Dar nu era așa. Avea dreptate. Era oglinda ei.

Își aminti de ultimele două zile petrecute în Philadelphia, înainte de plecarea la Atlanta. Băuse o sticlă de vodcă, până căzuse jos. Se chinuise toată noaptea gândindu-se cum să-și schimbe viața. Era supărată că drumul ei spre succes se închisese. Era frustrată de ceea ce-i spusese sora ei, care pretinsese că nu avea nici un fel de viață socială, în afară de cea dintre pereții companiei.

– La ce te gândești?

– La ce mi-ai spus. La ce mi-a spus Silke, înainte de a pleca din Philly. Nu știu cum m-aș putea schimba. Cel puțin în domeniul ăsta. E un fel de război, spuse ea ducându-și mâna la gulerul bluzei. E armura mea. Nu știu cum să mă schimb și să-mi fac în același timp bine munca la care mă pricep. Scara ascensiunii este foarte alunecoasă. Un semn de slăbiciune și cineva la pândă, gata, ți-a luat locul.

– Și te duci la război în fiecare zi, pentru o asemenea cauză? Mi se pare la fel de lipsit de sens ca ceea ce am făcut eu, ca mercenar.

– Și eu m-am gândit la asta.

Quin se apropie de ea și o luă în brațe, când realizează că se îndepărtase prea tare. Nu voia s-o piardă, forțând-o să facă ceva imposibil.

– Nu te schimba, așa cum am făcut-o eu. Unele lucruri, pot degenera, spuse el pornind mașina.

Caprice se gândi tot drumul la vorbele lui. Săptămânile petrecute împreună o făcuseră să-și dea seama de valoarea și claritatea gândirii lui. Știa să reducă totul la esențial. Deși era un om răbdător, nu pierdea vremea cu subtilități. Își exprima părerea clar și la obiect. Îi invidia rapiditatea și capacitatea de sinteză.

Viața ei era bine structurată și asta îi dădea un sentiment de siguranță. Dar până acum, nu realizase că acest lucru o înălțase. Oare asta încercase să-i spună Silke și mama ei?

Dar era mulțumită. Ei, poate nu mulțumită, dar cu siguranță, împăcată. Cuvântul acesta îl găsea mai degrabă amar, decât satisfăcător.

– Dacă n-aș fi făcut asta, nu știu ce s-ar fi ales de mine. N-am vrut să renunț la anul ăsta. Am fost ultima care am acceptat. Și am făcut-o până la urmă, pentru că surorile mele fuseseră toate, de acord. Nu a fost o reacție prea frumoasă vizavi de părinții mei și surorile mele. Întotdeauna și-au arătat dragostea pentru mine. Trebuia să fiu măcar recunoscătoare.

Quin simțea durerea din vocea ei. Știa că are nevoie de el și sentimentul era plăcut.

– Dar și tu le iubești. În special pe Silke.

– Nu știu dacă am iubit-o. Cel puțin până la întâmplările din ultimele două nopți în Philly. O văzusem de la fereastră. Părul ei roșu strălucea în lumina felinarelor. Credeam că e vreo hoată, care vrea să intre în casă. M-am strecurat afară și m-am ascuns în spatele unui copac. Voiam s-o prind. Dar ea părea așa de flămândă. Noi abia mâncaserăm. Lorraine mereu ne făcea pui, cartofi prăjiți și niște deserturi deli-

cioase. Mă simțeam vinovată. Stăteam în întuneric și o priveam pe Silke. Și deodată a apărut poliția. N-amgândit prea mult. Am reacționat. Trecutul m-a împins la gestul ăsta. Am luat-o de mână, am tras-o în curte și am ascuns-o în tufișuri. Uram forțele polițienești.

– Dar după aceea, ai ajuns s-o iubești.

– Nu. Nu cred. N-am avut niciodată timp pentru ea, pentru gândurile și părerile ei. Dar ea mereu și-a făcut timp. A văzut tot ceea ce-mi scăpa mie.

– Acum cine e prea dur cu sine?

Caprice clipi surprinsă de memoria lui și de legătura pe care o făcuse.

– Erai doar un copil, cu problemele tale. Îmi amintesc perioada aceea de viață. Am trecut și eu prin asta.

– Părinții mei au încercat întotdeauna să ne ajute. Leora și Noelle au avut un avocat. Dar eu și Silke ne-am împotrivit. Probabil de vină era diferența de vârstă. Nimic nu m-a ajutat. Doar tu ai reușit să mă ajuți, stând de vorbă cu mine.

Quin parcă mașina și întorcându-se spre ea, îi ridică bărbia și o privi adânc în ochi.

– Mă bucur. Și tu m-ai ajutat.

– Trecutul nu mai pare așa de greu de înfruntat, când îl împărtășești.

– Cu persoana potrivită.

– La suprafață, pare că n-am fi potriviți. E greu să-ți dai seama cine ți se potrivește cu adevărat.

– Nu ne dăm seama din cauza măștilor pe care ni le punem.

– Dar ni le dăm jos în fața celor pe care-i iubim, spuse ea sărutându-l.

*

* *

Ploaia mărunță cădea peste orașul trist. Bărbatul coborî din taxi și se adăposti sub copertina hotelului. Nu avea timp. Lupii se apropiau din ce în ce mai tare. Îi luaseră urma. Toate porțile de scăpare se închiseseră. Șansele de a ajunge acasă erau din ce în ce mai mici.

Se îndreptă spre cabinele telefonice. Trebuia să ia legătura cu sigurul om cu suficient curaj și putere ca să-l ajute. Era unica lui șansă. Dacă nu, putea să moară. Fusesse tras pe sfoară.

*

* *

Quin ieși din duș și își puse un prosop în jurul coapselor. Caprice îl urmă.

— Îți place să ai grijă de mine, spuse Caprice zâmbind, când Quin o înfășură în prosopul lui.

— N-am avut niciodată grijă de vreo femeie. Cu tine e altfel.

Quin îi văzu durerea din ochi și îi veni să strige de bucurie. Caprice era geloasă!

— Nu trebuie, spuse el, zâmbind. Nu ai de ce.

— Nu?

— Nu. Deși, sincer să fiu, și eu sunt un pic gelos pe foștii tăi iubiți.

— Au fost doar doi.

— Au însemnat ceva pentru tine?

- Nici unul, așa cum însemni tu.
- Sunt special? o tachină el.
- Da, spuse ea serioasă. Când te-am văzut prima oară, am rămas fascinată. Când mi-ai vorbit prima oară, mi-a fost teamă, am simțit un pericol. Voiam să fug. Erai mai bărbat decât orice bărbat și eu mă simțeam mai femeie, decât orice femeie. Mă simțeam slabă, înspăimântată, turlburată. Așa că am fugit.
- Și eu te-am urmărit.
- Și m-ai prins.
- Da. Și mi-am dat seama că nu te vreau în felul ăsta. Nu voiam să te câștig prin luptă. Voiam să-ți dorești singură să vii la mine.
- M-ai lăsat să aleg.
- Telefonul sună. Se priviră îngrijorați.
- Aștepți să te sune cineva?
- Nu. Tu?
- Nu, spuse el ridicând receptorul.
- Caprice se apropie de el, atentă. Dacă nu l-ar fi cunoscut așa de bine, nu și-ar fi dat seama că ceva era în neregulă.
- Unde ești?... Rolf, decizia ta e foarte proastă. Puteai să mi-i aduci pe cap... Nu-mi aminti ce-ți datorez. Nu ai scuze... Bine. Înțeleg gravitatea... Nu-mi place să fiu pus în fața faptului împlinit. N-o să uit asta... O să văd ce pot să fac. Până atunci, găsește o gaură și ascunde-te. Lasă-mi două ore.
- Și închise fără să-și ia la revedere.
- Caprice văzu din nou în el străinul. Acesta era ucigașul plătit. Mercenarul.
- Cine era? întrebă ea atingându-i ușor brațul.
- Un cunoscut, care s-a băgat într-o mare încurcatură.
- Un mare prost.

– Dar o să-l ajuți, nu-i așa?
– Dacă nu-l ajut, n-are nici o șansă. A fost trădat de cei în care a crezut.

– Spune-mi ce pot face eu. Dacă te pot ajuta.

– Ce vrei să spui? Întrebă el mascându-și uimirea.

– Suntem un cuplu. Nu pare o situație ușoară. Nu cunosc nimic din domeniul tău, dar dacă te pot ajuta, o voi face.

În săptămânile lor de pasiune, nici unul nu se gândise la viitor. Caprice definise pentru prima oară statutul lor. Asta erau: un cuplu.

– E prea periculos.

– Știu. Nici nu m-am gândit la altceva.

– Războinică curajoasă, spuse Quin zâmbind.

Caprice zâmbi, obișnuită cu caracterizarea lui ciudată, ale cărei rădăcini Quin nu i le explicase niciodată.

– Dacă ai fi fost un animaluț de casă, probabil n-aș mai fi fost nici eu o războinică, așa cum spui tu.

– Nu vreau să te implici. Pentru ca să te protejez, nu pentru că nu vreau. Dacă ai fi antrenată, aș avea încredere totală în tine.

Nu mai spusese asta nimănui. Știa că dacă ar fi fost camarazi de arme, Caprice mai degrabă ar fi murit, decât să-l trădeze. Curajul îi stătea în angajament. Puterea, în experiența care o modelase.

Caprice simțea că-i vine să plângă.

– Nimeni nu mi-a mai făcut un compliment așa de frumos.

– Sunt sincer.

– Știu. Mă bucur că suntem împreună.

Pentru unii, lucrul acela putea să pară un simplu compliment, dar pentru Caprice avea valoarea unui angajament.

Capitolul 9

Quin închise telefonul, privind-o pe Caprice care stătea lângă el, pe un scaun. Nu scosese o vorbă în tot timpul conversațiilor lui lungi, dar ochii ei îi urmăriseră fiecare mișcare, fiecare schimbare a stărilor lui, în jocul pe viață și pe moarte. Deși era un risc prostesc, el spera ca iubita lui să nu treacă prin experiențele care-l modelaseră pe el.

– Gata? întrebă Caprice văzând că o privește fără să scoată un sunet. I-ai găsit un loc sigur?

– Da. Sau cel puțin așa sper. Pentru un proaspăt retras, deține prea multe informații ca să se considere sigur în orice loc de pe pământ. Trebuie să treacă o perioadă pentru ca informațiile pe care le are să nu reprezinte un risc pentru lideri.

– De ce a venit la tine?

Quin se uită la ceas. Mai avea jumătate de oră la dispoziție.

– Este ultimul din cei patru care m-au ajutat să evadez.
– Dar ai spus că au fost uciși.
– Așa credeam. Dar Rolf a fost mereu o vulpe. A plănuit să dispară. Ca și mine, a realizat că liderul nu era o persoană în care să crezi, sau pe care s-o urmezi. Așa că și-a înscenat moartea.

– Cea mai simplă cale, spuse Caprice. Și tu ai făcut același lucru, nu?

– Da, spuse el, ducându-se la fereastră și adoptând o poziție ferită, atât cât să nu reprezinte o țintă.

– Trebuie să iei ceva cu tine?

– Nu, spuse el întorcându-se cu spatele la perete. Orice lucru, cât de mic, în mâini necurate, poate reprezenta un pericol pentru siguranța mea și a ta. Trebuie să mă deghizez. Alt nume, altă înfățișare, altă slujbă, alte obiceiuri. Ai în fața ta întruchiparea minciunii.

Caprice remarcă acceptarea amară din descrierea lui. Nu mai suportă durerea din glasul lui, așa că se duse și îl strânse în brațe.

– Nu ești o minciună. Nu-mi pasă sub ce nume te-ai născut sau ce comportament adopti sau ce înfățișare iei. Vreau să trăiești. Îmi pasă doar de ceea ce se acunde sub mască. De ceea ce-mi arăți mie. De ceea ce ești cu adevărat. Chiar dacă ai vorbi o altă limbă sau ai arăta cu totul altfel, eu tot te-aș recunoaște.

– Cum?

Caprice zâmbi, realizând cât de mult îi dăruise acestui bărbat. Se dăruise pe ea însăși. Toate nevoile, dorințele, speranțele ei, stăteau în mâinile lui.

– Poți schimba exteriorul dar nu îți poți schimba sufletul.

Mi l-ai arătat chiar dacă ai vrut sau nu. Așa te-aș recunoaște. Aș putea fi surdă, mută sau oarbă, și tot mi-aș aminti gustul blândeții tale, atingerile tandre. Sunt lucruri pe care nu le poți ascunde.

Quin făcuse față multor lucruri – cruzimii, violenței, trădării, urii. Dar cuvintele ei îl loviră drept în suflet, înlănțuindu-l pe veci. Pentru prima oară, privi în cușcă și o găsi mai puțin distructivă și opresivă. O privi adânc în ochi și văzu dragostea tăcută. Citi hotărârea ei de a nu reprezenta o povară. Ar fi mers alături de el, orice s-ar fi întâmplat.

– Trăiește alături de mine, spuse el. Vino cu mine acum sau când îți se va termina anul.

– S-ar putea să nu mă mai vrei, atunci.

Scutură din cap, înțelegându-i frica pe care și el o trăise. Alegerea trebuia să fie a ei. Viața ei era la polul opus de a lui.

– Te voi dori alături de mine până la ultima suflare. Și te voi purta în eternitate, până voi respira din nou.

Ochii lui spuneau adevărul. Brațele lui promiteau același lucru. Dar se cunoștea bine. El putea să trăiască în felul acela. Pentru ea, însă, era o lume cu prea multe amintiri, evadări întunecate, instabilitate, șoapte înfricoșate. Nu avea putere, așa cum credea el. Nu era o războinică luptătoare. Dacă s-ar fi dus cu el, pe Quin l-ar fi putut costa viața.

– Nu. Voi sta cu tine cât vei dori, dar nu voi veni cu tine. Nu pot.

– Pentru că ești materialistă și nevoia de securitate e mai importantă, nu? Te agăți de lucruri care pot fi distruse cu ușurință.

Caprice îi acopri gura cu palmele. Cuvintele lui erau prea grele, dar durerea din care izvorâseră era mai mare.

– Gândește, poetul meu. Fii realist, doar o clipă. Pot veni cu tine fără să te pun în pericol? Sunt eu suficient de pregătită pentru o astfel de viață, fără să devin o povară? Nu pot accepta acest sacrificiu. Pentru că asta faci. Te sacrifici. Sunt o lașă. Mi-e frică. Nu pot schimba așa ușor locurile și identitățile. Și frica mea e o piatră de moară, atârnată de gâtul tău.

– Am știut asta dintotdeauna. M-ai lăsat să cred mereu că mă vei urma oriunde. Asta vreau, nu înțelegi?

– Ba înțeleg. Dar nu vreau să am mâinile pătate cu sângele tău.

– Nu. Nu te voi lăsa.

– Și eu nu-ți voi periclita viața cu ignoranța și cu frica mea.

Quin o privi și o trase în brațele lui. Singura cale prin care o mai putea convinge. Pasiunea. Puterea i se înzecii, din nevoie disperată.

Caprice începu să plângă.

– Te rog, nu ne face asta, șopti ea blând.

– La naiba! Tu ești aceea care ne distrugi. Prin amintiri și temeri vechi pe care le puteam învinge împreună. Ți-am dat totul.

– O să te urăști pentru asta. Poetul se va distruge. Quin, nu. Te rog.

Dacă el avea e gând să se distrugă, Caprice nu putea să stea și să privească. N-ar fi îndurat să vadă cum se urăște pentru faptele și deciziile lui, luate din pasiune, și cum furia lui le va arde ceea ce construiseră.

Quin o strânse mai tare. Pentru un moment, instinctele primitive cerură acțiune. Îl iubea. Trebuia s-o facă să

recunoască. Îți înfipse mâna în părul ei, forțând-o să-și lase capul pe spate. Avea ochii închiși și lacrimile lăsaseră dăre pe obraji ei.

– Deschide ochii.

Închisă într-o lume întunecată, Caprice simți o schimbare. Deschise ochii, privindu-l direct, fără teamă.

– N-aș putea să te rănesc fizic. Aș fi dorit. Dar n-aș fi fost în stare.

– Știu.

– Dar îți vei aminti că mi-am dorit.

– Dar îmi voi aminti că nu ai fi făcut-o din egoism.

– Nu vreau să devin o amintire.

– Nici eu nu vreau să devin călcâiul lui Achile.

– Îmi asum riscul.

– Eu nu.

– Te rog.

– Nu. Trebuie să te las. Voi fi singură chiar dacă voi mai avea un bărbat în patul meu. Tu vei rămâne singurul din inima mea. Nu vreau să-mi mori în brațe.

Ea era luptătoarea lui. Îl înfrunța și se înfrunța singură, fără nici un aliat.

– Nu poți schimba destine.

– Dar pot să încerc, zâmbi ea îndurerată.

Se retrase cu greu din brațele lui și adăugă:

– Acum pleacă. Bărbatul acela te așteaptă.

– Nu s-a sfârșit.

– Știu.

O mai privi o clipă. El dorea ceva, ea vorbea altceva. Care din ei urma să câștige?

*

*

*

Quin aruncă o privire prin barul obscur, de la marginea orașului. Aglomerația era caracteristica tuturor orașelor. Doar limbajul diferea. Atmosfera era plină de fum, tensiune și lipsă de încredere. Se strecură spre bar, printre bărbații care-l priveau cu provocare. Se îmbrăcase cu o pereche de blugi tociți și o cămașă care văzuse și zile mai bune. Până și ceasul lui scump îl înlocuise cu unul ordinar, cu cadranul zgâriat.

– Bere, comandă el, așezându-se lângă Rolf, care nici nu se uită la el.

Luă o gură zdravănă de băutură, privind în oglinda din fața barului. Ținta lui era masa de biliard, din colțul întunecat al încăperii. Se roti pe scaun, cu fața spre mulțime.

– Joci? Întrebă el bărbatul de lângă masa de biliard.

– Nu. Mi-am pierdut toți bănuții. Alege-ți alt fraier.

– Joc eu, interveni Rolf.

– Bine. Cine le sparge?

– Eu. Jucăm la greșală?

– Da. Pe cât?

– Pe douăzeci.

Zece miute mai târziu, Quin părăsi barul, fără să se uite înapoi. Mai avea doar zece dolari în buzunar și Rolf obținuse aranjamentele de plecare din țară. Quin ar fi trebuit să fie mulțumit. Dar instinctele lui spuneau altceva. În drum spre parcare privi discret în jur, fără să observe ceva nefiresc. Cu toate astea, simțea mirosul trădării.

Porni mașina, privind în oglinda retrovizoare. Nu îl urmărea nimeni, dar asta nu-l liniștea. În loc să pornească spre casă, opri pe o stradă aglomerată și începu să se plimbe pe bulevard, ca și cum n-ar fi avut nimic mai bun de făcut. În cele din urmă, intră într-un magazin și asigurându-se că nu-l observă nimeni, fugi pe ieșirea din spate. Luă un taxi și repetă figura, în altă parte a orașului. Spre seară, se întoarse la Caprice, care-l aștepta îngrijorată.

*

* *

- L-am pierdut.
- Te-am avertizat. Ți-am spus că este cel mai bun.
- Omul meu l-a pierdut la patru kilometri de bar.
- Incompetenților!

Subalternul aprobă umil. Șeful lui nu era iertător. Exigența lui era proverbială.

- Ce vreți să fac?
- În afară de faptul că trebuie să-ți schimbi echipa? zâmbi acru șeful, strângând nervos pistolul din mână dreaptă. Ți mai dau o șansă. Găsește-i femeia.
- Asta ne străduim, acum.
- Străduiți-vă mai tare.
- Să trăiți!
- Sper că m-am făcut bine înțeleș.
- Da, răspunse subalternul, pregătindu-se să plece.
- Să mi-o aduci, imediat cum o găsești.
- Aici?

– Am de plătit niște polițe mai vechi lui Rom. Mai mult decât recompensa pe care o oferă boss-ul cel mare pentru ȋiganul ăsta renegat, spuse bărbatul mângâindu-și cicatricea de pe gât. O să-i distrug pe toți cei care mă vor călca pe coadă.

*

* *

Caprice își petrecu timpul rugându-se pentru Quin. Nu-și amintea să fi fost vreodată așa de îngrijorată pentru vreun membru al familiei ei. Quin trebuia să se întoarcă de mult. Îi promisesese să nu întârzie mai mult de două ore. Privi după draperiile grele de la geamuri, pe care Quin îi ordonase să le tragă. Caprice nu obișnuia să fie precaută. Se simțea într-o capcană ale cărei chei le deținea doar Quin.

Auzi zgomot la ușă și se grăbi să deschidă.

– Ai întârziat. Ai pățit ceva? întrebă ea ușurată, aruncându-se în brațele lui.

– Nu, răspunse el, îmbrățișând-o protector. Ți-am spus că o să fie în regulă.

– Și eu ți-am spus că nu sunt obișnuită cu pericolul. Ai întârziat mult. De ce? întrebă ea privind-l în ochi și citind îngrijorarea. S-a întâmplat ceva. Ce?

– Nimic special.

– Vorbești de parcă totuși ar putea fi ceva special, insistă ea.

– Da, recunosc Quin. Simt o capcană.

– Și ce ai de gând să faci?

- Să te protejez mai întâi pe tine.
- Crezi că pot veni aici? Ce îmi pot face mie? Nu mi-e frică.
- Ni fi naivă. Ar trebui să-ți fie frică. N-am ascuns faptul că suntem împreună. Dacă mă caută pe mine, te vor căuta și pe tine.
- Dar n-am fost nici singura femeie din viața ta. De ce ar veni după mine?
- Nu te pune alături de celelalte. Știi prea bine că nici una nu a contat și nu mai contează pentru mine, așa ca tine.
- Știu, Quin. Te cred.
- Ești sigură?
- Foarte, șopti ea, mângâindu-l pe obraji.
- Bine, spuse el sărutând-o tandru. Atunci trebuie să mă lași să am grijă de tine. Atâta timp cât mă caută pe mine, și tu ești în pericol.
- De unde ești așa de sigur că te caută?
- Am încredere în instinctele mele. Sunt antrenat pentru asta. Iar pădurea e plină de vânători și eu sunt prada. Nu trebuie să fii și tu. Îți promit că nu vei fi. Mă crezi?
- Da, răspunse Caprice fără ezitare.
- Bine. Atunci vom aranja plecarea ta pe insulă, în noaptea asta. Nu ai timp să-ți iei nimic cu tine, dar mă voi asigura că nu vei duce lipsă de nimic acolo.
- Pe insulă?
- E singurul loc unde-ți pot garanta siguranța.
- Nu.
- Cum nu? Ai spus că ai încredere în mine.
- Am, dar dacă plec, voi încălca promisiunea făcută mamei mele. Nu pot. Înțelege, oftă Caprice, observând cum ochii lui verzi se înnegurează. Asta e lumea mea.

Pentru prima oară, familia mea mă roagă să fac ceva. Am acceptat. Nu mai pot da înapoi. Am promis.

– Nici nu știi cât de periculoși sunt oamenii aceștia, insistă Quin.

– Nu, dar îmi pot imagina.

– Nu poți. Lor nu le pasă că ești o St. James, că ai făcut promisiuni, sau că ești doar o femeie inocentă. Te vor și pe tine, la fel ca pe mine, vie sau moartă.

– Și pe insulă ai oameni care să mă protejeze?

– Da.

– Oameni antrenati?

– Da. Experți plătiți.

– De ce nu-i chemi aici?

– La nevoie, îi voi chema.

– Uite ce e. Nu plec pe insulă. Chiar dacă mi-aș încălca promisiunea și aș pleca, nu vreau să fiu protejată pe cheltuiala ta. Și în afară de asta, știu că nu te voi mai vedea multă vreme. Poate niciodată. Nu pot. Vreau să risc alături de tine.

Quin o privi multă vreme.

– Spuneai că nu-ți place să-ți asumi riscuri. Minți. Țsta este cel mai mare risc pe care ți-l asumi. Îți riști viața.

– Este alegerea mea.

Capitolul 10

Quin se strecură din pat, încercând să n-o trezescă pe Caprice. Ieși în liniște din cameră, fără să aprindă luminile. Întinericul era un aliat pentru gândurile lui. Indiferent cât de mult insistase sau ar mai fi continuat să insiste, Caprice rămânea fermă pe poziții. Știa că este în mare pericol. Îi era mai teamă pentru ea decât pentru el însuși. Caprice nu cunoscuse viața aceea. Nu știa cât de periculoasă era.

Nu știa cine îl turnase. Rolf putea să fie o variantă. Dar nu-i venea să creadă că asociatul lui îi devenise dușman. Nu. Nu putea să fie Rolf. Era altcineva. Dar cine? Umbrele trecutului începuseră să-l bântuie din nou.

Ridică receptorul și formă un număr.

Killian răspunse cu o voce somnoroasă.

– Explică-mi, ce fel de protecție are Caprice? îl luă Quin la întrebări, fără să se recomande.

– La naiba. De asta mă suni la trei noaptea? Unde ești?

– În Houston. Și ca să nu te mai deranjezi să întrebi, Caprice se află în patul meu.

– Dacă nu te-aș cunoaște și nu ne-ar separa atâtea mii de kilometri, te-aș bate o săptămână.

Silke se trezi și ea, deranjată de tonul soțului ei.

– Ce e?

Killian îi făcu semn să tacă.

– Problema e gravă, șopti Quin, străduindu-se să n-o trezească pe Caprice.

– Cât de gravă?

– Nici eu nu știu. Deocamdată e doar o presimțire.

– Trimite-o aici.

– Am încercat. Nu vrea. I-a făcut o promisiune lui Lorraine și nu vrea să-și încalce cuvântul dat.

– Hm. De ce nu-mi spui adevăratul motiv?

– Ei bine, mă iubește. Știe că dacă se duce pe insulă, s-ar putea nu mă mai vadă multă vreme.

– Te iubește? Se pare că țiganca ți-a prezis corect.

– Da, așa se pare. Dar dacă se încapățânează să rămână alături de mine, își riscă viața. Cunoști prea bine genul de oameni cu care avem noi de-a face.

– Bun. Și atunci de ce m-ai sunat?

– Caprice trebuie să ajungă pe insulă fie că vrea, fie că nu vrea.

– Ce vrei să spui? Vorbești de răpire? Sechestrare?

– Spune-i cum vrei. Trebuie protejată.

– Ascultă. Am o idee mai bună. Ce-ar fi să-i rugăm pe Geoffrey și Lorraine s-o cheme acasă?

Insula era o arie mult mai bine controlată de el decât Philadelphia.

– Încearcă așa.

– Crezi că nu va înhăța momeala?

– Nu știu. Dar nu trebuie să afle că am vorbit. O să se înfurie tare rău.

- Nu cred.
- Întreab-o pe Silke, râse Quin scurt.
Killian aprinse lumina și caută o foaie de hârtie și un pix.
- Dă-mi numărul tău de telefon. O să-i anunț pe Lorraine și pe Geoffrey de planul nostru și o s-o sune ei.
- Dacă nu va fi de acord, va trebui s-o duc cu forța de aici. Eu am băgat-o în asta, eu o voi scoate. Oricum, toate aranjamentele au căzut.
- Vorbești exact ca mine, atunci când Silke era în pericol.
- Da. Și mă simt ca tine. Poza aia pe care am luat-o de la Silke n-o înfățișa într-o lumină corectă. E încăpățânată ca un catâr.
- Killian o îmbrățișă pe soția lui râzând.
- Femeile St. James sunt vlăstare tari. Uite ce ajung să facă din bărbați!
- Dar știi că îmi plac provocările.
- Da. Știu. Și mie. Mai ai ceva de adăugat? Că eu mă pregătesc sufletește să trezesc oamenii din somn.
- Deocamdată nu. Trebuie să mă mai gândesc. Cine mă vrea așa de mult după atâta timp și a făcut atâtea săpături ca să mă găsească este probabil gata de orice. Trebuie să fiu foarte atent.
- La cine te gândești?
- La aceeași persoană la care te gândești și tu.
- Gustaf?
- Da. Și dacă e el, mai am timp. Îi place să-și planifice strategia pe îndelete.

*

*

*

Killian îi sună pe Lorraine și Geoffrey, explicându-le situația, mai puțin trecutul lui Quin. Indiferent de ce avea să le rezerve viitorul, Caprice și Quin, bărbatul care-l ajutase să-i salveze viața lui Silke, meritau o șansă.

— Încep să îmbătrânesc prea tare pentru astfel de șocuri, spuse Geoffrey. Mai întâi Silke, apoi Caprice. Credeam că am niște fiice normale.

Killian își privi soția cu dragoste.

— Aveți dreptate, nu sunt prea obișnuite.

— Probabil. Lasă-mă să vorbesc cu Lorraine și o vom suna pe Caprice într-o oră. Între timp tu trimite pilotul pe aeroport, s-o aștepte.

— O voi aduce personal.

— Bine, răsuflă Geoffrey ușurat.

— Quin e de părere că nu va fi prea ușor de convins să se întoarcă.

— Este chiar așa de serioasă relația dintre ei?

— Da.

— Și acest Randall Quinlan e de nădejde?

— Da. Și mai mult decât atât.

Geoffrey îl cunoștea de mult pe Killian. Simțea în vocea lui un anume mister.

— Are vreun trecut întunecat?

— Există vreun om de succes sau cu putere, fără un astfel de trecut?

— Nu. Ai dreptate. Și e mai bine așa. Caprice n-are nevoie de un papă-lapte.

— Nu, râse Killian. Aveți dreptate.

— O să te anunț când va fi gata.

După ce încheie convorbirea cu Geoffrey, Killian formă câteva numere de telefon, stabilind aranjamentele cu aero-

portul, cu pilotul și anunțându-și lipsa la birou. Apoi așteptă telefonul lui Geoffrey. Se întinse confortabil în pat, sărutând gura soției lui dornice. Până acum nu-l întrebese nimic. Nici nu era necesar. Aveau încredere unul în celălalt. Nu aveau secrete.

– Ai vreo poză cu Caprice?

Silke se încruntă nedumerită. Avea o mulțime de întrebări, dar nu formulă nici una. Își cunoștea bine bărbatul. Îl citea perfect. Știa că sora ei era în pericol.

– Aveam una în portofel, dar am pierdut-o în noaptea în care Eric voia să mă omoare.

– Nu s-a pierdut. A găsit-o Quin și a păstrat-o.

– De ce nu mi-a dat-o înapoi? Dacă voia, puteam să-i fac o copie.

– Și i-ai fi pus o mulțime de întrebări.

– Probabil.

– Și el nu ți-ar fi răspuns.

– Nu înțeleg.

– Acum cincisprezece ani, eu și Quin ne-am asociat. Într-una din operațiuni, ne-am împotmolit într-o societate mai înapoiată, care apela la tot felul de șmecherii și păcăleli care le făceau oamenilor viața mai ușoară și mai colorată.

– Treci la subiect.

– Nu ai deloc răbdare.

– Trebuia să știi asta mai de mult.

– Suntem căsătoriți de aproape o lună.

– Pentru unele lucruri nu ai nevoie de timp. Acum povestește mai departe.

– Ei bine, mă refer la ghicitoare. Eu împreună cu Quin am ajuns și noi, ca toată lumea, la o astfel de țigancă, pentru că ele se îndeletnicesc cu treburi de genul ăsta. Știi că eu nu cred în așa ceva. Dar Quin, fiind țigan, crede. Consideră că

numai ei sunt înzestrați cu darul acesta. Țiganka aceea i-a spus multe, e drept, dar păreau cu dublu sens. Quin a răstălmăcit totul cu mintea lui analitică și a așteptat.

— Ce a așteptat?

— „O soră care nu e soră. O războinică ce omoară demonii și dă lumină vieții.“ Citez din memorie.

— Caprice? De aceea i-au sclipit lui ochii, când a aflat că am o soră vitregă? Și a căutat-o, nu? Mi-amintesc că la nuntă a fost tot timpul cu ochii pe ea. Majoritatea bărbaților care o cunosc sunt atrași de ea, dar se lasă păgubași când le aruncă o privire înghețată de-a ei.

— Ei, Quin nu s-a lăsat.

— Cât mi-aș dori să văd reacția lui Caprice când va afla că a fost lucrată pe la spate, râse Silke. Nu suportă să facă schimbări sau să aleagă. Are un temperament de leoaică. Eu sunt mic copil, pe lângă ea.

— Nu știam, spuse uimit Killian. Caprice?

— Da, da. Nu știu. Te descurci singur cu ea. Eu mă spăl pe mâini. Nici nu vreau să răspund la telefoane.

— E așa de rău?

— Spuneai că ai dosare cu fiecare dintre noi. Nu l-ai citit pe al lui Caprice?

— Avea doar treisprezece ani când a spart capul unuia cu o mătură.

— Și i-a devastat magazinul și i-a turnat vopsea pe organele genitale. Ține cont! Era vorba de vopsea de ulei. Nu a mai reușit să scape de culoarea aceea decât la urgență.

— Ei, s-a mai maturizat și ea, nu mai are treisprezece ani. Are treizeci.

— Nu m-aș baza pe asta. Prefer să stau deoparte cu trusa de urgență, glumi ea.

*

* *

– Poftim? întrebă încet Caprice privindu-l pe Quin ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

Quin încercă s-o ia în brațe, dar Caprice îl respinse. Își băgă mâinile în buzunarele blugilor, privindu-i expresia uimită și furioasă.

– L-am sunat pe Killian și i-am explicat situația.

– Dar nici măcar nu ești sigur că ar fi vreo situație specială, izbucni ea, aruncându-și părul din ochi.

O trezise în mijlocul nopții cu un sărut care promitea ceva interesant și în loc de asta, se pomenise cu o mare trădare.

– Nu sunt dispus să-mi asum riscuri.

Caprice își strânse mai tare cearșafurile în jurul ei.

– Nu ești dispus să...

Soneria telefonului o întrerupse și Caprice tresări violent.

– Sunt părinții tăi.

– Îngrijorați foc, probabil.

– N-am fi ajuns aici, dacă nu m-ai fi refuzat de la început.

Caprice sări în picioare. Fără pantofii ei cu toc, părea mult mai mică, pe lângă Quin.

– Cred în instinctele tale. O să fiu precaută. Foarte precaută. Dar nici nu mă gândesc să plec acasă, sau pe insula ta.

Alergând spre telefon, ca să răspundă, se împiedică în cearșafuri. Îi aruncă o privire ucigătoare lui Quin care abia se abținea să nu izbucnească în râs și ridică receptorul.

– Da, mamă, răspunse ea înghițindu-și cu greu furia. Nu mamă, nu vin acasă.

– Fii rezonabilă, dragă. Înțelege. Dacă ți se întâmplă ceva, nu știu ce o să mă fac, se rugă Lorraine.

– Nu mi se va întâmpla nimic. Sunt o fată mare și pot avea grijă și singură de mine. Asta ai vrut, nu? Am promis că voi rămâne aici, așa voi face.

– Dar e periculos.

– Quin crede că e periculos, o corectă ea. Tu și cu tata mi-ați angajat un bodyguard. O să fiu atentă.

– Aș vrea să te conving că vei fi mai în siguranță acasă.

Vocea mamei ei aproape o făcu să cedeze. Dar, privindu-l pe Quin, se hotărî. Nu putea să-l părăsească, chiar cu riscul de a se expune ea însăși. Se ascunsese destui ani în spatele altora.

– Te iubesc, mamă. Vă iubesc pe amândoi. La revedere.

Quin o privi pe femeia lui iubită. Războinica lui. Furia din ochii ei se risipise.

– Trebuia să încerc să te protejez, murmură el explicând pentru prima oară în viața lui motivele acțiunilor sale.

– Știu. Și eu aș fi făcut la fel.

– Nu mai ești supărată, nu? întrebă el îmbrățișând-o.

– Nu, răspunse ea sărutându-l. Mi-a trecut.

Cearșaful dintre ei căzu pe podea. Timpul care mai rămăsese din noapte era acum numai al lor.

*

* *

Stătea într-o lumină aurie, cu o foaie de hârtie în față. Zâmbetul i se ivi pe buze, scriind numele bărbatului blestemat. Planurile erau făcute. Era timpul răzbunării. Mângâie cicatricea de pe obraz, care-l desfigurase. Nu uitase și nu iertase. Nu știa să ierte. Nu voia să ierte. Țiganul era al lui.

Capitolul 11

– Ești nebun, spuse Kilian. Te aștepti să fiu de acord? Omul meu o păzește. De ce vrei să scapi de el? Și cum?

Quin se lăsă pe spătarul scaunului. Părea relaxat, dar în realitate era invers.

– N-amde gând să-ți rănesc omul. Vreau doar să-l scot din peisaj pentru o vreme. Atâta cât s-o scot pe Caprice din țară. Te anunț pentru că nu vreau să vă îngrijorați dacă bodyguardul o face dispărută.

– Caprice n-o să te ierte niciodată pentru asta.

– Nu-mi pasă.

Killian înjură colorat. Quin părea foarte degajat. Putea să fie măcar un pic mai preocupat de sentimentele lui Caprice. Un Quin calm era mai periculos decât orice bărbat pe care-l cunoștea. Niciodată nu folosea violența inutil, așa cum făceau majoritatea oamenilor ca el. Și avea o stăpânire de sine formidabilă. Nu-l impresiona nimic. Nici măcar gândul la propria-i moarte.

– Dacă Gustaf e în spatele complotului, nu vei ști niciodată de unde vine pericolul. Nici măcar oamenii tăi nu au reușit să-l localizeze. Au aflat doar că e în țară. Dacă o trimiți pe Caprice pe insulă, ești complet descoperit și în plus poți risca să-ți descopere bârlogul.

– Nu contează. Siguranța lui Caprice e cea mai importantă.

– La naiba! Înjură Killian scărpinându-se în cap, încercând să găsească altă soluție.

Avea încredere în planurile lui Quin. Dar presimțea un mare pericol.

– Bine, vorbim mai târziu, spuse Quin privindu-și ceasul.

Era timpul s-o ia pe Caprice de la serviciu. Totul era aranjat. În noaptea aceea, Caprice trebuia să plece pe insulă.

– Vin la Houston, se hotărî Killian.

– Ai o soție.

– Și tu ai nevoie de ajutor.

– Nu ți l-am cerut. Gustaf e un dușman vechi. E posibil să câștige, dar dacă o am și pe Caprice cu mine, va câștiga sigur.

Din câte îl cunoștea, Killian știa că Randall Quinlan nu era genul de bărbat care să-și ia angajamente față de femei.

– Cum vrei. Dar eu tot vin.

– Nu ai nici o datorie, zâmbi Quin.

– Asta e părerea ta. Dar și tu m-ai ajutat să-i salvez viața lui Silke.

– Am pus câteva întrebări și am păzit câteva ore un bărbat pe care l-ai aranjat cu mâna ta.

– Da. Ți-ai răpit din timpul tău.

- Ești foarte încăpățânat.
- Printre altele, râse Killian.
- Până vii tu, Caprice n-o să mai fie pe aici.
- Nici nu bănuiam altceva.

Nu se mai deranjează să-și ia la revedere. Se cunoșteau de mult. Știau că nu mai era nimic de adăugat. Planurile fuseseră stabilite.

Pilotul îi aștepta la aeroport, oamenii lui erau pe fază și somniferul aștepta să fie înghițit de Caprice, o dată cu băutura ei obișnuită de seara.

Quin privi suspicios ușa de la intrare. Cineva suna insistent. Cine putea fi la ora aceea?

Se duse să deschidă liniștit. Era poștașul cu un plic.

„Țiganul pe nume Randall Quinlan este un vânător iscusit. Te felicit, prietene. Gusturile tale sunt impecabile. N-amuitat. Nimic. Nu te mai deranja să-ți cauți iubita. E la birou. Și va rămâne acolo dacă nu vrei să ratezi șansa de a mă întâlni.

GUSTAF“

Ochii lui Quin sclipiră de mâinie. În general amenințările îl dezgustau. Dar asta îl scotea de-a dreptul din minți. Dorise să-i acorde lui Caprice ocazia să facă singură alegerea și din cauza asta pierduse ore prețioase. Trebuia să se întâlnească cu Gustaf. Bine că reușise să-și stabilească planul. Trebuia să târăgăneze cu Gustaf, ca să-i dea timp lui Caprice să fugă din țară. Deocamdată era în siguranță la birou, păzită de bodyguardul lui Killian.

*

* *

– Doamnă St. James, un plic pentru dumneavoastră, spuse un curier grăbit, cu respirația întretăiată.

– Pentru mine? întrebă neatență Caprice studiind un contract. De la ce departament?

– Nu este din interior. De afară. Bărbatul care mi-a înmănat plicul vă așteaptă jos.

Caprice își privi nedumerită ceasul. Era patru și jumătate. Quin știa că scapă la cinci. Nu-i stătea în obicei să schimbe planurile.

– Cum arăta?

– Înalt. Brunet. Frumos.

Caprice răsuflă ușurată. Cel puțin era în siguranță. Își adună hârtiile și dosarele pregătindu-se să-și anunțe șefii de plecarea ei.

*

* *

– Dintotdeauna ai fost un punctual, spuse Gustaf încet, privind cu un zâmbet înghețat la bărbatul pe care-l ura din tot sufletul.

Quin intră în cameră, ignorând declicul pistolului din spatele ușii.

– Îți pierzi timpul.

– Știi, până acum n-amrealizat cât de importantă este ea pentru tine, spuse Gustaf cu o sclipire de amuzament și satisfacție în priviri.

Gustaf își cerea momentul de triumf, dar nu acum.

– Nu e cazul să ataci oamenii inocenți. Eu n-am făcut asta niciodată. E o lașitate. Sau lipsă de onoare.

Voia să pară indiferent și stăpân pe sine.

– Onoare? Întotdeauna ai reușit să ne faci să ne simțim mai puțin oameni, fluturându-ne pe sub nas principiile tale.

Quin îl privi lipsit de expresie.

Telefonul sună.

– Răspunde, spuse Gustaf. Vrea să vorbească cu tine.

Quin privi ochii aceia ironici, care frizau nebunia.

Caprice era în pericol. Se supuse.

– Quin?

– Da, Caprice.

– Nu mai e Caprice, spuse o voce aspră în receptor și legătura se întrerupse.

Quin așază calm receptorul în furcă. Caprice păruse mai degrabă furioasă decât speriată. Dar starea ei depindea de bărbatul care stătea de partea cealaltă a biroului.

– Nu ai nimic de spus?

– Voi spune ceva când va fi cazul.

– Prietene, ar fi trebuit să rămâi alături de mine, spuse Gustaf hohotind. Nu că aș fi avut încredere în tine, dar ar fi fost mult mai amuzant.

Quin îl privi cu o sclipire de batjocură.

Gustaf redeveni serios. Începu să-l analizeze pe Quin ca și cum ar fi fost o specie ciudată, nu un dușman vechi de aproape douăzeci de ani.

– Persoanele cu care fac afaceri ar dori să te angajeze. Cunoscându-te, vreau să înclin balanța în favoarea noastră.

Gustaf luă o coală de hârtie cu o poză atașată în colț și i-o întinse peste birou.

– O să-ți înapoiez femeia, întreagă sau nu. Dar va trăi doar dacă îmi faci un serviciu. Vreau ca bărbatul ăsta să dispară. Ne-a făcut prea multe probleme. Ai la dispoziție o săptămână, timp în care femeia ta va sta cu mine.

Mintea lui Quin se înceteșă de furie, împiedicându-l să mai gândească logic. Se folosi de toată puterea de concentrare, antrenată în zeci de ani de zile, ca să nu-și dea pe față sentimentele.

– Aștept răspunsul tău, spuse Gustaf nesigur.

Credea că femeia aceea însemna mai mult pentru Quinlan. Ori el părea indiferent.

– Cu un asemenea târg nu obții nimic, spuse Quin ridicându-se de pe scaun.

Viața lui Caprice depindea de abilitatea lui de a-l deruta și a-l scoate din joc pe Gustaf.

Gustaf îl privi îndreptându-se spre ușă și mâinile lui se încheștară pe brațele caunului.

– Și dacă îi garantez siguranța? propuse el conștient de banii pe care-i pierdea, dacă Quin l-ar fi refuzat. Îmi dau cuvântul.

Quin se opri cu mâna pe clanță.

– Sun-o acum.

– Nu ai încredere în mine.

Quin îi aruncă o privire înghețată. Nu. Nu avea încredere în el.

Gustaf înjură tare și apucă grăbit telefonul, dând ordine aspru.

– Vine în câteva minute.

- Nevătămată.
- Da. Nevătămată. Dacă îți termini treaba până diseară, o voi elibera.
- Vreau s-o văd acum.
- Zilele astea unul din noi va egala niște scoruri vechi, amenință Gustaf furios.

Misiunea aceea era doar o mică parte din planul lui de răzbunare. Sperase ca femeia aceea să însemne mai mult pentru Quinlan. Dar era bine și așa. O concesie mică, cu avantaje mari. Sfârșitul dușmanului său de moarte era aproape.

Liniștea din încăpere era atât de profundă, încât se putea auzi ticăitul ceasului. Quin îl privi pe bărbatul care avea tot atât de multe nume ca și el. Indiferent cât de atent își construia o existență, se găsea cineva să-l descopere. De data asta se simțea responsabil pentru soarta lui Caprice. Era o ființă inocentă, prinsă la mijloc. O iubea, dar nu reușea s-o protejeze suficient. Sentimentul de vină nu-i era familiar și îl percepea într-un mod ciudat. Pentru ea, și-ar fi vândut onoarea acestui ucigaș nebun. Trebuia doar s-o mai știe în siguranță și din momentul acela, Randall Quinlan înceta să mai existe pentru ea.

*

* *

Caprice stătea nemișcată, resimțind fiecare zguduitură a mașinii. Era legată cu mâinile la spate și avea o eșarfă la ochi. Doar gura și picioarele le avea libere. Bine și așa. Bărbatul care-i fusese descris de curier stătea lângă ea.

Căzuse într-o capcană. Era furioasă pe ea însăși, pe naivitatea cu care tratase avertismentele lui Quin. Nu știa unde se afla sau încotro se îndreptau. Dar se părea că mergeau cu o limuzină cu geamuri fumurii prin oraș. Brusc, mașina coti și ea se lovi de ușă.

Bărbatul de lângă ea o prinsese prea târziu.

– Țiganul ăla are gusturi, șopti bărbatul, slăbind strânsoarea.

Caprice îngheță. Își simțea teritoriul privat invadat. Trupul ei nu suporta alte mâini decât ale lui Quin. Furia și neputința o sufocau. Dar tăcu. Tăcerea era o armă.

– Te împotrivești. Bine. Îmi place, spuse el plimbându-și mâna pe brațul ei. Sper că în curând vom deveni apropiați. Foarte apropiați.

Caprice se sprijini de ușă, respirând încet și adânc, încercând să se controleze. Trăia un coșmar. Dar trebuia să supraviețuiască. Durerile puteau fi vindecate. Dacă murea, nimic nu mai avea nici un sens. Așa că trebuia să trăiască cu orice preț. Oricum, mai trecuse prin asta. Supraviețuise, ridicându-se deasupra durerii. Dar de data asta nu mai era singură. Iubitul ei îi era alături. O va căuta. Era sigură de asta. Teama se risipi, făcând loc furiei. Trebuia să se stăpânească. Trebuia să supraviețuiască și să-l aștepte pe Quin.

*

* *

Quin auzi voci. Se retrase din dreptul ușii. Atâta timp cât era angajat de Gustaf, era în siguranță. Ușa se deschise și Caprice intră.

Imediat îi remarcă paloarea feței, încheieturile strânse de funii și confuzia din spatele eșarfei de pe ochi.

– Vreau să ne dai cinci minute, spuse el, întorcându-se spre Gustaf.

– Nu.

Quin se îndreptă spre ușă.

– Nu. Stai. La naiba! Eu dau ordinele aici.

– Oferă-mi cinci minute și rămân.

– Bine. Îți ofer ultimele tale cinci minute cu femeia asta. Nu va schimba cu nimic situația.

Quin zâmbi. Gustaf se îngrijoră și brusc i se făcu frică. Țiganul nu zâmbea niciodată.

– Dacă pățește ceva, dacă văd o singură vânătăie pe pielea ei, vă distrug până la unul. Și asta nu înainte ca fiecare să-i cereți iertare în genunchi.

Gustaf se retrase doi pași înapoi. Vocea bărbatului acela era indiferentă, fără nici un pic de mânie sau lipsă de control.

– Îți dau cuvântul meu.

– Și amândoi știm ce mult valorează, adăugă Quin ironic.

Gustaf înghiți greu, făcându-le loc să iasă din încăpere.

Quin nu-și pierdu vremea să se asigure dacă Gustaf îi asculta la ușă. Îi desfăcu lui Caprice legăturile de la ochi și de la mâini.

– Ți-au făcut ceva?

– Nu, spuse Caprice clipind, încercând să se acomodeze cu lumina.

– Minți, dar n-are importanță. Orice îți vor cere, nu te împotrivi.

– Bine.

– Nu-ți vor face nici un rău. Ești doar ostatică. Nu este nici un pericol, atâta timp cât nu le vezi fețele. Așa că înainte să intrăm, va trebui să te leg din nou la ochi, spuse el îmbrățișând-o.

– Înțeleg.

– Nu. Nu înțelegi. Dar nu stau să-ți explic. Dar îți promit că nu vei mai avea de-a face cu așa ceva.

– Nu-ți mai face cicatrice pe suflet pentru mine, se rugă Caprice aproape plângând.

Quin se încordă.

– Nu. Eu n-amsuflet.

– Ba da. Ai. Eu l-am găsit și nu vreau să-l pierd.

Quin nu-și permitea să-i răspundă. Știa ce avea de făcut. Nici măcar ea nu-l mai putea întoarce din drum. O bătaie în ușă îi avertiză că timpul lor se scursese.

– Îți amintești când m-ai rugat să închid ochii în noaptea aceea? șopti ea. Întunericul este bun pentru secrete. Eu mă voi gândi doar la tine.

Quin o privi o secundă și apoi îi acoperi ochii cu eșarfa. Viitorul lui era scrumul onoarei pierdute. O legă la spate și îi sărută buzele arse. Îi oferise pasiune, dragoste, pericol și minciună. Nu-i oferise tandrețe, până acum.

– Visează-mă, războinica mea dragă. Voi veni să te iau.

Zâmbetul ei era o rană pe sufletul lui, mai adâncă decât oricare.

Capitolul 12

— Nu poți s-o faci, spuse Killian, după ce Quin termină de povestit pe scurt situația.

Quin își scoase cămașa și pantalonii, ignorând furia lui Killian. Emoțiile cumnatului lui Caprice nu-și găseau loc în preocupările lui.

— Asta a fost înțelegerea. Îi voi răscumpăra libertatea. Și viața.

— Îți semnezi singur condamnarea la moarte. Ai promis că nu vei mai fi niciodată un asasin. Ești un om de cuvânt. Sau te-ai hotărât acum să te schimbi?

Quin nu se deranjă să argumenteze. Nu mai avea timp. Intra în cel mai sălbatic joc din viața lui. Nici o misiune nu se compara cu cea pe care o avea de îndeplinit acum. Era în joc viața iubitei lui.

Killian privi cicatricea de pe spatele lui Quin. Priveliștea era cutremurătoare. Dar o văzuse de prea multe ori ca să mai reacționeze în vreun fel.

– Nu poate fi așa de simplu.

Quin se îmbracă cu niște pantaloni și un tricou negru de bumbac.

– E vorba de viața ei, Killian. Ți se pare așa ușor? Crezi că m-aș juca cu așa ceva?

– Știi că nu ai face asta. Dar, la naiba, vorbește. O să te ajut, indiferent ce plan ți-ai propus. Sunt la fel de nerăbdător ca și tine să plătesc polițe. Și în afară de asta, Caprice este cumnata mea.

– Planul meu nu este legal.

– Nu-mi pasă. Și nu-mi spune că trebuie să-mi mint soția și că nu se face. Cunosoc jocul și regulile lui. Nu mai sunt de mult în afacere, dar mi-amintesc perfect.

– Știi unde-mi este ținta. Nu e departe de aici, dar iau avionul. Până mâine sunt înapoi.

– Nu mă duci așa ușor. Care ți-e planul?

– Țista pe care l-ai auzit.

– Tu n-ai fost niciodată un asasin, indiferent dacă omul respectiv o merita sau nu.

– O fac pentru Caprice.

– Știi. Ai mai spus. Nu știi de ce te încăpățânezi să-mi ascunzi intențiile tale.

– Bine. Vrei să știi totul, da? Întrebă el apucând o coală de hârtie și aruncându-i-o lui Killian. Asta e! În asta am fost tras. O capcană în altă capcană, un plan în alt plan. Dar mai întâi trebuie să obțin răscumpărarea lui Caprice. Un păcat în plus nu mai contează.

Killian privi planul care reprezenta un complex de circumstanțe. Talentul lui Quin trebuia utilizat într-un complot de asasinat aproape imposibil, dar și în ideea de a-l

scoate din vizuina lui suficient de mult timp cât să pună pe urmele lui o echipă de spioni.

– Și cum vei face cu Caprice?

– O vom scoate de acolo, spuse el întinzându-i un plic mai mic. Aici am un plan complet al poziției locului în care Gustaf o ține pe Caprice, sistemul de securitate și orele de schimbarea a gărzii. Pachetul din spatele ușii este entru tine. Ai o arbaletă și somnifere pentru santi-nele și câini. Mai ai o armă cu amortizor, două cuțite și niște bombe lacrimogene. Gato, Sandor și Ivan te așteaptă jos, echipați și ei. Te vor acoperi atâta timp cât cât ai nevoie pentru a o scoate pe Caprice de acolo. La trei dimineața o să fac o mică diversiune. Foc, lume multă, confuzie, mă rog, tot arsenalul. Atâta timp cât te acoperim tu vei coborî pe peretele opus. Singurul lucru pe care nu-l știu este localizarea exactă în clădire a lui Caprice.

– Te miști rapid.

– Este foarte important. Dacă nu pierdeam atâta timp să-mi aduc echipa de pe insulă, treburile s-ar fi desfășurat și mai repede.

– Și cum vei înscena asasinatul?

– Nu-l voi înscena. Ți-am mai spus.

– Privește-mă în ochi și spune-mi asta! strigă Killian la bărbatul pe care credea că-l cunoște.

– Repet, spuse Quin privind-și prietenul în ochi. Nu voi înscena asasinatul. Mi-este aproape imposibil. Gustaf va trimite un om pentru confirmare. Și cum naiba crezi că aș putea înscena un asasinat într-un timp așa de scurt?

– Poți încerca.

– Tu ai încerca să riști așa de mult, dacă ai ști că este viața lui Silke în joc?

– Nu pot sta să privesc asta, indiferent ce aş face eu în împrejurări similare.

– Nu vei sta. Tu trebuie s-o scoți pe Caprice de acolo. Nu-mi asum riscuri cu prețul vieții ei.

– Și dacă refuz să-ți urmez planul?

– Nu vei îndrăzni, zâmbi Quin. Am trei oameni antrenati, care te vor ajuta, dar care pot fi la fel de bine și dușmanii tăi. O să faci așa cum ți-am spus.

– M-ai convins.

Quin aprobă scurt din cap. Acesta era drumul pe care și-l alesese de multă vreme și era singura opțiune. Moartea intrase de prea mult timp în distribuție ca să mai poată fi schimbată.

*

* *

Killian privi construcția spre care îl îndrumase Quin. Oamenii lui erau împrăștiati prin spate. Nu se auzea nici un zgomot, decât foșnetul slab al prezenței lor. Masca familiară a întunericului îi era cel mai mare aliat. Era timpul să pornească la îndeplinirea planului. Gato urma să scoată din joc câinii, Ivan gărzile, și toți trei sistemul de securitate. O dată ajunși înăuntru, Gato și Sandor urmau să stea de pază și Ivan îi asigura spatele în timp ce el o căuta pe Caprice. Mișcându-se rapid și în liniște, fiecare dintre ei deveni o umbră care se amesteca în peisaj. Killian nu se mai gândea la ce făcea Quin. Avea un plan de

urmat și trebuia să-l ducă la capăt perfect. Dacă nu... Nu exista un dacă nu.

*

* *

Caprice blestemă în tăcere. Se săturase să nu vadă nimic. Nu știa ce face Quin, dar era sigură că este pe urmele ei.

Eșarfa care-i acoperea ochii căzu pe neașteptate. Clipi surprinsă în întuneric.

— Ei bine, își șopti ea, încercând să treacă la următoarea mișcare. La naiba!

Sforile nu se lăsau ușor. Încheieturile îi ardeau din cauza strânsorii. Se plimbă un pic prin încăpere, descoperind baia. Dar acolo nu găsi nimic ascuțit, care s-o ajute să scape de strânsoarea sforilor. Întorcându-se dezamăgită, sclipirea oglinzii din chiuvetă îi dădu o idee. Era o oglindă mică, de mână. Închise ușa de la baie, ca zgomotul să nu ajungă la urechile gărzilor. Se întoarse cu spatele, apucă oglinjoara și o sparse de marginea chiuvetei. Zgomotul o făcu să strângă îngrijorată din buze. Doar două bucăți erau suficient de bune pentru a tăia sforile. Se așează pe jos și începu să taie, mai mult la întâmplare. Își simți sângele curgându-i în palme, dar nu-l luă în seamă. Quin urma să vină s-o ia și ea trebuia să fie pregătită.

*

* *

– Du-te tu primul, comandă Quin, cu pistolul la tâmpla șefului securității, îndreptându-se spre ușa din spatele vilei.

Bărbatul se supuse ordinului, intrând, și urcă pe scara de serviciu. Camera era întunecată și doar o grămadă de pe pat acoperită cu un cearșaf, strălucea vag în întuneric. În momentul în care ușa se închise în spatele lor, Quin își bătu ușor prizonierul pe spate și acesta căzu fără cunoștință la podea. Drogul își făcuse efectul instantaneu. Quin se duse repede la fereastră și dădu draperiile la o parte, pentru a lăsa câmp vizual liber omului lui Gustaf, echipat cu ochelari cu infraroșii. Quin se întoarse și trase cu arma cu amortizor spre grămada de pe pat. Apoi făcu un semn scurt din cap spre fereastră și părăsi scena la fel cum venise.

*

* *

Killian făcu semn spre ultima ușă de pe coridor. Caprice nu putea să fie în altă parte. Deschise ușa, intrând într-un întuneric profund.

– Caprice șopti el din ușă, privind de-a lungul coridorului.

Caprice își auzi numele șoptit, în momentul în care căzu ultima legătură. Se ridică ușor, lipindu-și urechea de ușa de la baie. Nu era vocea lui Quin.

Killian intra și se apropie de singura ușă din încăpere. În spatele ei putea fi Caprice sau...

– Îți amintești de ziua în care tu și Silke ați băut vodcă

până ați căzut late? întrebă Killian singurul lucru care-
veni în minte.

Caprice îngheță.

– Killian?

– În carne și oase, iubito. Am venit să te duc acasă.

Caprice deschise ușa și se aruncă în brațele cumnatului
ei.

– Ce ți-au făcut? întrebă Killian simțindu-i sângele de pe
mâini.

– Nimic. Mi-am tăiat singură legăturile. N-are impor-
tanță. O să supraiețuiesc. Unde e Quin?

– Prin preajmă, șopti el, evitând alte explicații.

– Ești sigur că e în regulă? întrebă Caprice simțindu-i
tonul evaziv.

– Da, răspunse el scurt. Acum taci, dacă vrei să ieșim cu
bine de aici.

Privi atent în jur și o luă la fugă în liniște. Caprice
simțea cu fiecare pas că ceva era în neregulă. Îl urmă pe
Killian și ajunseră la mașină. Quin tot nu apăruse.

– Unde e Quin? întrebă Caprice, înainte să se urce în
mașină. Nu plec până nu apare și el.

Killian o privi, descoperind că era mai mult furioasă
decât îngrijorată. Trebuia să-i spună.

– Nu e aici. Prețul libertății tale era o misiune. În
momentul ăsta el își face treaba în altă parte. Nici măcar nu
este în oraș.

– De ce nu-mi spui adevărul?

– Nu aici, nu pricepi? spuse Killian trăgând-o de braț în
mașină. Îți explic după ce plecăm.

*

* *

– Rahat.

Gustaf zâmbi cu satisfacție, presând mai tare receptorul de ureche.

– Ești sigur? Ai văzut lovitura?

– Da. Țiganul a dat draperiile la o parte, așa cum ați comandat. Am văzut când l-a curățat și am plecat imediat după aceea.

– Nu l-a omorât și pe șeful securității casei?

– Nu știu. Era important?

– Nu mai contează. Nu-l pierde din ochi pe prietenul nostru. Nu vreau să mai ratezi încă o dată.

– Să trăiți.

*

* *

– De ce mergem la aeroport? îl întrebă Caprice pe Killian, privindu-l cum îi bandaja rănile. Ne așteaptă Quin acolo?

– Nu știu. Nu contează.

– Ce vrei să spui? Cum adică nu contează? întrebă nervoasă Caprice, smulgându-și mâinile dintr-ale lui Killian. Pentru mine contează. De ce nu-mi spui? E mort?

Pronunțarea cuvântului „mort“, îi făcu rău. Nu. Nu putea fi mort. Dacă ar fi fost mort, ar fi știut. Ar fi simțit.

Killian o privi, simțind cum îi crește furia pe Quin. Nu-i

venea să creadă că bărbatul acela reușise să pătrundă așa de tare în sufletul cumnatei lui. Se simțea mai obosit ca niciodată. Nu voia ca el să fie omul care să-i dea vestea.

– Spune-mi! ordonă Caprice isterică.

Killian tăcu.

– Minți! Mi-a spus că nu va mai ucide. Pe mine nu mă minte.

Killian se lăsă pe spătarul limuzinei. O privi pe Caprice cu o milă infinită. Era așa de disperată, palidă și cu mâinile acelea rănite. Și asta numai din cauza lui Quin.

– Toată viața lui este o minciună.

– NU! Nu-mi pasă. Îl iubesc. Mi-a povestit totul. Știu că și-a schimbat numele de nenumărate ori. Și tu trebuie să știi lucrul ăsta la fel de bine ca mine. Sau ai mințit-o pe sora mea?

– Știi bine că nu, izbucni Killian.

– Îl cunosc pe Quin. N-ar face asta. Are el un plan. Sunt convinsă.

– Nu, Caprice. Nu a avut timp pentru un plan. Nu suntem în filme. Gustaf i-a promis să nu se atingă de tine doar în noaptea asta. Dimineața înțelegerea ar fi căzut. Și Quin știa asta. Voi ai să mori tu în locul omului ăla?

Caprice începu să plângă.

– O altă rană pe sufletul lui Quin, din cauza mea, șopti ea. De ce tocmai eu?

Killian voia s-o ia în brațe, s-o mângâie, dar Caprice nu suporta alte mâini pe ea, decât ale lui Quin. Respingerea ei era aproape fizică.

– Sau mai multe, nu? întrebă Caprice privindu-i expresia de regret.

– Părăsim orașul. Quin nu vrea să mai stai aici. Și chiar dacă rămâi, tot același lucru este. El nu va mai fi aici. Se întoarce pe insulă.

– Nu! strigă Caprice ca un animal rănit. Nu plec până nu-mi spune el asta.

– Nu, Caprice. Vorbești sub impulsul momentului. Acum știi ce-a făcut pentru tine. Nu pot să cred că mai poți trăi lângă el, așa.

– Nu mai știi nici eu ce pot și ce nu pot, șopti obosită Caprice. Mă doare, Killian, dar îl iubesc. Încă nu cred ce-mi spui. Trebuia să-mi dea o explicație.

Killian scoase dintr-un sertar secret al limuzinei o cutiuță și o deschise, arătându-i conținutul. O fiolă și o injecție hipodermică. În momentul acela se ura la fel de mult cum îl ura și pe Quin.

– Mi-a trimis astea, spuse el încet, să le folosesc în caz că te împotrivești.

Caprice împietri, incapabilă să mai scoată o vorbă. Era așa de sigură că-l cunoștea pe Quin. Bărbatul pe care-l iubea n-ar fi făcut asta. Trădarea lui îi sufoca orice reacție.

– Nu mă forța să le folosesc. Pentru că la nevoie, o voi face. Nu vreau să te duc acasă la familia ta și la femeia pe care o iubesc, într-o cutie.

– Crede așa de mult în abilitatea ta, încât să nu mai verifice dacă operațiunea a fost terminată cu bine? Este așa de convins că tu ai reușit să mă scoți de acolo?

Killian ezită.

– Va fi la aeroport, spuse Caprice convinsă, sprijinindu-se de spătarul canapelei.

- Poate.
- Caprice privi pe geam.
- Nu vei avea nevoie de drog. Nu mă voi împotrivi.

*

* *

Quin își legă centura de siguranță, așteptând ca avionul să decoleze. Își asuma un mare risc întorcându-se la Houston, dar trebuia să se convingă că iubita lui era în siguranță. Voia s-o mai vadă doar o dată. O dată pentru totdeauna. În câteva ore, Gustaf avea să-și dea seama că planul lui eșuase. Furia lui avea să fie maximă, când urma să descopere că pierduse nu numai ținta, dar și arma, adică dușmanul lui de moarte. Știa că-l va căuta. Planul din plan dăduse roade. Acum trebuia să treacă la faza a doua. Echipa lui cu Killian trebuia să fie în drum spre casă, conform instrucțiunilor.

Zidului din fața viitorului său îi mai fusese adăugată o cărămidă.

Capitolul 13

Caprice privi pe gemul limiuzinei cum o mașină mare intra pe aria terminalului zonei private de aterizare. Nu avea sens. Killian și Quin se așteptaseră ca ea să plece fără să se împotrivească? Killian putea fi de înțeles. N-o cunoștea așa de bine. Dar Quin părea că o înțelesese. Vorbiseră mult unul cu altul. Se cunoșteau suficient de bine ca să-și dea seama cum ar fi reacționat ea în asemenea situații. Nu-i venea să creadă că iubitul ei, în care avea atâta încredere, îi întorsese spatele. Își luaseră un angajament tacit unul față de celălalt. Erau atâtea întrebări. Bărbia i se ridică provocator. Nu pleca până nu primea răspunsurile. Dacă viitorul ei era scrum, va asista la ultima vâlvătaie. Merita măcar atât.

– Nu plec, hotărî ea, întorcându-se spre Killian. Poți folosi drogul, dacă vrei.

Killian o privi, văzând hotărârea din ochii ei

– Ei, șopti oftând Killian, am făcut lucruri și mai rele la viața mea.

– Probabil. Nu-mi pasă. Cred că poți da de el, dacă vrei. Presupun că vrea o confirmare a îndeplinirii planului.

– Nu mă așteptam să-l cunoști așa de bine, spuse Killian ridicându-și sprâncenele.

– La multe lucruri nu vă așteptați nici unul dintre voi la mine. Sperați că sunt o femeiușcă recunoscătoare, care abia așteaptă să ajungă acasă, cu coada între picioare, să gătească. Ei bine, v-ați înșelat. Vreau să-l văd. Dacă nu, măcar să-i vorbesc. Aștept, spuse Caprice dintr-o suflare, încrucișându-și brațele.

– Dai ordine, constată Killian.

Caprice își ridică bărbia.

Killian rămase uimit. Caprice nu se purta așa cum îl lăsase Quin să înțeleagă că o va face.

– Bine, spuse Killian.

Caprice îl privi atentă. Nu părea s-o păcălească, sau să-i întindă vreo capcană. Dar de ce acceptase așa de ușor?

– Quin este aici. Avionul lui tocmai a aterizat. Dar este doar în trecere, ca să se asigure că ești în siguranță.

– Și cum ai de gând să-i dai raportul?

– Mă duc să vorbesc cu el. Îi comunic ce mi-ai spus. Dacă va dori, va veni să stea de vorbă personal cu tine. Dacă nu... asta e!

– Vom vedea.

– Vreau să-mi promiți că nu vei ieși din mașină. Pericolul nu a trecut, spuse Killian coborând din limuzină.

– Nu ies. Dar este ultima promisiune pe care ți-o fac.

*

* *

Quin îl privi pe Killian care tocmai intrase în avion. Gato îi comunicase prin telefon că misiunea se sfârșise cu bine. Dar avea nevoie de o a doua confirmare.

– Cum se simte Caprice?

– E nervoasă ca naiba și încăpățânată ca un catâr. Refuză să plece până nu vorbește cu tine. Nu-i vine să creadă că nu vă veți mai vedea. Ce naiba i-ai făcut? Nu știu ce-a fost în capul tău când te-ai hotărât s-o urmezi la Houston. Ai riscat enorm. Știu, știu, profetia, dar...

– Trebuie să se imbarce în avion cu orice preț.

– Uite ce e! Tu te-ai culcat cu ea! Nu vreau să fac eu în locul tău toate treburile murdare. Deja e prea mult. Nu mă pot întoarce la ea, ca să-i înfig acul în venă și s-o car ca pe un sac de cartofi, împotriva voinței ei, acasă, așa cum vrei tu. Merită ceva mai mult.

– Da, merită să trăiască.

– Doamne! spuse Killian ridicându-și ochii în tavan. Ești la fel de rău ca și ea. Profetia era adevărată. M-am convins! Vă potriviți unul cu celălalt. Vă meritați!

– Da. Dar Randalll Quinlan nu mai este în siguranță. M-am înșelat. Am crezut că pot duce o viață normală alături de ea. Dar se pare că nu este așa. Era cât pe ce să-i pun în pericol viața. Nu mai pot trece prin așa ceva. Și nu-i pot cere lui Caprice să mai riște încă o dată alături de mine, fie și în alt loc mai sigur.

– Atunci spune-i tu personal asta. Pe mine nu mă crede. Nu m-a crezut nici când i-am spus că ai omorât un om pentru ea.

Quin știa că trebuia să facă cel mai greu lucru din viața lui. Deocamdată nu omorâse pe nimeni pentru ea. Dar tre-

buia să-i spună că nu mai puteau să se vadă niciodată și acest lucru i se părea imposibil.

– Hai să mergem.

– Te aștept aici, spuse Killian.

– Bine, spuse Quin luându-și inima în dinți.

Drumul până la mașină i se păru o veșnicie. Rămase surprins să constate că iubita lui nu se deranjase să coboare în întâmpinarea lui. Dar când intra și îi privi chipul, realizează de ce. Era un car de nervi.

Caprice îl privi, sperând să nu observe vreo urmă de rană. Ușurarea îi topi pentru un moment furia.

– Acum spune-mi și mie minciunile pe care i le-ai îndrugat lui Killian.

Quin o studie în tăcere. Killian vorbise serios. Caprice era peste măsură de furioasă.

– Nu i-am îndrugat nici o minciună, spuse el calm. Vreau să pleci acasă.

– Pentru cât timp, Quin? Pentru cât timp mă exilezi?

– Nu este un exil. Este o despărțire definitivă.

Caprice era palidă. Încheieturile ei bandajate îi dădeau un aer de victimă, dar ochii ei nu exprimau același lucru. Încă se mai lupta.

– De unde ai astea? Întrebă el încet, atingându-i mâinile.

Caprice își privi bandajele, gândindu-se la rănilor dureroase de pe sufletul ei. Bărbatul pe care îl iubea, în care credea, o gonia din viața lui.

– Nu contează, șopti ea.

– Spune-mi ce ți s-a întâmplat. De unde le ai? Gustaf mi-a promis că nu se va atinge de tine. Ce ți-a făcut?

Cicatricele pe care Gustaf i le făcuse lui nu-l duruseră așa de mult cum îl durea vederea sângelui de pe bandajele de la încheieturile iubitei lui.

– Nimeni nu mi-a făcut nimic, spuse ea nervoasă. Eu mi le-am făcut.

– Cum? întrebă el șocat. Ți-am slăbit eu, cu mâna mea, sforile. Te-ai zbatut?

– N-am vrut să stau degeaba, ca să aștept să fiu salvată. Mi le-am tăiat singură.

– Cu ce?

– Cu o oglindă spartă. N-am fost prea îndemânică, surâse ea amar.

Quin închise ochii simțindu-i disperarea care o împinse la așa ceva. Știa senzația cioburilor de sticlă pe piele, pătrunzând în carne. Se înșelase asupra lui Caprice. Crezuse că-i cunoștea bine reacțiile. Riscase mai mult decât o crezuse în stare. Dacă Gustaf ar fi venit și ar fi văzut ce și-a făcut, Caprice ar fi putut să fie moartă până acum, cu toată înțelegerea lor. Îi spusese să nu facă nimic. Să nu se împotrivească. Să-l aștepte. Dar ea nu! Era o luptătoare încăpățânată.

– Ți-am spus să mă aștepti.

– În întuneric. Da. Așa mi-ai spus. Să trăiesc în amintirile noastre. Și așa am făcut. Mi-am amintit fiecare trăsătură a feței tale, fiecare gest, fiecare vorbă a ta. Și degeaba. Toate au fost minciuni.

Quin simți cum i se prăbușește lumea.

– Nu, șopti el. Nu au fost minciuni. Te-am iubit atunci. Te iubesc și acum.

– Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? zâmbi ea amar,

întorcându-și privirea. Du-te. Spuneai că vrei să pleci. Pleacă.

Quin o apucă de umeri smucind-o violent.

– Nu. Tu ai început. Tu n-ai fi acceptat ceea ce eram eu. Am vrut să nu ne mai rănim unul pe altul. Am crezut că putem să ne despătim fără să ne doară. M-am înșelat.

– Da. Îți cunosc metodele. Am crezut în tine și tu ai profitat de asta.

– Când Gustaf te-a răpit, nu mai aveam decât o singură șansă. Îi cunosc tactica. Te-ar fi omorât încet, în dureri, te-ar fi torturat, așa ca pe mine. Doar că eu am supraviețuit.

Caprice își aminti cicatricile de pe trupul lui. Brusc, trecutul lui i se înfățișă într-o realitate cutremurătoare.

– El ți-a făcut asta?

– Da. Greșeala lui, de data asta, a fost că m-a subestimat. Mi-a dat cuvântul lui că nu se va atinge de tine, în schimbul unei misiuni. Nici prin cap nu-i trecea că eu eram deja pregătit.

– Killian mi-a spus ce ai făcut.

Quin se uită la ea, gândindu-se că era singura persoană pe care n-o putea minți, privind-o în ochi.

– Killian ți-a spus ceea ce a crezut el că am făcut.

– Nu ai făcut-o? izbucni Caprice, privindu-l în ochi și rugându-se să n-o mintă.

– Nu. Am avut un plan și pentru asta.

– Ce plan? întrebă ea scuturându-i mâinile.

– Nu contează. Dar de asta trebuie să părăsești orașul. În momentul în care Gustaf va afla, nici unul din noi doi nu va mai fi în siguranță. Iar împreună, nu avem nici o șansă.

Caprice nu se mai gândea la ea.

– Dar dacă te vor găsi pe insulă?

– Da. Mă vor găsi. Nu mai am scăpare, admise pentru prima oară, înfrânt, Quin.

– Dar ai oameni acolo, spuse ea privindu-l cu ochi mari, nevenindu-i să creadă.

– Nu există ascunzătoare perfectă.

Caprice realizează că din nu se știe ce motiv, Quin voia să fie prins. Își dorea o confruntare directă. Bărbatul care îi încălzise sufletul, era un străin rece.

– Până și pisica are doar șapte vieți, zâmbi el trist. O să supraviețuiesc. Dar într-o zi, poate nu va mai merita prețul. De asta nu te vreau lângă mine. Mi-am vândut sufletul și onoarea pentru tine. Eu pot trăi cu conștiința asta. Dar tu? Poate într-o zi îți vei da seama că o fac din dragoste. O dragoste supraomenească. Dacă aș fi fost egoist, ți-aș fi spus să rămâi. Și dacă totuși vei rămâne, peste voința mea, în timp o să mă urăști. O să te urăști și pe tine. Vei ajunge să dorești să fi plecat mai de mult. Nu avem viitor. De câte ori vrei să mai trecem prin asta? Azi, am avut noroc că am scăpat. Dar altă dată? Dragostea noastră va fi sufocată de resentimente, de temeri. Așa vrei să ajungem?

Caprice privi viitorul înfățișat de el, un viitor care i-ar fi ars de vii. Ea nu văzuse dincolo de dragoste. Quin era mai puternic decât ea. Văzuse realitatea dincolo de emoții. Dragostea nu era suficientă.

– Nu pentru că nu te iubesc. Pentru că te iubesc prea mult, spuse el luând-o în brațe, sorbindu-i cu nesaț aroma, mângâind trupul iubit. Prefer să te știu în brațele altcuiva, decât să te distrug din egoism.

– Strânge-mă tare, suspină Caprice. Pentru ultima dată. Să ne lăsăm prinși în întunericul nostru încă o dată.

Quin o strânse mai aproape, simțindu-i accepeata. Timpul se dilată și spațiul se risipi. Erau doar ei doi și amintirile lor. Fără viitor. Soarele dimineții începu să scli-pească în geamul limuzinei. Quin îi ridică bărbia. Caprice deschise ochii îndurerăți.

– Nu, șopti Quin. Închide ochii. Sărută-mă pentru ultima oară în întuneric, pentru ca amintirile să rămână vii și doar ale noastre. Să avem un loc al nostru unde să fie speranță. Acolo unde există viitor.

Lacrimile alunecară de-a lungul obrazilor lui Caprice, la vorbele poetului care descria dragostea așa de frumos și de trist. Doar el reușise să umple întunericul cu o plăcere fără sfârșit.

– Sărută-mă încă o dată și pleacă. Du-te, dragostea mea.

Quin se aplecă și o sărută fără pasiune. O sărută dăruindu-i sufletul. Acolo unde pleca, nu avea nevoie de el.

Capitolul 14

Caprice privi în lumina lăptoasă a dimineții. Quin plecase. Îi oferise explicațiile. Era mai sigură ca niciodată de dragostea lor, dar era prea târziu. Cel mai important lucru era că amândoi trăiau. Își sacrificaseră dragostea pentru asta, dar altă cale nu exista. Acceptarea era dureroasă.

— Vrei să-ți aduc ceva de băut? întrebă încet Killian.

Caprice îl privi fără să-l înțeleagă. Îi simți preocuparea, dar sufletul ei nu mai accepta nici o emoție din partea nimănui.

— Caprice?

— Da?

— Ți-e bine?

— Da, spuse ea automat.

— Nu pari.

— Nici ție nu ți-ar fi bine dacă ai ști că n-o mai vezi pe Silke niciodată în viața ta.

Killian își lăsa privirea în jos, înțelegând-o.

Tot drumul până la avion și zborul spre casă și-l petrecură în liniște. Caprice tăcută în durerea ei, și Killian din compasiune pentru ea.

— O să vii acasă la mine. Nu ești în stare să conduci până la părinții tăi.

— Nu, spuse Caprice, dorindu-și să fie lăsată în pace.

— Ba da. De data asta te bat și tot faci ce-ți spun eu.

— Am spus nu, nu!

— Se pare că și tu și Quin îmi faceți mari probleme, spuse el împingând-o în mașină. Mergem la mine acasă. Și în plus, o să le explic eu totul lui Lorraine și lui Geoffrey.

Caprice nu mai avea putere să lupte. Cel puțin nu azi.

*

* *

— Cum adică nu vine după ea? Întrebă Silke privind-și soțul care ieșea de la duș.

Noaptea aceea fusese un adevărat coșmar. Seara coborâse imediat ce avionul aterizase în Philadelphia. Killian o rugase pe Silke să nu-i aștepte la aeroport. Îi așteptase acasă, cu cafele fierbinți și cu mâncare, deși nici unul nu se atinsese de nimic. Caprice păruse nerăbdătoare să se bage în pat. Silke nu pusese nici o întrebare, până când Killian nu-i povesti singur.

— Credeam că o iubește.

— O iubește, spuse Killian luându-și fericit soția în brațe. Dar, uneori, dragostea nu învinge. Tu nu l-ai văzut cât de greu i-a fost s-o părăsească. Numai eu știu câte a făcut pentru ea, spuse el gândindu-se la ușurarea pe care o simțise

când aflase că de fapt Quin nu-l omorâse pe bărbatul acela. Silke, Quin este un muribund fără Caprice. Dar nu vrea s-o mai pună în pericol.

— Mi-e așa de milă de ea.

— Știu. Și mie. Dar n-o putem ajuta în nici un fel. Trebuie doar să-i fim alături.

Silke se strânse înfrigurată la pieptul bărbatului său. Îi datora multe lui Caprice, dar de data asta nu avea nici o putere. Doar Quin o putea salva. Și Quin nu era acolo.

*

* *

Caprice privi soarele care răzbătea printre draperii. Îl auzi pe Killian care se pregătea să plece la birou. Ar fi trebuit să doarmă mai mult. Era epuizată. Dar nu reușise să închidă ochii toată noaptea. Minte ei era plină de amintiri. Trupul ei se lupta cu oboseala. Simți cum i se face rău. Nu mai avea ce să dea afară. Se mai dusese de două ori în noaptea aceea la baie. Și Silke o ajutase de fiecare dată, tăcută, fără să-i pună nici o întrebare. Doar îi ținuse capul. De trei zile stătea la sora ei, bolnavă de dor și durere. Drumurile ei se limitau la distanța dintre pat și baie. Și Silke era lângă ea de fiecare dată când avea nevoie, sunându-i pe părinți să-i asigure că totul era în regulă.

— Nu poți continua așa, spuse Silke încet, punându-i în față, o ceașcă de ceai. Ai slăbit, ai cearcăne, ești palidă. Unde vrei să ajungi? De ce te pedepsești? Te-am programat la doctor în după-amiaza asta.

Caprice o privi cu recunoștință. Trebuia să se adune. Dacă nu pentru ea, măcar pentru sora ei. Îi făcea viața grea și nu avea nici o vină.

– La cât vrei să mergem? întrebă Silke.

– Nu trebuie...

– Te conduc, o întrerupse sora ei. În halul în care ești, ajungi direct în primul copac.

– Bine, să hotărî Caprice. Mă conduci tu la doctor, dar după aceea, mă lași acasă la mine. V-am deranjat destul. Abia v-ați terminat luna de miere. Și simt nevoia să fiu singură.

Silke îi strânse mâinile.

– Nu ne deranjezi deloc. Vom fi îngrijorați. Dar dacă vrei tu asta...

– Te iubesc, murmură Caprice pentru prima oară.

Quin o lăsase cu un gol imens în suflet, dar o învățase să-și exprime emoțiile.

Silke o privi uimită. Caprice se schimbase enorm. Lăsând la o parte aspectul fizic. Dintotdeauna fusese puternică, dar niciodată nu-și arătase sentimentele, niciodată nu fusese intuitivă.

– Mă suni, dacă ai nevoie de ceva. Orice.

– Da, spuse Caprice cu o grimasă ce ducea cu greu cu gândul la zâmbet.

*

* *

– Ești însărcinată.

Caprice se uită fără să înțeleagă la medicul ei de familie.

– Imposibil. Am fost atentă.

Se așteptase la orice altceva, dar nu la un copil.

– Nici o metodă nu este sigură sută la sută. Metoda calendarului este cea mai lipsită de siguranță.

Copilul lui Quin! Ce ironie a sorții! Nu reușise să păstreze bărbatul iubit, dar îi avea copilul. Și el nici măcar nu știa de existența lui.

– Ești în șase săptămâini. Încă se mai poate face ceva.

– Nu! spuse Caprice punându-și protectoare mâinile pe abdomen.

– Nu te obligă nimeni, spuse medicul, uimit de reacția ei. Îți sugeram alternativele.

– Există doar o singură alternativă. Voi păstra copilul.

Dacă cineva ar fi întrebat-o înainte dacă ar fi dorit un copil de la Quin, ea ar fi negat. Avea o mulțime de argumente. Dar copilul acela era real. Copilul ei și al lui Quin. Darul de despărțire al iubitului ei. Un copil cu un viitor trist, încă înainte de a se naște.

– Și tatăl ce zice?

– L-ar dori, dacă ar ști.

– Nu vrei să-i spui?

– N-amcum.

Medicul nu mai ceru explicații. Disperarea din vocea lui Caprice era sfâșietoare.

– Îmi pare rău.

Caprice își privi medicul neînțelegând pe moment comentariul. Cum? Credea că e mort? Deschise gura să-i explice, dar se opri. Într-un fel avea dreptate. Pentru ea, Quin era mort.

– În momentul ăsta, cel mai important lucru este copilul meu, spuse ea sinceră.

– În rest, nu te îngrijora. Starea sănătății tale este normală. Amețelile și grețurile vor dispărea. O să-ți dau niște medicamente.

– Nu. Nu vreau medicamente.

– Dar astea nu au cum să pericliteze starea copilului.

– Nu. Am spus că nu vreau pastile.

– Bine, zâmbi medicul. Cum dorești. Dar ai grijă de tine. Dormi cât mai mult. Fă puțină gimnastică și nu te obosi prea tare. De acum încolo ne vom vedea mai des. Te voi programa pentru un control, luna viitoare.

– Sunteți sigur că în rest n-am nimic? întrebă Caprice, îndreptându-se spre ușă.

– Da, zâmbi medicul. Așa sunt bebelușii. Ne fac la început câteva probleme, ca să ne anunțe că vin pe lume, dar sunt cele mai frumoase daruri ale naturii. Așa că nu te mai îngrijora. Fă-ți planuri. Gândește-te la nume, ai multă grijă de tine. Și în rest cam atât. Lasă natura să lucreze.

Caprice dădu din cap, incapabilă să zâmbească, pentru moment. Știrea era prea recentă. Crezuse că pierduse totul și viitorul i se înfățișase pe neașteptate în cel mai frumos chip.

Sora ei o aștepta pe hol. Nici una nu scoase un cuvânt. Coborâra cu liftul și abia în mașină, Silke nu se mai abținu și întrebă:

– Ce ți-a spus?

Caprice se ghemui, cu privirea departe și spuse:

– Sunt însărcinată.

Silke clipi repede și întrebă din nou:

– Ce ai spus?

– Sunt însărcinată. Port copilul lui Quin. Fii fericită pentru mine. Credeam că am pierdut totul.

Silke îi strânse mâna lui Caprice, perplexă.

– Dacă vrei cu adevărat copilul ăsta, să știi că voi fi lângă tine. O să-i spui și lui Quin?

Dacă pentru ea ar fi riscat să stea cu Quin, acest copil nu avea nici o vină. Quin o părăsise din prea multă dragoste. Acum, la rândul ei, trebuia să facă același lucru, din dragoste pentru copilul ei.

– Nu. Nu pot să-mi expun copilul unui asemenea risc.

Silke o privi o vreme, văzându-i hotărârea.

– Lui Killian n-o să-i placă asta. Nu cred că te va lăsa să treci prin așa ceva de una singură.

– Atunci nu-i spune.

– ăsta nu este un lucru pe care să-l păstrezi secret. În câteva luni se va vedea.

– Sunt în șase săptămâini. Pot păstra secretul un timp. Atâta cât să-mi fac niște planuri. Oricum, nimeni în afara familiei nu trebuie să știe al cui este. Pot pune în pericol și viața lui Quin și pe cea a copilului.

– Știu. Ai dreptate. Dar îți dai seama ce va spune lumea?

– Nu contează. Sunt așa de fericită, că-mi vine să plâng. Nu mă mai simt goală. Quin m-a părăsit, dar mi-a lăsat o părticică din el, într-un fel în care nu mă așteptam.

– Tot nu te înțeleg. Dacă-l iubești pe bărbatul al cărui copil îl porți, de ce nu încerci să-i comunici și lui bucuria voastră? Este a amândouă. Luptă. Caută-l. Spune-i și lui.

– Hai acasă, Silke, spuse oftând Caprice. Dacă mă mai ții, aș vrea să stau la tine o vreme. Cel puțin până îmi dispare răul ăsta.

– Nu fi prostuță. Știi bine că poți sta cât vrei tu. Dar ce ai de gând cu Quin? Are dreptul să se bucure și el de veste.

– N-ar schimba cu nimic situația.

– Cred că te subestimezi și pe tine și pe Quin. Ce spui tu e nobil în sine, dar nu-ți ține noaptea de cald. Și copilul tău are nevoie de un tată.

– Copilul ăsta are un tată. Îl va cunoaște odată pe Quin. O să am grijă de asta. Până una-alta, nu-i suflă o vorbă lui Killian.

– Ți-e frică de ce ar putea face?

– Da.

Caprice îi văzuse expresia lui Killian când Quin o părăsise. Era clar că nu era de acord cu acțiunile prietenului său și nu mai voia să-și asume responsabilitățile în locul lui.

*

* *

– Dacă nu te duci la el, măcar scrie-i.

– Nu știu adresa.

– Ți-o va da Killian.

– Hai, hai. Îmbracă-te mai bine ca să mergem să căutăm o casă. Nu vreau să-l nasc pe copilul lui Quin într-un apartament. Vreau să găsesc cea mai frumoasă vilă cu curte din Phily.

– Copilul lui Quin? Dar este și copilul tău.

– Da. Dar îmi place mai mult să mă gândesc la el ca fiind al lui Quin.

– Nu te lași!

– Grăbește-te sau plec singură.

De patru zile, Silke încreca s-o convingă să dea de Quin. Știa una și bună. Quin trebuia să aibă grijă de ea și de copilul lor. Caprice era de acord doar cu un singur lucru. Quin avea dreptul să afle vestea. Cu gura lui îi spusese că era cea mai importantă femeie din viața lui. Așa că nu trebuia să-l dezamăgească. Dacă el fusese suficient de puternic să decidă că cel mai bine pentru ei doi era să se despartă și ea trebuia să fie la fel de puternică și să-l caute, să-i spună vestea.

– Bine, spuse Silke. Sunt gata. Mergem?

– Da, dar mai întâi ne vom abate puțin din drum.

– Unde?

– La biroul lui Killian. Ai dreptate. Quin are dreptul să afle.

– Serios? În sfârșit! Ți-a venit mintea la cap!

Capitolul 15

– Nu-mi vine să cred că deșteptul de bărbatu-meu nu a vrut să ne dea adresa. Trebuia să-i spui că ești însărcinată. Sau să mă lași pe mine s-o fac.

– Nu. Am mai discutat asta. Quin va afla primul.

– Dar eu am aflat prima.

– Ai fost omul potrivit la locul potrivit. Altfel, nu știu dacă ai fi aflat. Ești sigură că nu știi adresa exactă a insulei lui Quin? Doar ai fost acolo în luna de miere.

– Am aterizat la Nassau și de acolo ne-a luat un hidroavion.

– Cât ați zburat?

– Mai puțin de o oră.

– Unde era soarele?

– Eram în luna de miere, ce naiba? Nu m-am uitat după soare.

– Gândește, Silke, gândește.

– Încerc, spuse Silke agitată, încercând să se concentreze. Dar știi bine că stau prost cu orientarea spațiu. Cred că în stânga.

– Hmm. Asta înseamnă... spre sud. Trebuie să găsim o hartă și pe cineva care cunoaște zona.

– Un agent de turism.

– Merită să încercăm.

Două ore mai târziu, câteva telefoane și un agent fericit să afle că le putea ajuta pe bogatele surori St. James, le dădură speranțe.

– Bine. Știm zona. Acum? întrebă Silke.

– Megem la aeroport. Acum intri tu în rol și convingi cu șarmul tău pe cineva care să-ți dea planul de zboruri private pentru ziua aceea.

– Dar știm direcția.

– Da. Dar nu știm adresa exactă.

Silke reuși să intre în legătură cu o persoană de pe aeroportul din Nassau, care știa exact destinația hidroavionului care-i dusesese pe ei la insulă.

– Nu-mi vine să cred ce ușor a fost! exclamă Silke. Să vezi ce ochi o să facă Killian când o să afle că ne-am descurcat și fără el.

– Nu va afla.

– Știu. Dar totuși vreau să vin cu tine.

– Nu. Trebuie s-o fac singură.

– Ești sigură?

– Da.

Hotărârea ei era definitivă. Descoperise viziunea lui Quin și trebuia să-l anunțe vestea cea mare. Urma să fie tată. Asta era tot ce conta, deocamdată.

– Dacă prind zborul de diseară, în maximum trei zile sunt înapoi. O să fie bine.

– Sper, se liniști Silke, văzându-și sora așa încrezătoare. N-amde gând să explic familiei de una singură motivele pentru care te-am lăsat să pleci așa. Încă nu și-au revenit de pe urma șocului răpirii tale.

– Îți mulțumesc.

– Dacă mă iubești și vrei să-mi mulțumești în vreun fel, ai grijă cum îl convingi pe Quin că locul lui este lângă tine și copilul vostru.

*

* *

Killian aruncă o privire pe lucrarea din fața lui. Aștepta un telefon important, la care nu avea chef să răspundă. Dar era nevoit. De o săptămână, Caprice îl adusese la capătul răbdărilor. Parcă era bolnavă. Și de când venise de la doctor, deși aparent nu avea nimic, se schimbase total. De ce voia adresa lui Quin? Avea de gând să se ducă după el, pe insulă? Credea că a înțeles mai de mult ideea. Quin n-o mai voia în preajmă.

Telefonul așteptat sună și Killian apucă receptorul furios.

– Da?

– Ce vrei? Întrebă Quin fără să se recomande.

– Nebuna ta de femeie vrea să dea de tine.

– La naiba!

– Așa am spus și eu. Se pare că s-a aliat cu Silke și vor să-ți afle adresa.

- Oprește-o.
- Spune-mi tu, cum?
- Nu-mi pasă. Pădurea e plină de vânători și nu mai e mult până să-mi descopere viziunea.
- Cât de curând?
- În două zile. Poate mai repede. N-o scăpa pe Caprice din ochi. E în stare de orice.
- Cât de rea e situată acolo?
- E pe sfârșite, într-un fel sau altul.
- Pot să te ajut?
- Nu. Ai grijă de Caprice. Asta e tot ce poți face pentru mine.
- Bine.

Killian puse încet receptorul în furcă. Brusc, lucrarea din fața lui trecuse pe locul doi. Cel mai important lucru în viața lui era Silke și fericirea ei. Ca să păstreze această fericire, trebuia să aibă grijă și de cumnata lui. O făcea pentru soția lui și pentru prietenul său, Quin, care-l ajutase așa de mult, în trecut.

*

* *

- Ești sigură că te descurci? Întrebă Silke îngrijorată. Ai timp să te mai răzgândești. Vrei să vin cu tine? Pot suna să-mi rezerv și eu un bilet.
- Nu. N-ai nici un bagaj făcut.
- Mă descurc și fără bagaje. Știu să fac cumpărături. Killian spune că și-n deșert aş găsi un butic.
- Bine, râse Caprice ridicându-se în picioare. Au anunțat

zborul meu. O să am grijă. Nu mai e vorba doar de mine.

– Sper să nu ți se facă rău cu hidroavionul.

– Liniștește-te.

– Să mă suni, indiferent de ce ai nevoie.

Caprice îi făcu semn din mână, îndreptându-se spre tunelul de îmbarcare. Și oricât de mult își iubea sora, gândurile ei deja nu mai stăteau la ea. Nu mai era loc decât pentru Quin și copilul care-i creștea în burtă. Spera că dragostea ei și copilul erau suficiente pentru Quin. Spera să nu se întoarcă prea curând. Viitorul copilului ei stătea în mâinile sale.

*

* *

– Ce-ai făcut???

Silke își privi bărbatul punându-și mâinile în șolduri.

– Am spus că am ajutat-o pe Caprice să găsească insula lui Quin. Ne-am întors acasă, și-a făcut bagajele, am dus-o la aeroport și gata. Acuma trebuie să doarmă în avion, dacă nu e prea emoționată.

– Doamne! spuse Killian disperat, punându-și mâinile în cap. Ce-mi faceți voi mie!

– Era dreptul ei să-l caute, se zborși Silke.

– De cât timp a plecat? întrebă el impacientat.

– De aproximativ o oră. Cu o marjă de eroare de zece minute.

Silke se așteptase că bărbatul său să fie furios, dar nu îngrijorat.

Killian se repezi la telefon și formă la rezeală un număr.

– Dă-mi-l, spuse el fără să folosească formule introductive. Killian.

Tăcu câteva secunde, privind-o cu ochi disperați. Silke era din ce în ce mai îngrijorată. Nu credea că situația era așa de proastă. Se părea că sora ei era într-un mare pericol. Se apropie de Killian și îl luă în brațe, cerându-și iertare din priviri.

– Zboară spre tine. A plecat acum o oră.

– Atunci mișcă-ți fundul încoace, comandă Quin. Nu pentru mine. Pentru ea. Vino s-o iei de aici.

– O să fiu acolo, spuse el și închise. Ajută-mă să-mi fac bagajele, Silke.

– Vin cu tine.

– Nu. N-amtimp să mă cert cu tine. Nu vii. Caprice a intrat în iad și nu e nemuritoare.

Silke împachetă câteva lucruri cu o viteză uimitoare, trăgând cu urechea la convorbirea soțului său cu tatăl ei. Îi cerea permisiunea să ia avionul particular al companiei.

În timp ce Killian făcea ultimele aranjamente, se furișă pe ușă afară și conduse prin traficul infernal de la ora aceea, ca un pilot de formula unu. Reuși să nu facă nici un accident până la aeroport și intră pe zona privată, fugind spre avionul tatălui ei. Trebuia să se strecoare înăuntru cu orice preț, fără s-o vadă nimeni.

Și reuși. Se scunse în toaletă, ținându-și răsuflarea, până auzi vocea lui Killian și motoarele pornind. Respiră ușurată. Chiar dacă urma s-o descopere, Killian nu mai avea ce să-i facă.

*

* *

– Sunteți sigur că hidroavionul acesta e pentru mine?
întrebă Caprice privind bărbatul slab din fața ei.

– Da, spuse pilotul recomandându-se și luându-i bagajul din mână.

– Bine, spuse Caprice urmându-l.

Îngrijorarea punea din ce în ce mai tare stăpânire pe ea, dar știa că într-o oră avea să-l vadă pe Quin. Se așează comod pe fotoliu, își puse centura de siguranță și așteptă cuminte decolarea, cu mâinile încrucișate pe abdomen. Pentru prima oară de când luase hotărârea asta i se făcu frică. Dacă Quin o respingea? Nu. Era imposibil. Dar dacă o cerea de nevastă? Asta nu era așa de imposibil, dar nu știa ce răspuns să-i dea. Își dorea asta, dar era așa oare cel mai bine pentru copilul lor?

Apropiindu-se de insulă, dorințele și îndoielile se intensificară. Se lupta cu greața și răul, la fel ca și cu frica. Deja se înserase și avionul ameriză într-o apă întunecată. Acolo, în întuneric, undeva mai departe o aștepta Quin.

*

* *

– Ești sigur că este așa de aproape?

– Sigur, Rom, spuse mâna dreaptă a lui Quin. Gustaf a înghițit momeala, așa cum ai prevăzut. Avionul tocmai a amerizat.

– Văd, spuse Quin privind luminile hidroavionului. Du-te

s-o iei. Condu-o în salon și spune-i să mă aștepte. Eu mai am de așezat ultimele piese pe tabla de șah.

– Ai pus la cale un plan genial. Sigur nu va da greș.

– Gustaf pierde rareori.

– De data asta va fi una din acele rare ori.

– Vom vedea. Oricum după asta toți vom fi liberi.

Bărbații se priviră conștienți că și moartea era tot un fel de eliberare.

– Fie cum spui tu.

*

* *

Caprice intră în salonul luxos. Ar fi trebuit să fie furioasă. Trecuse o oră de când cel ce se recomandase a fi din partea lui Quin o lăsase singură în salon. Era emoționată. Și speriată. Știa că ceva era în neregulă. Simțea pericolul plutind în aer. Îi amintea de senzațiile trăite în noaptea răpirii ei. Își puse brațele în jurul taliei și privi peretele plin de picturi valoroase care însufleteau încăperea. Casa lui Quin, vizuina, cum o numea el, era încântătoare.

Quin intră în salon, închizând precaut ușa în urma lui. Un moment se delectă doar privind-o. Părea mai slabă, deși trecuse doar o săptămână de când se despărțiseră. Dar era la fel de frumoasă. Îi vedea spatele drept și bărbia ridicată într-o atitudine regească. Războinica lui. Conta pe tăria ei mai mult decât și-ar fi imaginat. Era salvarea lui. Gustaf era aproape și jocul final se apropia.

– Nu m-ai ascultat, spuse el dur.

Caprice se întoarse brusc, cu ochii larg deschiși. Ochii lui

sclipeau oțeliți. Era îmbrăcat în negru. Părea un trup străin. Iubitul ei. Străinul acesta îi arătase pasiunea, plantând în ea sămânța viitorului lor.

— Ți-am spus asta din Houston. Nu ai loc în viața lui Randall Quinlan. E prea periculos.

Cuvintele șfichiuiiau ca un bici, lăsând urme adânci în sufletul ei. Schimbarea lui era dramatică. Deodată, în mintea lui Caprice se făcu lumină. Quin fusese pentru ea bun, tandru, cald. Doar pentru ea. În realitate nu era așa. Nu-și permitea să fie așa, pentru că asta îl putea omorî. Era așa de simplu și totuși așa de complicat.

Cadoul pe care credea că i-l adusese nu mai era cadou. Putea fi un blestem fără sfârșit.

Quin se apropie de ea așa de tare, încât îi simți parfumul ca pe o tortură.

— Nu trebuia să vin, spuse Caprice îndurerată.

Sărutările ei nu-i puteau vindeca cicatricile. Se mințise singură.

— Nu, nu trebuia să vii. Dar nu te îngrijora. Vei pleca imediat. Killian trebuie să fi sosit. Te conduc.

Caprice îl studie o secundă neînțelegând. Era ceva mai mult decât o dorință de a o vedea plecată. Curiozitatea o măcina, dar nu întrebă nimic. Visele și dorințele ei fuseseră deșarte.

— Cum vrei, murmură ea închizând ochii.

Quin ridică mâna, s-o atingă, dar se opri. Dacă făcea asta, nu mai aveau nici o șansă.

Caprice trecu tăcută pe lângă el, îndreptându-se spre ieșire. În fața ei era marea. O mare care-i despărțea pentru totdeauna.

– Aș fi vrut să fie altfel, șopti Quin.

– Eu nu, zâmbi tristă Caprice. Te iubesc așa cum ești. Aici sau oriunde în altă parte. Ți-am mai spus și-ți repet. Te iubesc. Chiar dacă ai încercat să mă rănești, ca să mă determini să plec.

Quin oftă adânc. Profetia îi promisese că războinica lui îi va omorî demonii. Dar asta nu însemna că el urma să trăiască văzând cum cade ultimul.

Avionul o aștepta la capătul docului, cu ușa deschisă. Killian ieși din avion.

– Dacă aveam timp, îți dovedeam cine ești tu, cu adevărat, spuse Caprice mângâindu-l ușor pe față. Nu te gândeai la mine în jungla ta. Dacă aș avea puterea să te fac să uiți totul, aș face-o, dragostea mea.

Îl mai privi o clipă și îl sărută repede, îndreptându-se spre avion. Lacrimile din ochii ei nu mai căzură. Nici pentru ea, nici pentru el și nici pentru copilul din ea, care nu-și va cunoaște niciodată tatăl.

Capitolul 16

Caprice se așează pe fotoliu. Silke o privea îngrijorată, așteptându-se ca sora ei să cedeze dintr-o clipă în alta. Killian le lăsase singure de o oră. Aveau nevoie de liniște, ca să discute.

Când se îmbarcă în avionul personal, care le ducea acasă, Silke nu mai rezistă și o întreabă:

– I-ai spus?

Caprice își întoarce privirile spre sora ei.

– Nu.

– Ai naibii bărbați! Câteodată nu te lasă să deschizi gura. Sunt așa de siguri că doar ei au toate răspunsurile.

Silke făcea aceste remarci, gândindu-se la bărbatul său. Și acum mai avea în urechi predica pe care i-o ținuse, când descoperise că se află cu el în avion.

– Nu a fost chiar așa, zâmbi ușor Caprice.

– Să nu-mi spui că te-ai răzgândit!

– Ba da.

– De ce?

– Pentru că nu mai era bărbatul pe care l-am iubit la Houston, murmură ea ambiguu.

– Te-a gonit! se încruntă nedumerită Silke.

– Nu. Dar cred că asta voia să facă. Nu i-am oferit ocazia. Am plecat de bună-voie.

– Și acum ce vrei să faci?

Caprice îl dăduse deja la o parte pe Quin din viața ei.

– Mă duc acasă. La viitoarea mea casă, zâmbi Caprice. Cu ajutorul tău voi găsi cea mai frumoasă vilă din Philly.

Își atinse ușor abdomenul, acolo unde creștea copilul ei. Doar al ei. Măcar nu era singură.

– Vreau să vin cu tine la ședințele prenatale. O să-mi prindă bine. Cu ocazia asta o să-i spun și lui Killian cum să se comporte.

– A, știi eu! Vrei să fiți chit!

– Da, râse Silke, îmbrățișându-și sora.

În scurt timp, Caprice adormi și Silke o eliberă ușor. Își desfăcu centura de siguranță și se duse în carlingă, la Killian.

– Ce face? întrebă el.

– Doarme.

– Mă duc puțin în spate, îi spuse el pilotului.

Se strecurară printre scaune și se așezară suficient de departe, cât să n-o deranjeze pe Caprice.

– Ce ți-a spus?

– Nu prea multe. Mi-a zis că deșteptul ăla de Quin aproape a alungat-o de pe insulă.

– Era îngrijorat. N-ar fi trebuit să vină aici.

– Sigur, spuse Silke supărată. Ți-e ușor să vorbești. Tu nu știi toată povestea.

- Ce vrei să spui?
- E însărcinată. De asta îi era așa de rău. De asta am ajutat-o. Nu voia ca tu să afli.
- De ce?
- Îi era temă să n-o oprești. Voia să fie Quin cel care să afle primul.
- Nu-mi vine să cred. Quin nu s-a bucurat când a aflat asta?
- Nu i-a spus.
- Ce încăpățânat! Presupun că nici nu a lăsat-o să vorbească.
- N-a fost asta.
- Nu înțeleg.
- Nici eu.
- Și ce vrei să fac?
- Să afli ce se petrece.
- Nu pot.
- Ce vrei să spui?
- Quin este într-o mare încurcătură, se hotărî Killian să-i spună. Dușmanii vechi sunt pe urmele lui și nu vrea ca sora ta să fie prinsă la mijloc. De asta am fost așa de furios, când am aflat că ai ajutat-o să plece. Femei nebune ce sunteți! Și eu trebuia s-o scot pe Caprice de acolo, nu să te bag și pe tine în așa ceva. Of! Și să nu te aud că-i suflă vreo vorbă.
- Caprice n-arată, dar este profund rănită. Nu e genul de femeie aventurieră. S-a implicat mult în relația asta. Altfel n-ar fi păstrat copilul. Știi bine cum era înainte să-l cunoască pe Quin.
- În locul lui Quin și eu aș fi făcut la fel. Să știi că l-am înțeles perfect.

- Dar și eu aș fi făcut ca ea. Te-aș fi urmat.
- N-ar fi contat. Te-aș fi alungat. La fel cum a făcut Quin cu Caprice.
- Înseamnă că o iubește?
- Prea mult. La fel cum îl iubește și ea.
- La naiba, spuse Silke, izbucnind în plâns. Sora mea merită un final fericit.
- Dar nu suntem noi aceia care să i-l putem oferi, spuse Killian, strângând-o în brațe. Însă o putem iubi. Nu e același lucru pentru ea, dar măcar nu se va simți așa de singură.

*

* *

Quin privi răsăritul din spatele dealului de unde avea o vedere avantajoasă. Capcana era întinsă. Vedea malul mării plin de ambarcațiuni și oameni. Pădurile erau pline de aliați și marea plină de inamici. Scena fusese stabilită de multă vreme. Nu el era cel care făcuse regulile jocului, ci Gustaf. Dar el era acela care urma să-l sfârșească o dată pentru totdeauna. Toate datoriile urmau să fie plătite, până a doua zi.

– Se pare că este în cea de-a treia ambarcațiune, șopti omul de lângă el, privind printr-un binoclu.

– Da, Gustaf este prevăzător.

– Ne vedem în iad, prietene, zâmbi bărbatul, retrăgându-se spre postul său.

Avea ca aliați zece oameni. Contase pe ei de ani de zile. Veneau ca și el din școli dure, unde învățaseră lecțiile legii junglei. Nici unul nu era de-o vârstă, naționalitate sau sis-

tem politic. Dar toți iubeau libertatea, dorind să trăiască fără teamă, fără a fi mereu pe fază. Pe insulă găsiseră acea viață. Pentru majoritatea aceasta fusese singura lor casă, de mici. Acum mâna care-i hrănea era amenințată. Și ca și el, ar fi luptat cot la cot, până la ultima suflare.

*

* *

Killian închise ușa biroului său, îndreptându-se spre fotoliu. Se simțea obosit. Trecuseră trei zile de când descoperise plecarea neașteptată a lui Caprice. Problemele nu se sfârșiseră, nici atunci când se întorseseră acasă. Geoffrey și Lorraine se înfuriaseră îngrozitor după ce aflaseră vestea că fiica lor era însărcinată cu Quin. Și bineînțeles că el și Silke se găsiseră prinși la mijloc.

Telefonul interior sună.

— Domnul Emil Valadis pe linia unu, sună vocea cunoscută a secretarei.

— Ce vrea?

— Ceva în legătură cu Randall Quinlan.

— Fă-mi legătura.

— Bună ziua. Mă numesc Emil Valadis. O să trec direct la subiect. Sunt avocatul domnului Randall Quinlan. Mă tem că am vești proaste pentru dumneavoastră. Înțeleg că sunteți un prieten apropiat. La ora trei dimineța, domnul Randall a fost omorât. Se pare că niște mercenari i-au devastat insula. Nu există supraviețuitori. Poliția mi-a confirmat totul, acum două ore.

Killian tăcu, simțind un nod în gât. Știa că așa avea să se termine. Nu exista final fericit. Nu pentru Quin. Nu pentru Caprice.

– Altceva? reuși el să mai întrebe.

– Domnul Randall a lăsat un testament substanțial. Se pare că dumneavoastră și domnișoara Caprice St. James sunteți singurii beneficiari. Am fost informat că puteți lua dumneavoastră legătura cu domnișoara St. James. Este adevărat?

– Da, spuse Killian, gândindu-se la misiunea grea care-l aștepta.

– Vă rog. Nu vă pot da detalii mai multe. Voi pregăti actele cât mai repede posibil.

– Aveți adresa mea?

– Da. Domnul Randall a fost foarte specific. La revedere. Killian sună acasă, sperând să răspundă Silke.

– Da?

Era Silke.

– Unde e Caprice?

– În camera ei.

– Bine. Ai grijă de ea. Am o veste proastă.

– Ce s-a întâmplat? Quin?

– Da. Nu plecați nicăieri. Vin acum acasă, să vă spun.

*

* *

– Silke, ai de gând să te grăbești? Vreau să ajungem azi la noua mea casă.

– Viitoarea ta casă.

– Viitorul ei nu depinde de cum te îmbraci tu.
– Ba da. Dacă proprietăreasa nu mă place, nu ți-o va vinde.

– Ce prostie! Să știi că mie îmi place rochia asta.

– Mie nu.

– Bine, dar dacă o schimbi, îți schimbi și accesoriile și pantofii, și tot așa, la nesfârșit.

Silke nu știa cum să mai tragă de timp, ca să n-o facă pe Caprice suspicioasă. Dacă ar fi venit Killian mai repede!

– Bine. Schimbă-te. Eu te aștept în camera de zi. Nu mai am chef de un alt spectacol de modă.

Killian sună la ușă. Silke se grăbi să-i deschidă.

– În sfârșit, șopti ea. Ce-i cu tine la ora asta? Întrebă ea apoi, cu voce tare.

Caprice apără în ușă.

– Am vești proaste, spuse Killian apucând-o de umeri pe Caprice.

– Quin?

– Da. A murit.

Caprice nu scoase un sunet. Pur și simplu simți că se prăbușește. Se sprijini de tocul ușii. Respiră adânc. Mort! Imposibil!

– Ești sigur?

– Gustaf i-a atacat pe insulă. A fost o luptă. Au murit toți, până la unul.

– Știa că vine, nu?

– Da, spuse Killian uimit de ușurința și degajarea cu care îi punea întrebările. Doar Silke plângea. Ce se petrecea cu Caprice? Era în stare de șoc?

– Tu știi?

– Da.

– A mai murit el, de multe ori, spuse Caprice privind în gol.

Silke și Killian o priveră înmărmuriți. Înebunise?

– Nu și de data asta, spuse Killian înțelegând ce voia să spună. Nu avea timp să însceneze totul.

– Pentru mine, a mai mutat și munții din loc, o dată.

– Nu, Caprice, spuse Killian îndurerat. Aș fi știut. E mort. Mort! Nu înțelegi?

– Nu cred! strigă Caprice. Aș fi știut. Aș fi simțit.

– Stai un pic jos, Caprice, spuse Silke. O sun pe agenta imobiliară și o rog să ne mai amâne câteva zile, bine?

– Bine, spuse Caprice.

Acceptase nu pentru că ar fi crezut, ci pentru că simțea nevoia să fie singură. Se duse în dormitor și se întinse, ca și cum ar fi vrut să se culce. Silke închise ușor ușa în urma ei, lăsând-o singură. Caprice sări din pat și se duse la fereastră. Nu, bărbatul pe care-l întâlnise pe insulă nu putea fi mort. Era un învingător. Undeva, în lume, sub alt nume, Quin trăia. Caprice zâmbi. Știa că nu-l va mai vedea niciodată. Dar trăia. Tatăl copilului său era în viață. La fel și dragostea lor.

Capitolul 17

Killian termină de scris raportul. De câteva luni de zile, afacerile îi mergeau mai bine ca niciodată. Până și viața de familie își reluasese cursul normal și liniștit. Caprice își găsisese o vilă superbă, pe care o decorase cu ajutorul lui Silke. Tot Silke era cea care o însoțea la ședințele săptămânale, prenatale. Cele două surori păreau nedespărțite. Caprice se comporta ca și cum ar fi acceptat moartea lui Quin. Nu suferise prea mult. Probabil că se așteptase la un asemenea sfârșit. Nu era fericită, dar cel puțin părea mulțumită.

Țârâitul interfonului îi ntrerupse gândurile.

– Darian McCloud, pentru întâlnirea de la ora cinci, îl anunță secretara.

– Poștește-l înăuntru, spuse Killian privind-și ceasul.

Era vorba de un nou investitor. Nu-l cunoștea, dar auzise multe despre el. Se părea că deținea o herghelie celebră de cai pur-sânge arab.

Ușa biroului se deschise și intră un bărbat înalt, de un metru nouăzeci. Avea un păr negru ca pana corbului, cu

irizări albastre. Părea un om obișnuit cu munca fizică și căruia-i plăcea să comande. Zâmbi, întinzându-i mâna. Avea o strânsoare fermă, dar nu coplesitoare.

– Îmi cer scuze pentru întârziere, zâmbi bărbatul, așezându-se pe fotoliul oferit.

Ochii lui albaștri sclipeau amuzați și avea ceva... Killian nu știa din ce motiv, dar îi plăcea acel bărbat.

– Nu îmi place lipsa de punctualitate, râse Darian. Nu te ajută în afaceri.

– Și nici atunci când soția te așteaptă acasă pentru o petrecere, adăugă Killian zâmbind ironic, dar fără să fie răutăcios.

Simțea că bărbatul acela nu merita un asemenea tratament.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă Killian.

– Îmi pare rău. Nu știam că așteptați musafiri acasă. Știți, eu nu sunt însurat.

Killian și Darian trecură la afaceri. După jumătate de oră de discuții, secretara bătu la ușă să-l anunțe de plecarea ei. Killian se uită la ceas și își notă ultima informație. Apoi își ridică ochii și-și privi viitorul partener. Expresia lui se schimbă total. Se uită atent în ochii lui familiari și...

– E, acum ți-ai dat seama?

– Poftim?

– Plasticianul meu a făcut o treabă bună. Până și la mâini, spuse Darian privindu-și degetele.

– Hei! Știam eu! Și Caprice! exclamă Killian, luându-și prietenul în brațe. Quin!

– Șșș! Darian McCloud.

– Dacă n-ai fi murit, te-aș fi omorât cu mâna mea.

– Am venit mai mult pentru Caprice.

- Îmi închipuiam.
- Acum sunt în siguranță. Pot să mă însor liniștit cu Caprice. Umbrele trecutului au pălit.
- Și ai de gând să vă duceți la ferma ta?
- Sigur. Acolo este viața mea. Sigur, se va împotivi la început. Dar acum, nimic nu mă va opri.
- Nu știu dacă te mai vrea, sugeră Killian. Nici nu ști ce i-ai făcut, spuse el zâmbind.
- Ba știu mai multe decât crezi.
- Nu ai fost aici, lângă ea.
- Dar sunt acum. Și nimeni nu mă mai poate opri, după cum am mai spus.
- Dar de ce ai venit mai întâi la mine?
- Nu vreau s-o șochez. Va avea nevoie de suportul familiei. Și voiam să văd dacă noua mea figură mă ascunde suficient de bine.
- Inițial, Caprice nu credea că ai murit. Dar a acceptat ușor, cel puțin la suprafață.
- N-a avut nici o cădere psihică?
- Caprice? Știi bine că nu. Niciodată.
- Când îmi aranjezi întâlnirea? întrebă el, rezemându-se pe spătarul fotoliului.
- De unde ești așa de sigur că o voi face? îl tachină Killian.
- O vei face, de dragul ei.
- Știi bine că ai distrus-o și pe Silke.
- Era necesar.
- Nu-ți ceri scuze?
- Nici tu nu ai face-o.
- Da, râse Killian. Mă cunoști bine. Semănăm mult. O să-ți aranjez o întâlnire, bineînțeles. Dar să nu te prind că disperi

din nou, că nu mai scapi de mâna mea. Acum spune-mi ce s-a întâmplat pe insulă.

– Insula mea era o capcană naturală. O fortăreață. Nu eram singurul care-l doream scos din peisaj. Știi bărbatul care a păcălit-o pe Caprice în ziua în care a fost răpită? Ei bine, a murit. A fost identificat ca fiind eu. Adică Quinlan Randall. Gustaf și prietenii lui au murit cu toții. Oamenii mei sunt acum împrăștiați prin lume, sub identități diferite. Dar toți sunt declarați morți.

– Și Darian McCloud?

– E o fantezie. Am citit biografia lui. A murit de mult. Nu avea rude. Ca și mine, de fapt. Am văzut că semăn cu el și cu ajutorul unui plastician destoinic, iată-mă. Ei, trec testul?

– Da, răspunse Killian prompt.

– Atunci, când îmi aranjezi întâlnirea? Diseară?

– Caprice trebuie să vină la noi în seara asta. Nu vreau să sufere. A pățit destule. Nu te va recunoaște. Va trebui să-i dai o cheie. Dacă te va mai dori, te va recunoaște, dacă nu să nu-i forțezi mâna și să pleci, imediat ce se termină petrecerea.

– Mă va dori înapoi.

– Ești așa de sigur?

– Are pe cineva?

– Nu. N-a mai fost cu nimeni.

Darian respiră ușurat. Nu pentru că n-ar fi avut încredere în ea. Dar știa ce înseamnă singurătatea. Îl credea mort. Avea tot dreptul să-și refacă viața.

– Îmi dai cuvântul tău, că vei face cum am spus?

– Bine. Sunt doar un bărbat de care ți s-a făcut ție milă.

Killian îi privi jacheta de piele. De bărbatul acesta numai milă nu i se putea face.

*

* *

Caprice se așază ușor pe fotoliul special rezervat ei, din camera de zi a lui Silke. În seara aceea sărbătoreau venirea pe lume a copilului ei. Doar familia era cea care știa adevăratul nume al tatălui. Secretul fusese păstrat cu sfințenie, deși toată lumea îl credea mort. Dar era vorba de siguranța copilului.

– Speram să te bucuri puțin mai mult, se plânse Silke. Gândește-te! În două săptămâini, copilul tău va scoate capul în lume.

– Văd că ești mai nerăbdătoare decât mine.

– Nici nu știi! Abia aștept să-mi iau rolul de mătușă în serios.

– Se pare că-ți iei mai degrabă rolul de mamă, sau de tată.

– Cred că a venit Killian, spuse Silke atentă la ușă. Stăpânul și domnul meu, răsese ea cu un aer solemn.

Silke se grăbi să deschidă și Caprice privi indiferentă spre ușă. Era Killian, cu un străin. Un străin care nu era străin. Ochii ei vedeau dincolo de orice deghizare. Sufletul ei simțea vibrațiile. Trupul ei reacționa. Se ridică în picioare tremurând.

Quin rămase împietrit, privind-o cum se îndrepta spre el. Părul ei era mai auriu ca niciodată și pânțele ei purta viitorul lor. Știa. Nu-și dădea seama cum, dar Caprice îl recunoscuse. Îi spusese că-l va recunoaște, dar n-o crezuse. Scufundându-se în ochii ei verzi găsi căminul pierdut.

– Killian, șopti Silke. Cine este?

– Uită-te la Caprice și spune-mi tu cine crezi că este.

Silke privi și înțelese. Caprice fusese dintotdeauna frumoasă, dar privindu-l pe acest străin, strălucea.

– Nu a murit. Caprice avea dreptate. Știa. Nu a murit, murmură Silke împietrită.

Fără să-și spună o vorbă, Killian și Silke se luară de mână și ieșiră din cameră. Quin și Caprice aveau nevoie de intimitate.

Caprice se opri în fața lui Quin. Își plimbă privirile și degetele pe fața lui. Putea să vadă în spatele ei, iubitul pierdut cu mult timp în urmă. Era mult mai frumos ca înainte. Asprimea feței lui se topise sub mâinile unui plastician. Nu mai avea nici o cicatrice. Era proaspăt, nou și totuși același. Părul lui negru era la fel, dar avea altă pieptănătură. Și înălțimea, tot atât de impresionantă. Privi în oceanul ochilor lui verzi. Singurii care n-o mințeau.

Quin îi atinse abdomenul, încălzind cu palmele lui copilul lor nenăscut. Ochii i se încetoșară de o emoție stranie.

– Copilul nostru, șopti Caprice.

Războinica lui. Luptătoarea lui. Mai puternică decât o crezuse vreodată.

– Cum de poți să nu mă urăști? întrebă el.

Lacrimile străluceau în ochii ei luminoși.

– Ți-am spus. Te cunoșteam. Te cunosc. Te-am recunoscut. Te-am simțit. Am știut.

Caprice închise ochii și adăugă:

– Sărută-mă în întunericul nostru. Fă ca singurătatea să dispară pentru totdeauna.

Quin se simțea împlinit prin dragostea ei. O strânse aproape de el, cu copilul lor între ei. Trecuse prin iad doar pentru ea. Își riscase viața, ca să se întoarcă la ea. Ca profetia să se îplinească. Sărutând-o realizează că în drumul lui nu călătorise de unul singur.

Se retrase privind-o cu dragoste. Secretele și umbrele se risipiseră.

– Am venit să te iau cu mine. Să te duc acasă. Să vă duc acasă, spuse el înercuindu-i cu palmele pânțele. Vreau să fii soția mea, dacă mă mai vrei.

Caprice zâmbi cu tot sufletul.

– Da.

– Când?

– În seara asta. Acum. Nu contează.

– Ba nu, spuse el. Contează. Vreau ca toată familia să fie alături de noi. Te iubesc. Mi-aș fi dat viața pentru tine.

– Știu. Mi-ai demonstrat. Dar nu vom mai trece prin asta. Nimeni nu va mai muri. Va fi doar viață. Doar noi și copilul nostru.

Quin o sărută din nou, nemaisăturându-se de parfumul ei.

– Dar mai vreau ceva.

– Spune, dragostea mea.

– Vreau să-mi spui cum te numești. Nu accept cererea în căsătorie a unui necunoscut.

Darian izbucni în râs. Da. Viața era frumoasă. Alături de femeia lui iubită și de copilul său nenăscut simțea că trăiește.

– Mă numesc Darian McCloud, de la ferma McCloud din Oklahoma. Prietenii îmi spun Dare.

Caprice izbucni în râs pentru prima oară, după multă vreme.

– Ce nume frumos ai, Dare, soțul meu iubit!

Sfârșit